

ရွှေပဒေသာစာပေ

မယ်ခိုင်

လျှို့ဝှက်စွာပွင့်သောပန်း :

(အချစ်လုံးချင်းစုံဖြူလှပ)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊ ဇူလိုင်လ၊ ၂၀၁၄

ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)

ရွှေဥစာပေတိုက်

အမှတ် (၃၃) ကျိတော်လမ်း

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပုံနှင့် - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)

အတွင်းပုံနှိပ်သူ ရွှေပဒေသာအောင်ဆုက

အမှတ် ၃၃၊ ကျိတော်လမ်း

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ဖြန့်ချိရေး - ၁၄၀၀ ကျပ်

အုပ်ရေ - ၅၀၀ အုပ်

လျှို့ဝှက်စွာပွင့်သောပန်း

၈၉၅

မယ်ခိုင်

လျှို့ဝှက်စွာပွင့်သောပန်း/ မယ်ခိုင် ။ - ရန်ကုန်

ရွှေဥစာပေ၊ ၂၀၁၄ ။

၂၂၈ - စာ၊ ၁၂.၃ x ၁၈ စင်တီမီတာ

(၁) လျှို့ဝှက်စွာပွင့်သောပန်း

BURMESE
CLASSIC

နင်... နင်းသွားတာ
ဘိလိပ်မြေနှံ့ထုံး
ဆတူရောစပ်ထားတဲ့
သမံတလင်းခင်းပြင်မဟုတ်ဘူး...
ငါ့နှလုံးသားနဲ့
ငါ့ရယ်သံတွေ...။
နင်... ဖြတ်ကျော်သွားတာ
သဘာဝချောင်းငယ်မဟုတ်ဘူး
ငါ့ရဲ့မျက်ရည်အိုင်...။
ချိုမြိန်တဲ့အပြုံးကို
ခါးသက်စွာ လက်ပြနုတ်ဆက်ရသူက
ငါ... ပါ
မျက်ရည်စက်လှည့်
ငါ့အပြုံးကို
နင် ဘယ်တော့မှ မြင်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး
ငါက လျှို့ဝှက်လွန်းသူလေ...။

•—•—•—•—•

“သမီး ပဒုမ္မာထက်သာရမယ်၊ သမီး ပဒုမ္မာထက် သာမဖြစ်
မယ်” မေမေစကားများသည် ရွက်ဆစ်နားထဲ သံမှိုနှင့်ရိုက်နက်ထား
သလို စွဲထင်နေသည်။ ရွက်ဆစ်၏ဖြစ်တည်မှုသည် ပဒုမ္မာကို ပြိုင်ဆိုင်
ခြင်းလားဟု ရံဖန်ရံခါတွေးမိသည်။ ဒီအချိန်ဆို ပဒုမ္မာ ဘာလုပ်နေသလဲ၊
ဘာဝတ်နေသလဲ၊ ဘာတွေ ကြံစည်နေသလဲဆိုတာ အချိန်တိုင်း တွေး
နေရသည်။ ထို့ကြောင့် ရွက်ဆစ်၏ ဘဝကို ပဒုမ္မာက လွှမ်းမိုးမှန်းမသိ
လွှမ်းမိုးလာသည်။

အမှန်က ရွက်ဆစ်သည် ဆရာဝန်မကြီးဖြစ်ချင်သောဆန္ဒရှိခဲ့
သည်။ ဂျူတီကုတ်ကလေးနှင့် သွားလာနေသော မိန်းမများကို အားကျ
သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း စာကြိုးစားခဲ့သည်။ ပဒုမ္မာကို နိုင်ချင်စိတ်
ကြောင့် တစ်မျိုး၊ ဆရာဝန်မကြီးဖြစ်ချင်တဲစိတ်ကြောင်းတစ်မျိုး ကြိုးစား
ခဲ့သော်လည်း ရွက်ဆစ်၏ ကြိုးစားမှုများသည် ပဒုမ္မာဆိုသော မိန်းမ
တစ်ယောက်၏ဘေးတွင် အချည်းနှီးဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကြီး စဖွင့်လိုက်ပြီဆိုသော သတင်းက မေမေ
ဒေါ်ငွေနှင်းမူန်၏ရင်ကို ရိုက်ခတ်စေခဲ့သည်။ ထိုတက္ကသိုလ်ကြီးသည်
မေမေ၏အိပ်မက်ထဲမှ တက္ကသိုလ်ကြီးမို့ မေမေက ရွက်ဆစ်ကို

တက္ကသိုလ်ကြီးမှာ တက်ခိုင်းစေချင်သည်။ အမှတ်ကလည်း နည်းသလား။ လေးရာကျော်မှ တက်ခွင့်ရသော အဆင့်မြင့်ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံကျောင်းတစ်ခုဖြစ်သည်ဟု သတင်းများက ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုအခါ မြန်မာစာကို ရူးသွပ်ပြီး စာရေးဆရာမရူး ရူးနေသော ပဒုမ္မာအကြိုက်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ပဒုမ္မာသည် မဆိုင်းမတွပင် လျှောက်လွှာတင်ခဲ့သည်။ ရွက်ဆစ်မှာသာ မေမေနှင့် အတိုက်အခံဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ရွက်ဆစ်အမှတ်သည် ငါးရာကျော် ဖြစ်သည်။ ရွက်ဆစ်သည် ဆေးတက္ကသိုလ် တက်ချင်မိသည်။ ဆေးမှတ်လည်း မိသည်။ ရွက်ဆစ်နှင့်မေမေ၏ တိုက်ပွဲသည် ပဒုမ္မာကြောင့် ပို၍ပြင်းထန်ခဲ့သည်။

“ပြိုင်ဘက်ကို မျက်ကွယ်ပြုထားတာဟာ အစွဲကို လက်ယပ်ခေါ်နေတာနဲ့အတူတူပဲ သမီး။ သူ့ရဲကောင်းဆိုတာ ပြိုင်ဘက်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုက်ခိုက်နေရမယ်။ ရန်သူကို မျက်ခြည်မပြတ်စောင့်ကြည့်နေရမယ်”

မေမေစကားကြောင့် ဆေးကျောင်းကို ကျောခိုင်းပြီး ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကြီးမှာသာ လျှောက်လွှာတင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် မြန်မာစာကို မုန်းသူပို့ အင်္ဂလိပ်စာ အဓိကသာ လျှောက်ဖြစ်၏။

“ဒီလောက်တော့ ခွင့်ပြုပါ မေမေ။ တစ်ရိပ်တည်းမှာအတူနေတာပဲ။ မျက်ခြေမပြတ်နိုင်ပါဘူး။ မေမေ ခေါင်းပြားအောင် အိပ်ပါ။ ပဒုမ္မာလိုမိန်းမတစ်ယောက်က သမီးအတွက် ပြိုင်ဘက်မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ရန်သူကိုလျှော့မတွက်နဲ့ သမီး။ တစ်ဖက်က ဝက်ပါလိုလူမို့တွေ။ အဲဒီလိုလျှော့တွက်ခဲ့လို့ပဲ မေမေ နှုံးခဲ့ရပြီဦးပြီ။ အစွဲဆိုတာ ခါးသတ်

တယ် သမီး။ ဒါကြောင့် အဲဒီလိုခါးတဲ့အရသာကို သမီးကို မမြည်းစမ်းစေချင်ဘူး။ စိန်ခေါ်ပြီးရင် အဲဒီပွဲမှာ သမီး နိုင်ကိုနိုင်ရမယ်”

“ရွက်ဆစ်ရဲတာဝမှာ နှံ့ပွဲဆိုတာ ဘယ်တော့မှမရှိစေရဘူး မေမေ။ ရာဇဝင်ရိုင်းတယ်”

ရွက်ဆစ်သည် ပြတ်သားလှသည်။ စူးရှသောအကြည့်များနှင့် နက်မှောင်သောမျက်သားကို ပိုင်ဆိုင်သည်။ အချို့က ရွက်ဆစ်ကို ညှို့အုတ်ဝန်းပိုင်ရှင်ဟု ဆိုကြသည်။ ရွက်ဆစ်ဆံပင်များသည် နက်မှောင်ထူထဲသော်ငြား ဆံပင်ကို ဂုတ်ဝဲတိုတိုလေးသာ လားတတ်သည်ဟု ရွက်ဆစ်၏ပင်ကိုစတိုင်ဖြစ်သည်။ ရွက်ဆစ်သည် ဆံပင်ရှည်ကို မုန်းသည်။ ကိုယ်ပေါ်တွင် မလိုအပ်ဘဲ ရှုပ်ထွေးသောအရာများဟု ထင်သည်။ ရွက်ဆစ်မျက်နှာသည် ဘဲဥပုံကျလေးဖြစ်ပြီး ချွန်သောနာတ်ကြောင့် မျက်နှာသည် ရှင်းသန့်ပြီး စမတ်ကျနေသည်။ ပါးလွှာသောနှုတ်ခမ်းတွင် အနီရင့်ရောင်ကိုသာ အမြဲဆိုးထားတတ်သည်။ အဆီပိုမရှိသော ခန္ဓာကိုယ်ကောက်ကြောင်းသည်လည်း အပိုအလိုသိပ်မများဘဲ ဖြောင့်စင်းပြီး မေတ်ကျသည်။ အနက်ရောင်ဒေါက်ကိုသာ တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး မရိုးရဲအောင် ဝတ်သော ရွက်ဆစ်သည် အနောက်တိုင်းဆန်ဆန် ကျော့ရှင်းထူပသဖြစ်သည်။ ပိုးသားပျော့ပျော့စတိုင်လ်ပင်နံနှင့် စကတ်တိုကိုသာ အရောင်အမျိုးမျိုး ဝတ်ဆင်သူဖြစ်၍ ကျောင်းတက်သောအခါ ဂုဏ်တွေ့ရသည်။ မြန်မာကျောင်းမို့ မြန်မာဆန်ဆန်ဝတ်ရသောအခါ ရွက်ဆစ်မိတ်ညစ်သည်။ လုံချည်ကြီး မိုသီဖတ်သီနှင့် ရွက်ဆစ် မိတ်ညစ်သည်။ သက်သောင့်သက်သာ ဆွဲသားအင်္ကျီများကို စွန့်ကာ ချုပ်ထည်ပိတ်များ

ကို ဝတ်ရသောအခါ အလိုမကျမှုများစွာ ခံစားရသည်။ ဟိုနေရာက ယားသလို၊ ဒီနေရာက ချောင်သလိုနှင့် မြန်မာဖြစ်ချင်ထည်များသည် ရွက်ဆစ်အတွက် သက်သောင့်သက်သာမရှိလှပေ။ ပိတ်သားချုပ်ထည်များသည် ရွက်ဆစ်ကို တုတ်ချည်ထားသလို ခံစားရ၏။ အင်္ကျီလည်ပင်းပေါက်သည်လည်း လည်ပင်းတွင် ကပ်မနေဘဲ ပွယောင်းနေသည်။ လည်ပင်းဆိုဟိုက်မှ ကြိုက်သော ရွက်ဆစ် အခက်တွေ့ရပြန်သည်။ လည်ပင်းပေါက်ဟိုက်မှ ကျောရှင်းသော လည်တိုင်ကို ပေါ်လွင်စေသည် ဟု ရွက်ဆစ် ထင်သည်။ ရွက်ဆစ်၏ဝတ်စုံမှန်သမျှ လည်ပင်းဟိုက်သည်။ ဟိုက်သော်ငြား အင်္ကျီသည် အသားတွင်ကပ်နေသောကြောင့် အမြင်မရှိင်းပေ။ သို့သော် ဗမာချုပ်ထည်သည် ငုံ့လိုက်တိုင်း မလုံမခြုံ ဖြစ်သွား၍ သတိထားနေရသည်။ လွတ်လပ်မှုမရှိသော အခြေအနေကို ရွက်ဆစ် မုန်းသည်။ ရွက်ဆစ်သည် ဘဝကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် နှင့် အောင်လံလွှင့်ထူချင်သူဖြစ်သည်။

ရွက်ဆစ်သည် ခြေသလုံးသေးပြီး ပေါင်တံသွယ်သည်။ ရွက်ဆစ်တွင် အလှဆုံးသည် ပေါင်တံဟု ပြော၍ ရနိုင်သည်။ သို့သော် ခြေမျက်စိထိ ဖုံးထားရသော လုံချည်ကြောင့် အခက်တွေ့ရသည်။ လေးလက်မဒေါက်မြင့်ကိုသာ စွဲစွဲမြဲမြဲစီးလေ့ရှိသော ရွက်ဆစ်သည် လုံချည်နှင့်ပို့ ဖိနပ်ကို ရွေးချယ်ရပြန်သည်။ ချည်လုံချည်များသည် ရှေ့ပိတ်နှင့် မလိုက်သောကြောင့် ရွက်ဆစ် မုန်းသောကွင်းစွပ်ဖိနပ်ကိုသာ စီးရပြန်သည်။ ဘာဆိုဘာမှ အဆင်မပြေပေ။ ထို့ကြောင့် ဒီကျောင်းကို ရွက်ဆစ် ပြီးချင်လှပါပြီ။ ကျောင်းပြီးသောအခါမှ လေးလက်မဒေါက်

ကို အဆန်းချည်း စီးပြီး ပေါင်လယ်ခန့်သာရှိသော စကတ်များကို မရိုးရအောင် ဝတ်မည်။ လည်ဟိုက်ကင်္ကျီကို လက်ပြတ်ချည်း ဝတ်ပစ်မည် ဟု ရင်ထဲ ကြိတ်ခဲထားမိသည်။

“ဒီနေ့ ကျောင်း ပထမဆုံးတက်ရမယ့်နေ့နော် သမီး”

“မေမေကား သမီးစီးမယ်နော်”

ဒေါ်ငွေနှင်းမူန်သည် မြတ်နိုးစွာပြုံးပြီး ရွက်ဆစ် ဆံပင်များကို ခံသပ်ပေးသည်။

“ငါ့သမီးလေးကိုလည်း ကားတစ်စီး ဝယ်ပေးရမယ်”

“သမီးက ပြိုင်ကားပဲလိုချင်တာ။ ပြိုင်ကားအနီလေး”

“လိုင်စင်မှမရသေးတာပဲ သမီးရယ်။ လိုင်စင်ရတော့လည်း ဖြစ်လာမှာပေါ့။ ငါးလလောက်တော့ စောင့်ပါ။ ဒုတိယအမြတ် တက်ရင်တော့ ငါ့သမီးလေး သေချာပေါက်၊ ပြိုင်ကားစီးရမယ်”

“အဲဒီအချိန်ဆို သမီးလည်း လိုင်စင်ရလောက်ပြီလေ”

“ဒီပထမအမြတ်တော့ မေမေကားအိုကြီး အောင့်အီးစီးရဦးမယ်ဆိုတဲ့သဘောပေါ့။ မေမေနော် ... နည်းနည်းလွန်နေပြီ။ မေမေ့မိတ်တိုင်းကျ တက္ကသိုလ်ကိုရွေးခဲ့တယ်။ ဒါလေးတောင် သမီးမိတ်တိုင်းကျ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“အချိန်များများ မစောင့်ရပါဘူး သမီးရယ်။ ကဲ ... ကဲ ... မြင် ... အောက်မှာ ကားအဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။ မေမေပို့ပေးရဦးမလား”

“သူများဝိုင်းလှောင်မှာပေါ့”

“ဘာလိုလိုနဲ့ ငါ့သမီးလေးတောင် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကြီး

ဖြစ်လာပြီပဲ”

“သမီးတော့ စိတ်ညစ်တယ်။ ဒီလိုပုံတုံးအဝတ်ကို ဘယ်အချိန်ထိ ဝတ်နေရဦးမှာလဲ”

“အမယ်လေး ... မပုန့်သမီး။ မေမေ အိတ်လီက သူငယ်ချင်းဆီ ပိတ်စတွေ မှာထားတယ်။ ငါ့သမီးလည်း အကြိုက်ဖြစ်အောင် ပြန်မာမှုလည်း မပျောက်အောင် အတော်ဆုံး ဒီဇိုင်းနာနဲ့တိုင်ပင်ပြီး မေမေ စီစဉ်ပါမယ်။ ငါ့သမီးလေး အားလုံးအဆင်ပြေစေရမယ်”

“မေမေက သိပ်အလိုက်သိတာပဲ”

ရွက်ဆစ်သည် စိတ်ကျေနပ်မှုရသွားချိန်တိုင်း မိခင်ပါးလေးကို ခပ်ဖွဖွ နှမ်းတတ်သည်။

“သွားပြီ၊ ညနေမှ တွေ့မယ်”

မေမေ့ကို တာတာပြပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ မေမေသည် သိပ်ကောင်းသောမိခင်ဖြစ်သည်။ ရွက်ဆစ်သုံးရန် ဘဏ်ထဲ ငွေဖြည့်ထားပေးသည်။ ငွေကို ရွက်ဆစ် စိတ်ကြိုက်သုံးခွင့်ရှိသည်။ ရွက်ဆစ်တွင် ဖေဖေပေးသော အတီအမ်ကတ်နှင့် မေမေပေးသော အတီအမ်ကတ် စုစုပေါင်းနှစ်ကတ်ရှိသည်။ ဖေဖေသည် တစ်လမှ တစ်သိန်းထည့်ပေးသော်လည်း မေမေသည် သိန်းနှစ်ဆယ် ထည့်ထားပေးသည်။ ရွက်ဆစ်ဘဝတွင် မေမေသည် မရှိမဖြစ် အရေးပါသည်။ လိုအပ်တာမှန်သမျှ ရွက်ဆစ် မပူဆာရသေးခင် မေမေက ရယ်ဒီဖြစ်နေတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် မေမေဆန္ဒသည် ရွက်ဆစ်ဆန္ဒဟု ခံယူထားသည်။ မေမေက ဒါဆို ရွက်ဆစ် သိပ်ကန့်လန့်တိုက်လေ့မရှိပေ။ ကန့်လန့်

တိုက်ရလောက်အောင်လည်း ရွက်ဆစ်နှင့် မေမေ ဘယ်တုန်းကမှ သဘောထားမကွဲလွဲခဲ့ဘူးပါ။

ရွက်ဆစ်က လှေကားပေါ်မှ ဒေါက်သံတခွပ်ခွပ်ပေးပြီး ဆင်းလာသည်တွင် လှေကားရင်း၌ ပဒုမ္မာတို့သားအမိနှင့် ဆုံသည်။ ရွက်ဆစ်သည် အထက်စီးမှနေ၍ မျက်နှာထားတင်းတင်းကြည့်မိသည်။

ပဒုမ္မာသည် ချည်လွယ်အိတ်ကို သေးသောလက်ချောင်းများနှင့် ကျစ်နေအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ လှေကားရင်းမှ ပဒုမ္မာသည် ရွက်ဆစ်ကို မေ့မေ့လျော့လျော့ မော်ဖူးနေသည်။ ရွက်ဆစ်သည် နှုတ်ခမ်းကို တွန့်ကာ မခိုးမခန့်ကြည့်ပြီး မျက်နှာကို ချီမော့ထားလိုက်သည်။ ရွက်ဆစ်၏စိတ်များသည် အထက်ဆီသို့ ကော့ဖျံသွားသည်။ ဆင်းလာသော လှေကားထစ်တိုင်းသည် အထက်သို့ တက်နေသည်ဟု မှတ်သားမိသည်။

“အီးမေဂျာဆို”

ပဒုမ္မာထံမှ ထွက်လာသောအသံဖြစ်သည်။ ရွက်ဆစ်နှုတ်နှင့် ပြန်မဖြေချင်ပါ။ ပခုံးချင်းယှဉ်ကာ ရပ်နေမိသော အနေအထားဖြစ်သော်လည်း ကိုယ်ဒီဂရီကို အနည်းငယ်စောင်းပြီး မျက်နှာချင်းမဆိုင်လိုက်ချင်ပါ။ ရွက်ဆစ်သည် ပခုံးကိုကျော်ပြီး ဆွေသောအကြည့်နှင့် ကြည့်သည်။

“ဘာလဲ ... နင့်ထက်မြင့်နေလို့ မနာလိုဖြစ်နေတာလား”

ရွက်ဆစ်က ထိုသို့ခပ်မာမာပြောလိုက်သည်တွင် ပဒုမ္မာသည် ထုံးစံအတိုင်း မျက်ရည်များဝေတက်လာပြန်သည်။

ရွက်ဆစ် ရင်ထဲဆတ်ဆတ်ခါနာသွားသည်။ အမြဲတမ်း အဲဒီအမူအရာမျိုးနှင့် ရွက်ဆစ်ကို လူဆိုးဖြစ်စေခဲ့သော ပဒုမ္မာဖြစ်သည်။ ရွက်ဆစ်ရှေ့တွင် မျက်နှာငယ်လေးနှင့် မျက်ရည်ခံထိုးတတ်သော ပဒုမ္မာသည် ရွက်ဆစ်နောက်ကျောကို ဓားနှင့်အကြိမ်ကြိမ်ထိုးခဲ့ဖူးပါသည်။

ရွက်ဆစ် မုန်းသည်။ အဲဒီလိုသိမ်ငယ်ဟန်ဆောင်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေကို ဖောက်ထုတ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ဟန်လုပ်ပြီး ကုပ်ချောင်းချောင်းလုပ်နေတဲ့ အဲဒီခါးရိုးကို ရိုက်ချိုးပစ်လိုက်ချင်သည်။

ရွက်ဆစ်နား ရစ်သီရစ်သီလုပ်လာချိန်တိုင်း ရှည်သော ပဒုမ္မာဆံပင်ကို ဆောင့်ဆွဲကာ နံရံနှင့်နဖူးဆောင့်ခွဲလိုက်ချင်သည်။

“မြင့်တယ်၊ နိမ့်တယ်ရယ်လို့လည်း ဘယ်ဟုတ်ပါမလဲ ရွက်ဆစ်ရယ်။ ပညာရေးပဲ။ ကိုယ့်ရဲရှည်ရွယ်ချက်ပြည့်မပြည့်နဲ့ပဲ ဆုံးဖြတ်ရလိမ့်မယ်”

ပဒုမ္မာအမေ ဒေါ်ကေသာဝံကို ရွက်ဆစ် မျက်လုံးကျွတ်ထွက်မတတ်ကြည့်သည်။ သမီးက မခုတ်တတ်တဲ့ကြောင်လို အမေက မထုံတတ်သေး။ လိုက်လည်းလိုက်တဲ့ သားအမိတွေ။

“သမီး ... ရွက်ဆစ် သွားတော့လေ”

လှေကားထိပ်တွင် ခါးထောက်ပြီး ရပ်ပြောလာသော မေဖေ့ကြောင့် ရွက်ဆစ်သည် ဒေါသကို တံတွေးနှင့်အတူ မျိုချကာ ထွက်လာခဲ့သည်။

“ကျောင်းကိုနော် ရွက်ဆစ်”

“ဒီအချိန် ကျောင်းမသွားလို့။ ဘယ်နိက်ကလပ်ဝင်နေရမှာလဲ” ဦးမော်ဦးကိုပင် ဘုဆတ်ဆတ်ပြောပစ်လိုက်သည်။ ဦးမော်ဦး

သည် အိမ်၏ကားဒရိုင်ဘာဖြစ်သလို ခြံတစ်ခုလုံး၏ မာလီလည်း ဖြစ်၏။ ဦးမော်ဦးသည် ဖေဖေတို့မိသားစု၏ ငယ်မွေးခြံပေါက်ဖြစ်သည်။ မေမေပြောပြထား၍ သိသည်။ ဖေဖေသည် အခြားလူတွေကို မည်သို့ပင် ဝေါက်ဝန်းပြောဆိုစေကာမူ ဦးမော်ဦးကိုတော့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို လေးလေးစားစား ပြောသည်။ ဖေဖေကိုယ်၌က လေးစားစွာပြောဆိုသလို မိသားစုအားလုံးကိုလည်း ဦးမော်ဦးအား လေးစားစွာပြောဆိုစေသည်။ ဦးမော်ဦးကို ဝေါက်ဝန်းပြောဆိုခြင်း ဖေဖေ မကြိုက်ပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဦးမော်ဦးက ဇောင်းကြသည်ဟု ထင်သည်။ အိမ်သားအားလုံး ရွက်ဆစ်ကို ဖူးဖူးမှတ်ကြသော်လည်း ဦးမော်ဦးကတော့ ပဒုမ္မာကို ရွက်ဆစ်ထက် ပိုတွယ်တာလွန်းသည်ဟု ထင်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဦးမော်ဦးကို ရွက်ဆစ် အမြင်မကြည်ပါ။ ဖေဖေရှေ့တွင်သာ ဟန်လုပ်ငြိမ်သက်နေရသော်လည်း ဖေဖေကွယ်ရာတွင် ဦးမော်ဦးကို ငေါက်ပစ်တတ်သည်။ ငါးဖောင်ရိုးခြောက်ပုံနှင့်ပဒုမ္မာကို ကြက်တူရွေး အသံပမာ သမီး ... သမီး မရိုးရအောင်ခေါ်သော ဦးမော်ဦးကို ရွက်ဆစ် မုန်းသည်။ ပဒုမ္မာသည် ဖေဖေသမီးမဟုတ်ဘဲ ဦးမော်ဦး သမီးများဖြစ်နေမလားဟု ရွက်ဆစ်သံသယဝင်ခဲ့ဖူးသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရေချိုးခန်းထဲမှ ပဒုမ္မာသွားတိုက်တံနှင့် ဦးမော်ဦး သွားတိုက်တံကို ချသိအောင်ခိုးပြီး ဒီအိမ်အေ စစ်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ပဒုမ္မာသည် ကံကောင်းစွာပင် ဖေဖေသမီး ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ရွက်ဆစ်၏ အကြံအစည်များ အထမမြောက်ခဲ့ပေ။ ရွက်ဆစ် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ရသည်။ အကယ်၍များ ပဒုမ္မာသည် ဖေဖေသေ့မဟုတ်ခဲ့

ပါက အရှက်ခွဲပြီး အိမ်ပေါ်မှ ခွေးမောင်း ဝက်မောင်း မောင်းချပစ်ချင်သည်။ ဒီလိုသာဆိုရင် ဖေဖေထဲတွင် ရွက်ဆစ်တစ်ယောက်တည်း သွေးရင်း ရှိတော့မည်။ ဦးကျီးသွားတဲ့ဖေဖေက မေမေ့ကို ဘယ်လိုမှ လွန်ဆန်နိုင်တော့မည်မဟုတ်ပေ။ ဖေဖေ့ကိုချစ်သော်လည်း စိတ်နာသည်။ အခြားယောက်ျား အိမ်ထောင်ဦးစီးများလို မေမေ့တစ်ယောက်ထဲကို မချစ်သည့်အတွက် နာကြည်းသည်။

ဖေဖေသာ မေမေ့တစ်ယောက်တည်းကို ချစ်ပြီး သစ္စာရှိခဲ့ပါက ပဒုမ္မာဆိုတာလည်း လောကကြီးတွင် ပေါ်လာမှာ မဟုတ်သလို ဖေဖေအချစ်ကိုလည်း ရွက်ဆစ်တစ်ယောက်တည်းကသာ အပိုင်သိမ်းနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဖေဖေ၏အချစ်များမှုကြောင့် ယခုတော့ ဘယ်အရာမဆို ပဒုမ္မာနှင့်မျှဝေခံစားနေရသည်။

ထိုအခြေအနေကိုလည်း ရွက်ဆစ်မုန်းသည်။ ပဒုမ္မာကြောင့်မိသိပ်ဖြစ်ချင်သော ဆရာဝန်မကြီးမဖြစ်ခဲ့ရပေ။ ပဒုမ္မာကို မကျေနပ်ပေ။ သေသည်ထိ မကျေနပ်နိုင်ပေ။ ရွက်ဆစ်က ဆရာဝန်မကြီးဖြစ်ချင်တာကို သိလျက်နှင့် ရွက်ဆစ်ကို ရွံပြီး ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံကျောင်းသို့ သွားသော ပဒုမ္မာကို မုန်းသည်။ ဆေးမှတ်မိလျက်နဲ့ လမ်းကွဲထွက်ချင်နေသော ပဒုမ္မာကို လည်ပင်းညစ်သတ်ချင်သည်။ ပဒုမ္မာသည် ရွက်ဆစ်ဘဝကို အကြိမ်ကြိမ်သတ်ဖို့ လူဖြစ်လာသူဖြစ်သည်။

“အီးမေ့ကုသို” ဆိုတဲ့မေးခွန်းက ရွက်ဆစ်ရင်ကို အမွေမကြေစေသည်။ စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်းဆို အဲဒီပါးစပ်ထဲက သွေးတဖြိုင်ဖြိုင် ကျတဲ့ထိ မရပ်မနား ပါးရိုက်ပစ်ချင်လှသည်။

“ရွက်ဆစ် ဒီနေ့ မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား”

“ကျွန်မမျက်နှာက ဘယ်တော့ကောင်းဖူးလို့လဲ။ နားဝင်ချိုတဲ့ အသံကြားရမှာ မဟုတ်လို့ စကားဆက်မပြောပါနဲ့”

ရွက်ဆစ်သည် ပြတ်သားလှသည်။ ပါးလွှာသော နှုတ်ခမ်းတစ်လွှာက ပြတ်သားသောစကားကိုသာ ဆိုလေ့ရှိသည်။ အရယ်အပြုံး နည်းပါးသောမျက်နှာမို့ မျက်လုံးတွေက စူးရှပြီး မျက်နှာထားမှာ တည်တင်းလှသည်။

“ဘယ်အပေါက်မှာ ရပ်ပေးရမလဲ”

“ဂျပ်ဆင်ပေါက်မှာ ရပ်ပါ”

လှည်းတန်းကုန်းကျော်ကို တမေ့တမျှာဖြတ်အပြီးတွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ဟူသော ဆိုင်းပုဒ်ကြီးနှင့် မနီးမဝေးတွင် ဦးမော်ဦးက ကားတို ရပ်သည်။ ရွက်ဆစ် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ကျောင်းဝင်ပေါက်တွင် ရွက်ဆစ်တို့အရွယ် ဝမာအင်္ကျီဝတ် မိန်းကလေးအချို့ကို တွေ့ရသည်။

ထိုမိန်းကလေးများသည် ရွက်ဆစ်လို မြင့်သော ဖိနပ်ဒေါက် အကောင်းစားမျိုး စီးမလာကြပါ။ ကတ္တီပါဖိနပ်နှင့် ကြိမ်ဖိနပ်ရုပ်ပါးလေးများကိုသာ စီးထားကြသည်။ အနည်းငယ်အေးသော ရာသီမို့ အပေါ်ဖူးအင်္ကျီများကို ဝတ်ထားကြသည်။ မျက်နှာတွေကလည်း ဝင်းပြောင်စူး မရှိချေ။ ကောင်းသော စကင်းဂဲလ်များကို မသုံးဖူးမှန်း သိသာလွန်းသည်။

သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားများ၊ အပေါ်စားမိတ်ကပ်များကြောင့် အခွံပြန်နေသော မျက်နှာတွေကို စိတ်ပျက်စွာ တွေ့ရသည်။ ရွက်ဆစ်

စိတ်ပျက်သွားသည်။ ဒီပုံအတိုင်းဆို ဒီအမိကျောင်းတော်ကြီးမှာ ရွက်ဆစ် နဲ့ ပြိုင်ဘက်က မှန်ဘီလူးနှင့်ရွာရမည်ထင်ရဲ့။ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးထားပြန် တော့လည်း မညီမညာ အစုလိုက်အပြုံလိုက်။ ညီညာသူကျပြန်တော့ လည်း အင်္ကျီအရောင်နှင့်မလိုက်ဖက်လှ။ အချို့များဆို အဆင့်အတန်း ကို မရှိပေ။ ကျောင်းလာတာကို ဘာမှမလိမ်းမခြယ်ဘဲ မျက်နှာပြောင် နှင့် ဖြစ်သည်။ ဖြူသောနှုတ်ခမ်းများက ရှုံ့တွနေသည်။ *နဖူးပြင်မှ ဝက်ခြံ များသည်လည်း ပြည်အပြည့်နှင့် ကြည့်ရဆိုးနေသည်။ ဒီတော့သူမတွေ အဖုကို ညှစ်ရကောင်းမှန်းမှ သိပါလေစ။

သို့သော် ရွက်ဆစ်ကျေနပ်သည်။ ထိုသို့သော ကျောင်းသူများ ကြားထဲ အနီရောင်နှင့် အနက်ရောင်ကို ရောစပ်ဝတ်ဆင်ထားသော ရွက်ဆစ်က ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေသည်။ အားလုံးသောလူများသည် ရွက်ဆစ် သွားရာလမ်းကြောင်းကို ငေးမော၍ ကြည့်နေကြသည်။ ဒီလိုပဲဖြစ်ရမှာ ပေါ့။ ရွက်ဆစ်ဘဝမှာ နောက်ကောက်ကျတယ်ဆိုတာ မရှိစေရဘူး။ ရွက်ဆစ်ဟာ အမြဲတမ်း ဧကရီတစ်ပါးပဲဖြစ်နေစေရမယ်။

“အယ် ... ဆောရီး”

ရွက်ဆစ် ဒူးကွေးလေးညွတ်သွားသည်ထိ လန့်သွားသည်။ အတွေးနှင့်ကျေနပ်နေစဉ်မှာပင် ရွက်ဆစ်ကို လူတစ်ယောက်က ဝင် တိုက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ရွက်ဆစ်၏ ညာဘက်လက်မောင်းမှာ ကျင်ခံ အောင့်သွားသည်။

“ဆောရီးနော်”

ကောင်လေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ပိုပြီး တိကျစွာပြောရလျှင်

ကောင်ချောလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ထူထဲသော မျက်ခုံး၊ နက်မှောင်သော မျက်ဖန်ကို ပိုင်ဆိုင်သည်။ နာတံသည် နှုတ်ခမ်း အထက်တွင် ချွန်ပြီး မင်းမူနေသည်။ စွန့်ကားသောမေးရိုးနှင့်လိုက်ဖက် လှသော ထိုနှုတ်ခမ်းပါးလေးသည် ရွက်ဆစ်ကို ဆောရီးဟု ပြောနေ သည်။ ရွက်ဆစ်သည် ရန်တွေ့ရမလား၊ ရပါတယ်ဟု ငြိမ်နေရမလား ဝေခွဲမတတ်တော့။

ကြည်စင်စူးရှသော ထိုမျက်လုံးလေးသည် ရွက်ဆစ်ကို စိုက် ကြည့်နေသည်။ လည်ကတုံးရှုပ်အင်္ကျီကို စမတ်ကျကျ ဝတ်ထားသော် လည်း ထိုပုံမျိုးမဝတ်ဖူးမှန်း သိသာလှသည်။ ရှုပ်အင်္ကျီနှင့်ကွပ်စိပ်ပုဆိုး ကြောင့် ထိုလူ၏နဖူးပြင်တွင် ချွေးစေးများ ကျနေသည်။

“လူတစ်ယောက်လုံးလာနေတာ မမြင်ဘူးလား”

“မမြင်လို့ပေါ့။ မြင်ရင် အသားအနာခံပြီး ဝင်တိုက်မလား”

“ဒီအထာတွေ ရိုးနေပြီ။ အဲဒါကို ခေတ်ဟောင်းဝတ္ထုတွေထဲ မှာပဲ ရှာ”

“အထင်ကြီးလှချည်လား”

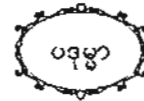
“ဘာပြောတယ်”

“သိပ်ဘဝင်မြင့်မနေနဲ့။ မင်းလိုမိန်းမမျိုးက ငါ့ရဲ့စံချိန်စံညွှန်း ထဲမှာ မရှိဘူး။ စောစောက ဆောရီးလို့တောင်းပန်မိတဲ့ စကားလုံးကို ငါ ပြန်ရုပ်သိမ်းတယ်။ အိုကေနော် ... မကျေနပ်ရင် ရုံးခန်းသွားတိုင် လို့ရတယ်”

ထိုလူသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ရွက်ဆစ်ကို တစ်ချက် နောက်

လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ချည်လွယ်အိတ်ကိုသာ ကြိုးကို လက်တွင် စုကိုင်းပြီး ပခုံးပေါ် နောက်လွှဲတင်ကာ ထွက်သွားသည်။ ရွက်ဆစ်ရင်ထဲ ဆတ်ဆတ်ခါနာသွားသည်။ ဘယ်သူလဲ။ ဘယ်ကကောင်လဲ။ မှတ်ထားဦးပေါ့။ ရွက်ဆစ်ကိုမှ ဒီလိုအရှက်ခွဲတဲ့ ငနဲ။ ရွက်ဆစ်ဟာ ဘယ်လိုမိန်းမလဲဆိုတာ ပြရဦးမှာပေါ့။ ရွက်ဆစ်ရင်ထဲ အသံတိတ် ကြိုးဝါးနေမိသည်။ အများ၏ တရိပ်တစောင်းအကဲခတ်ခြင်းခံရ၍ ရွက်ဆစ်မျက်နှာပူသည်။ အဆိုးဆုံးတော့ ပထမဆုံးရက်တွင် ပထမဆုံးစော်ကားခံရမှုအပေါ် ရွက်ဆစ် နာကျင်သည်။

ဒီနေ့ကို ရွက်ဆစ် ဘယ်တော့မှ မေ့တော့မည်မဟုတ်။ ရွက်ဆစ်သည် ကျားနာတစ်ကောင်ဆိုတာ ဒင်း သိစေရမယ်။

အဓိပတိလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာပြီး မြင်မြင်သမျှအပင်များကို ငေးလာခဲ့သည်။ နီသောအဆောက်အဦဟောင်းကြီးများကို ငေးကြည့်မိသည်။ စွယ်တော်ပင်ကြီးများကို မော့ကြည့်မိသည်။ လူတွေရှိစမြဲနေပြီဖြစ်သော အဆောင်ကြီးကို အုတ်ခုံပေါ် ထိုင်ကြည့်နေသည်။

ဪ ... ဒီတက္ကသိုလ်ကြီးမှာ တက်နေရပါလားဆိုတဲ့အသံက မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်ဖြစ်ရသည်။ စွဲမြဲစွာမတ်ခဲ့ဖူးသော ဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီးများဝတ္ထုတွေထဲမှ တက္ကသိုလ်၊ သီချင်းတွေထဲမှ တက္ကသိုလ်၊ ဇာတ်လမ်းတွေထဲမှ တက္ကသိုလ်ကြီး ဖြစ်သည်။ ပြည်လမ်းဆုံမှာ မာလာဆောင်ကိုလည်း ကြည့်ချင်သည်။ ဝတ္ထုတွေထဲမှ အင်လျားဆောင်ကိုလည်း ရောက်သွားအောင် လည်ပတ်ဦးမည်။ အို ... ဒါက ဝိုင်ဘရယ်ဒီပါလား။ ဒါက R.C ပေါ့။ ဒါက စွယ်တော်တန်း၊ ငါ အခု ခင်နေတာ အဓိပတိလမ်းကြီး။ ပဒုမ္မာရင်ထဲ ကြည်နူးစွာပျော်သည်။ ခုတ်ဝန်းကိုပိတ်ကာ တက္ကသိုလ်၏အငွေ့အသက်ကို ရှူရှိုက်လိုက်သည်။ ဆောင်းလေသည် နှလုံးသားကို လတ်ဆတ်သွားစေသည်။ မျက်လုံးကြီးမှ လိုက်သောအခါ ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းမကြီးကို တင့်တယ်ခမ်းနားစွာ မြင်လိုက်ရသည်။ တစ်နေ့ ငါလည်း ဒီမှာ ဘွဲ့ယူရဦးမှာပါလားဆိုတဲ့

အသိက ထူအိသော နှုတ်ခမ်းတစ်လွှာကို ပြုံးသွားစေသည်။

ဂျပ်ဆင်လမ်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ စစ်ကိုင်းလမ်းမကြီးကို
ငေးကြည့်မိသည်။ ဒီအတိုင်းသွားရင် သထုံလမ်းရောက်မည်ကို ပဒုမ္မာ
သိ၏။ ဤအမိကျောင်းတော်ကြီးတွင် ပဒုမ္မာအတွက် လုပ်စရာတွေ
ပြည့်နက်နေသည်။ ရေကူးရမယ်။ အေရိုးဝစ်အသင်းဝင်ရမယ်။ မြန်မာစာ
ချစ်သူများအဖွဲ့ဝင်ရမယ်။ ပြီးတော့ ဦးချစ်ဆိုင်မှာ အသုပ်စားရမယ်။
အင်လျားဆောင်မှာ လည်မယ်။ မာလာဆောင်ကြီးကို ကြည့်မယ်။
လိုင်ဘရယ်ဒီကို နေ့တိုင်းလာမယ်။ သစ်ပုတ်ပင်ကြီးအောက်တွင် ထိုင်
မည်။ အင်းလျားကန်ဘောင်တွင် ပူးသီးကြော်စားမည်။ စွယ်တော်ပင်
အောက်တွင် ကဗျာလေးများ ရေးမည်။ ပြီးတော့ ချစ်သူတစ်ယောက်
ယောက် လိုချင်သည်။ ပဒုမ္မာသည်လည်း ဝတ္ထုတွေထဲမှ ဇာတ်လိုက်
မင်းသားလို လူမျိုးရဲ့အချစ်ကို ခံဖူးချင်သည်။ ပဒုမ္မာကိုယ်၌ကလည်း
အသည်းပေါက်မတတ်ချစ်ဖူးချင်သည်။ ဆရာကြီးများလိုပင် တက္ကသိုလ်
အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးများ ရေးချင်သည်။ သို့သော် ပဒုမ္မာ အားငယ်
သည်။ ဇာတ်လိုက်မင်းသမီးတွေလို ပါးချိုလေးနှင့်မလှသော ဝိုင်းသော
မျက်နှာကို စိတ်ပျက်သည်။ ပုသောအရပ်ကို စိတ်ပျက်သည်။ လိပ်ခါး
ဖားဖင်ဖြစ်နေသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကို စိတ်ကုန်သည်။ ပဒုမ္မာ
သည် ပိန်သွယ်သောလူများစာရင်းထဲတွင် မဝင်ဘဲ ဝသူများစာရင်းဘက်
သမ်းချင်သည်။ ထူးပြီး ဖြောင့်စင်းနက်မှောင်သော ဆံပင်ရှည်ကြီးနှင့်
ဖောင်းကားသွယ်လှသော လက်ချောင်းလှလှလေးတွေမှလွဲ၍ ပဒုမ္မာ
ထဲတွင် စွဲမက်စရာ မည်သို့သောအရာမျှ မရှိချေ။

နဖူးမောက်၍ နဖူးကို ဘယ်တော့မှ ဆံပင်အပြောင်မသိမ်းဝံ့
ချေ။ နဖူးပေါ် ဆံပင်ဘုတ်သိုက်နှင့်သာ အချိန်ပြည့် မဝံ့မရဲဖြစ်နေရသည်။
မျက်လုံးနှစ်လုံးကြားတွင် ချိုင့်ဝင်နေသော နှာတံသည် မျက်နှာအလှကို
ပျက်စီးစေသည်။ ဝိုင်းသည်ထက် ပြူးသည်ဟုခေါ်ဆိုထိုက်သော မျက်ဝန်း
များကြောင့် ပါဝါမများသော်လည်း ကိုင်းမည်းမျက်မှန်ဖြင့် ဖုံးကွယ်
ထားရသည်။ မျက်နှာအလှသည် ခွဲစိတ်ပြုပြင်လို့ရသော်လည်း ထိုအလုပ်
မျိုးကို ပဒုမ္မာ စိတ်မဝင်စားပေ။ အသက်ကြီးလာပါက ဆိုးကျိုးဖြစ်လာ
မည်ကို ကြောက်သည်။ ပြားသောနှာတံကို ချွန်ရန် စတီးရီးမထည်ရဲ
ချေ။ သဘာဝဆေးလည်း မထိုးရဲပေ။ အရိုးပွရောဂါဆိုတာမျိုးကို ကြံဖန်
တွေးပူကြောက်သည်။ ထူသောနှုတ်ခမ်းကြောင့် ဆိုးဆေးပင် မတင်ရဲ
ချေ။ ပဒုမ္မာ ဆိုးလေ့ရှိသော အရောင်သည် နှုတ်ခမ်းရောင်သာ ဖြစ်
သည်။ ပဒုမ္မာထဲတွင် အလှပြင်ပစ္စည်းက များများ စား မရှိပါချေ။
သုံးလည်း မသုံးတတ်။ သုံးလျှင်လည်း ပဒုမ္မာ၏မျက်နှာအရေပြားနှင့် မတည့်
သည်က များသည်။ ပဒုမ္မာသည် ဆင်းရဲဇာတာပါလာသူလား မသိပေး
ထိုင်းမှထုတ်သည့် အာချိမိတ်ကပ်အခြောက်နှင့် မြန်မာပြည်ထွက်သည်
ရှင်မတောင်သနပ်ခါးသာ တည့်သည်။ နိုင်ငံခြားအလှကုန်များသုံးပါက
အမှထွက်သည်။ ဝက်ခြံပေါက်သည်။ မေမေသည် ပဒုမ္မာကို လှစေချင်
၍ စကင်းဂဲလ်များကို ဝယ်ပေးတတ်သော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် ပဒုမ္မာ
နှင့်မတည့်၍ မေမေသုံးလိုက်ရသည်ချည်းသာ ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး
တော့ မေမေသည် ပဒုမ္မာကို လက်လျှော့သွားသည်။ ဘာမှ ဝယ်မပေး
တော့ဘဲ သနပ်ခါးတုံးများကိုသာ တန်းစီထားပေးသည်။

“နင်က တောသူပဲ။ တောလိုသာနေပေတော့”

ဟု မေမေက မချီတင်ကဲပြောတတ်သည်။ ပဒုမ္မာသည် သနပ်ခါးတုံးကို ကျောက်ပြင်တွင် စိမ်ပြေနပြေသွေးလိမ်းရသည်ကို နှစ်သက်သည်။ အိပ်ရာဝင်လျှင် ရွက်ဆစ်လို နိုက်ခရင်နှင့်လိုးရှင်းလို ဟာမျိုး မလူးဘဲ သနပ်ခါးကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးလိမ်းအိပ်သည်။

ရွက်ဆစ်နှင့် ပဒုမ္မာသည် ဆန့်ကျင်ဘက် လူသားမိန်းမနှစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ပဒုမ္မာသည် ကိုယ်ပေါ်တွင် ကပ်ချပ်နေသော ဝတ်စုံများကို ရှောင်ရှားသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုမရှိသူဟုပဲဆိုဆို လည်ပင်း ပေါက်ဆိုရင် လည်တိုင်မှ စေ့နေမှ ကြိုက်သည်။ အရောင်ဆိုလည်း တောက်နေတာမျိုး ဝတ်လေ့မရှိပေ။ မိုင်းယုယုဖျော့တော့တော့များကိုသာ ရွေးချယ်ဝတ်ဆင်တတ်သည်။ ဖိနပ်ဆိုလျှင်လည်း တစ်လက်မထက်ထူတာ ကို စီး၍မရပေ။ မကြာခဏ ခြေခွင်လဲတတ်သည်။ ခြေမျက်စိယောင် ပြီး လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့ခြင်းသာ အမြတ်ထွက်သည်။ စကတ်ဆို လျှင် တိုတာရော ရှည်တာပါ ဝတ်လေ့မရှိချေ။ မလုံဘူးဟု ခံစားရ၍ ဖြစ်သည်။ လုံချည်ဆိုလျှင် ခြေမျက်စိဖုံးအောင် ဝတ်တတ်၍ မေမေက လုံချည်ကို ခွေးချေးသိမ်းဟု မကြာခဏ မာန်မဲတတ်သည်။

ပဒုမ္မာ၏ တုံးအမှုကို မေမေက အားမလို အားမရဖြစ်ရတယ် ခိုတာ ပဒုမ္မာ ရိပ်မိသည်။ သို့သော် မေမေ စိတ်ချမ်းသာစေရန် ပဒုမ္မာပုံကို ကြိုးစားပြောင်းလဲကြည့်သည်။ မရပါ။

မျက်မှန်သာ မျက်နှာပေါ်ပါမလာရင် ပဒုမ္မာ မနေတတ်တော့ပါ။ မေမေ ဝယ်ပေးသော ပိုးသားဝမ်းဆက်များကိုလည်း မဝတ်ဆင်တတ်

ပါ။ မကြာခဏ လျော့ကျနေ၍ မကြိုက်ပါ။ အဝတ်ကို ကိုယ်ပေါ် ပါ မလာဘူးဟု ခံစားရသည်။ ပဒုမ္မာနှစ်သက်သည်က ဗမာဖြစ် ချည်ထည် များသာဖြစ်သည်။ ထိုချည်ထည်များကသာ မြန်မာပြည်၏ ရာသီဥတု နှင့် ကိုက်ညီသည်ဟု ထင်သည်။ သို့သော် ချည်ထည်များသည် ချည်သားညံ့သည်။ ငါးရေလောက်ချပြီးလျှင် အထည်မှာ ဖွတ်ဖွတ်ညက် ညက် ကျေချင်နေသည်။ ချည်ထည်များစွာရှိသည့်အနက် ကချင်ပြည် နယ်မှလာသော ချည်ထည်ကို ကြိုက်သည်။ ချည်သားနုသောကြောင့် ခါးတွင် နာကျင်ခြင်း မရှိချေ။ သို့သော် အဆင်များတွင်တော့ တောင် မြို့ဆင်ကို ကြိုက်သည်။ အဆင်များသည် ဗမာဆန်ပြီး ဆန်းသစ်သည်။ သို့သော် တောင်မြို့ချည်သည် ကြမ်းသည်။ ‘တောင်မြို့ဆင်သာ ကချင် ချည်နဲ့ ထွက်လာရင် သိပ်ကောင်းမယ်’ဟု မေမေ့ကို ပြောလေ့ရှိသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် မျက်စောင်းစာမိတော့သည်။ မေမေသည် ခေတ်မီသူ ဖြစ်သည်။ မြန်မာဆန်သော်ငြား ပါးနီ၊ နှုတ်ခမ်းနီနှင့် ရှေးမင်းကတော် ကြီးများလို ခမ်းခမ်းနားနားနေတတ်သည်။ ကိုယ်ပိုင်ကားကို ကိုယ်တိုင် မောင်းသည်။ မေမေသည် ယုဇနပလာဇာ၌ ချည်ထည်ဆိုင်ဖွင့်ထား သည်။ မေမေလုပ်ငန်းသည် အောင်မြင်သည်။ မေမေ့ဆိုင်၏ ပင်တိုင် မောက်သည်သည် ပဒုမ္မာကိုယ်၌ ဖြစ်သည်။ မေမေသည် ချည်ထည် ဆိုင်ဖွင့်သော်ငြား ချည်လုံချည်နှင့် အီတလီပိုးတွဲအင်္ကျီကိုသာ တင့်တင့် ကယ်တယ် ဝတ်ဆင်တတ်သည်။

မေမေသည် ပဒုမ္မာနှင့်ဆန့်ကျင်စွာပင် လှသွေးကြွယ်သူဖြစ် သည်။ ပါးလွှပြီး အဆီပိုမရှိသော ကိုယ်ခန္ဓာကြောင့် အသက်လေးဆယ်

ကျော်ဟု ဘုရားစူး ကျိန်ပြောရသည်။ မေမေနှင့်အတူ ညစာစားပွဲ တက်လျှင် ပဒုမ္မာသည် အမြဲတမ်း မျက်နှာငယ်ခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ရွက်ဆစ်သည် ပဒုမ္မာ၏စံပြဖြစ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ရွက်ဆစ်သည် ကိုယ်လုံးလှသည်။ မျက်နှာလှသည်။ ဝတ်စား ပြင်ဆင်တတ်သည်။ ဉာဏ်ကောင်းသည်။ အင်္ဂလိပ်စကားကို အင်္ဂလိပ် လူမျိုးလို ပြောဆိုနိုင်သည်။ ထိုသို့သောလူမျိုးက တက္ကသိုလ်တွင် အိမ် မေဂျာတက်နေ၍ ပဒုမ္မာ အံ့ဩရသည်။ ရွက်ဆစ်ကို ဆေးကျောင်း တက်လိမ့်မယ်ဟု ပဒုမ္မာ ထင်မှတ်ခဲ့သည်။ ဆေးကျောင်းမတက်ပါက ရေကြောင်းပညာရေး တက်မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ ရွက်ဆစ်သည် စိတ်နေ မြင့်သူမှန်း ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်ပီပီ ပဒုမ္မာ သိသည်။ ရွက်ဆစ်သည် လျှို့ဝှက်ပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိ၏။ ဒီလိုအချက်မျိုးကို ပဒုမ္မာ သဘောကျ သည်။ ရွက်ဆစ်နှင့် ပဒုမ္မာ ခင်မင်ချင်သည်။ သို့သော် ရွက်ဆစ်သည် ပဒုမ္မာကို မျက်နှာသာမပေးခဲ့ချေ။ အလိုလိုနေရင်း ရွက်ဆစ်ကို ကြောက် နေမိသည်။

“သူလည်း သမီးအမေ သမီး၊ သမီးလည်း အဖေရဲ့သမီး အတူတူပဲ။ ဘာကြောက်စရာလိုလဲ။ သမီးရှေ့မှ မေမေ ရှိတယ်”

ဟု မေမေက မကြာခဏ အားပေးစကားဆိုသော်လည်း ရွက် ဆစ်ကို တုမပြိုင်ဝံ့ချေ။ မပြိုင်ခင်တည်းက ရှုံးပြီးသားမို့ ရွက်ဆစ်ရှေ့ တွင် ခေါင်းငုံ့နေရသည်။ ရွက်ဆစ်၏အကြည့်တစ်ချက်နှင့်ပင် ခြေဖျား လက်ဖျား အေးစက်ချင်လာသည်။ ရွက်ဆစ်နှင့် သူနိုင်ငါနိုင် စကား မပြိုင်ဝံ့ချေ။ ရွက်ဆစ်သည် ကြိုးစားသူဖြစ်သည်နှင့်အညီ စာတော်သည်။

အတန်းထဲတွင် ပထမကို ကန်ထရိုက်ဆွဲခဲ့သည်။ ရွက်ဆစ်နှင့်မပြိုင်သော ပဒုမ္မာသည် ရသောစာများကို အကုန်မဖြေဝံ့ချေ။ ရွက်ဆစ်ထက် သာသွားမည်ကို ကြောက်သည်။ ရွက်ဆစ်ထက်သာသွားပါက ရွက်ဆစ် မုန်းသွားမည်ကို စိုးရိမ်သည်။

သို့သော် ရှစ်တန်းနှစ် နှစ်ဝက်စာမေးပွဲ၌ ပဒုမ္မာသည် ပထမ ရပြီး ရွက်ဆစ်သည် ဒုတိယနေရာသို့ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ ဆင်းခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ရွက်ဆစ်သည် ပဒုမ္မာကို စကားအပိုမပြောတော့သည့် မှာ ယနေ့ချိန်ထိ ဖြစ်သည်။ ပဒုမ္မာ နောင်တရသည်။ ဒါမှန်းသိခဲ့ရ စာမေးပွဲမဖြေဘဲ ဖျားဟန်ဆောင်ခဲ့တယ်ဟုပင် နောင်တပွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ ရွက်ဆစ်သည် တစ်ယောက်တည်း သီးသန့်ဆန်ဆန်နေတတ်သော်လည်း ပဒုမ္မာသည် အပေါင်းအသင်းခင်သည်။ မီးနီးသည် ပဒုမ္မာ၏အချစ်ဆံ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သည်။ မီးနီးကို ပဒုမ္မာ အားကျသည်။ မီးနီးသည် သူ့အစ်မနှင့် သိပ်ချစ်ကြသည်။ သနပ်ခါးအတူ လိမ်းသည်။ အင်္ကျီဆင်ဝ လေးများမို့ မကြာခဏ မှားဝတ်မိ၍ ရန်ဖြစ်ကြရသည်။ မီးနီး၏အစ်မသည် မီးနီးထက် တစ်နှစ်နှင့် လေးလသာ ကြီးသည်။ မီးနီးက ထွက်သုမို့ အစ်မနှင့်ရွယ်တူဖြစ်နေသည်။

ပဒုမ္မာနှင့်ရွက်ဆစ်သည် တစ်လကြီးတစ်လငယ်သာ ဖြစ်သည်။ ရွက်ဆစ်သည် ပဒုမ္မာထက် တစ်လသာကြီး၏။ ရွက်ဆစ်နှင့် အင်္ကျီမှားဝတ်မိပြီး ရန်ဖြစ်ချင်သည်။ ရွက်ဆစ်နိုင်စားသမျှကို အငယ်ပီ ခေါင်းငုံ့ခံချင်သည်။ သူငယ်ချင်းများ၏ အကြောင်းကို အိမ်၌ကွဲချိတ် အတင်းချချင်သည်။ သနပ်ခါးတူတူလိမ်းချင်သည်။ ကျောင်းအတူ

သွားချင်သည်။ သို့သော် ပဒုမ္မာ၏ဆန္ဒများသည် ရေပေါ်အရှင်ရေးသလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ရွက်ဆစ်နား ချဉ်းကပ်တိုင်း ရွက်ဆစ်အအော်ခံရ၍ မေမေ သာ စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် မဖြစ်နိုင်တာကို ဆက်ကြိုးစား မနေတော့ဘဲ မီးနီးကိုသာ ညီအစ်မတစ်မျှ ရင်စုံအပ်ပေါင်းခဲ့မိသည်။

“ပဒုမ္မာ”

မီးနီး၏အသံဖြစ်သည်။ လေလာရာအရပ်မှ ဖြစ်နေ၍ ပဒုမ္မာ ချာခနဲလှည့်ကြည့်မိသည်။ ဆောင်းလေဟုန်သည် အင်အားပြင်းလှ၏။ ကွင်းစွပ်လုံချည်ပင် အောင်လံလွင့်ထူနေချိန်မို့ ရှည်ပြီး ထူသော ပဒုမ္မာ ဆံပင်သည် လေထဲလွင့်သွားသည်။

“အား”

နာကျင်လွန်းသောကြောင့် ပဒုမ္မာ ညည်းညူမိသွားသည် မှန်ပါသည်။ ပဒုမ္မာဆံပင်များသည် လူတစ်ယောက်၏ အင်္ကျီ ကြယ်သီးတွင် ကပ်ငြိသွားသည်။

“အဲ ... ကျွတ် ... ပြဿနာပဲ”

အသံကြားရုံနှင့် ပုရိသမှန်း သိသွားသည်။ ပဒုမ္မာ ရင်ခွန်သွား သည်။ ထိုလူနှင့်မျက်နှာချည်း မဆိုင်ဝံ့ချေ။ ဆိုးသောအလှတရားကို သိုလှမြင်သွားမှာ စိုးရိမ်သည်။

“ဒီနားနည်းနည်းတိုးပါ။ မင်းဆံပင်တွေ ပြတ်ကုန်မယ်”

ထိုလူ၏အသံမှာ စိတ်မကြည်လင်မှုများ ပြည့်နှက်နေကုန်သည်။ နဂိုစိုးရိမ်စိတ်ရှိသော ပဒုမ္မာသည် ကြောက်စိတ်ဝင်လာသည်။ ထိုလူ

—ရွှေသော—

အနီးသို့ မဝံ့မရဲတိုးနေမိသည်။

ပဒုမ္မာ ရှုရှိုက်လိုက်မိသည်က နင်းဆီရနံ့တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ထိုလူသည် နင်းဆီရနံ့ရေမွှေးကို သုံးထားသည်။ ထိုရနံ့မျိုးသည် ပဒုမ္မာ နှင့် သိပ်ယဉ်ပါးလှသည်။ ဖေဖေရနံ့ဖြစ်သည်။ ဖေဖေထံမှ ရလေ့ရှိသည် ရနံ့မျိုးဖြစ်သည်။ ဖေဖေသည် ရေမွှေးဆိုလျှင် နင်းဆီရနံ့ကိုသာ တံဆိပ် အမျိုးမျိုးပြောင်းသုံးတတ်သည်။

“ဆောရီး ... မင်းဆံပင်နှစ်ပင်လောက်တော့ ဖြတ်ပစ်ရတော့ မယ်”

ထိုလူ၏အသံမှာ ဩရှရဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရပါတယ်”

ခေါင်းငုံ့နေသော ပဒုမ္မာသည် ထိုလူကို ပထမဆုံးမော့ကြည့် လိုက်မိသည်။ ပဒုမ္မာ့ရင်အစုံသည် တဒိန်းဒိန်းလှုပ်ခတ်သွားသည်။ မည်းနက်သော မျက်ခုံးထူထူကို သတိပြုမိသည်။ ပြီးနောက် နက်မှောင် သော မျက်ဖန်၊ ပြောင်စင်းသော နှာတံ၊ အို ... ချောလိုက်တာ။

“စိတ်တော့မကောင်းပါဘူးဗျာ၊ ဒီနေ့တော့ ကျွန်တော့်အတွက် ပြဿဒါးထင်တယ်”

ထိုလူသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် အင်္ကျီလက်ဖက်မှာငြိနေသော ပဒုမ္မာဆံပင်နှစ်ပင်ကို ဆွဲဖြတ်လိုက်သည်။ ပဒုမ္မာ ရင်ထဲနာသွားသည်။ ဆံပင်တစ်ပင်ကျွတ်လျှင်ပင် “ဪ ... ငါ့ဆံပင်တွေကျွတ်လိုက်တာ” ဆိုပြီး နှမြောတမ်းတဖြစ်နေတတ်ကာမှ ခုတော့ ရက်ရက်စက်စက် နှစ်ပင်တောင် အလယ်မှဆွဲဖြတ်ခံရသည်။

—ရွှေသော—

“ချိတ်ချင်းချိတ်မို့ ချိန်မိတာပါ။ စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့လေ။ မင်းကို အပြစ်တင်လို့မှ မရနိုင်တာပဲ”

ပဒုမ္မာသည် ထုံးစံအတိုင်း ပြောရာပြောကြောင်း ပြောမိသည်။ ထိုလူသည် ပဒုမ္မာကို စွေကြည့်လာသည်။ နက်နဲသော ထိုလူ၏အကြည့်ကြောင့် အဖျိုးဖြန်းလေး ရင်ထဲ စည်းချက်မမှန်ကုန်တော့ပါ။ နှလုံးသွေးများ ပြောင်းပြန်စီးလာသည်ဟု ထင်သည်။ ထိုလူသည် ပဒုမ္မာအား စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထိုလူ၏အကြည့်များကို ပဒုမ္မာ အမိပ္ပာယ်မဖော်တတ်ပေ။ ဖော်လည်း မဖော်နိုင်ပေ။ ဘာဆက်ပြော၍ပြောရမှန်းလည်း မသိချေ။ ထိုလူ၏မျက်ဝန်းများက ပဒုမ္မာစိတ်ကို ညှို့ပျံ့ဖမ်းစားနိုင်လွန်းသည်။ ပဒုမ္မာဆံပင်များကို လွှတ်ကာ ပဒုမ္မာကို အသိအမှတ်ပြုသလို ကြည့်သွားသော ထိုလူရဲ့မျက်ဝန်းကို ပဒုမ္မာရင်ထဲ ရူးသွပ်သွားမိသည်။ ထိုလူ၏ကျောပြင်သည် ပဒုမ္မာစိတ်အာရုံကို ဖမ်းစားသွားသည်။ လည်ကတုံးရှပ်ကို ကွက်စိပ်ပုဆိုးဝါညှိရောင်နှင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားသော ထိုလူသည် မြင့်သောအရပ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။ ဖွံ့ဖွံ့ထွားထွား ခန္ဓာကိုယ်ကို ပိုင်ဆိုင်သည်။ လမ်းလျှောက်ပုံမှာ ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်သည်။ အားကစားတစ်မျိုးကို လိုက်စားသောလူဖြစ်မည်ဟု ပဒုမ္မာခန့်မှန်းမိသည်။

“အမယ်လေး ... မယ်မင်းကြီးမရယ် အသက်မှုရီသေးရဲ့လား”

ပဒုမ္မာပခုံးစွန်းကို လက်ဖဝါးနှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ပုပ်ပြီး သတိပေးလာတော့မှ ထိုလူ့နောက်ကျောပေါ်ပါသွားသော ပဒုမ္မာစိတ်တွေက ခန္ဓာထဲ ပြန်ရောက်လာသည်။

“ကျုပ်ရိုက်တာ အဲဒီလောက်နာသွားလို့လား ပဒုမ္မာရယ်”

“အယ် ... မ ... မနာပါဘူး”

“သိဘူးလေးဟယ်။ နင့်ကိုယ်က တွန့်လိမ့်လို့။ ဘယ်လိုလေ နတ်သားပေးလိုက်တဲ့ ဖူးစာ ထိထိရောက်ရောက်ရှိရဲ့လား”

မီးနီးက ထိုလူကို ရည်ညွှန်းပြီး ကျီစယ်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ မီးနီး ကျီစယ်ရင်လည်း ကျီစယ်စရာပင်။ ထိုလူအင်္ကျီကြယ်သီးတွင် ငြိသွားသော ပဒုမ္မာဆံနွယ်တွေကြောင့် ပဒုမ္မာခေါင်းသည် ထိုလူရင်ခွင်နှင့် နီးကပ်လှ လျှို့ဝင်သွားခဲ့သည်။ လေမင်းကလည်း ထိုအခါမှ အချိန်ကိုက် တိုက်လေရောသလား မသိ။

“အမယ် ... မိန်းမ ... ရုပ်ကိုက ပြည်တည်တည်။ ချောတယ် မဟုတ်လား။ ချောမယ့်ပုံပဲ”

“ဟင် ... နင်ကလည်း သူ့အင်္ကျီကြယ်သီးနဲ့ငါ့ဆံပင်ညှပ်နေလို့ နာနေတာကလွဲရင် သူ့ကို ကြည့်နိုင်ပါဦးမလား”

“ဟုတ်မှလည်း ဖြီးပါ ပဒုမ္မာရယ်။ တော်နဲ့ကျုပ်က နပ်ချေးတွဲလောင်းတည်းက တွဲလာတာပါ။ ဇာတ်လိုက်မင်းသားကို ကျီးကန်းလို့ ရှာနေတဲ့ လူက။ ဟွန်း ... မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

“မီးနီးနော်။ နင့်စကားကြီးက”

“ဟုတ်မလားလို့ ရမ်းသမ်းပြောကြည့်တာ။ ဟုတ်လို့နဲ့တူတယ်။ မျက်နှာကြီးက နှင်းဆီခင်းကြီးလိုပဲ။ ကဲ ... ထားပါတော့။ နင် ဘယ်အချိန်က ရောက်သလဲ။ အဲ ... အဲ ... နင့်ပုဂ္ဂိုလ်က အဆောင်သားထင်တယ်။ ဟိုမှာ ပင်းယဆောင်ထဲဝင်သွားပြီ”

မီးနီးက ထုံးစံအတိုင်း စိတ်ကို ဖြန့်ကျက်ထားသူမို့ ခပ်သေး

သေးသာမြင်နေရသော သူ့ကျောပြင်ကို မျက်စိတဆုံးကြည့်မိသည် ထင်ပါရဲ့ အထိတ်တလန့်ပြောလာသည်။ ပခုမ္မာသည်လည်း လည်ဖြန့် ကာ ကြည့်လိုက်သည်။

ပခုမ္မာစိတ်ထဲ မရိုးမရွှင်ဖြစ်လာ၏။ သူ့က အဆောင်က ကျောင်းသားဆိုတာ သေချာသလောက်နီးသွားသည်။ ဒါဆို အလည် လာသူမဟုတ်ဘဲ ကျောင်းသားပေါ့။ ကျောင်းသားဆိုရင် ဆက်တွေ့နိုင် သေးတာပေါ့။ အဆောင်သားဆိုပါလား။

“ဟာ ... ဇောင်း အတန်းတက်မယ်ဆို”

“ဟိုယောင်ယောင် ဒီယောင်ယောင်ပါကွာ”

လည်ကတုံးရှပ်အင်္ကျီကို ကြယ်သီးဖြုတ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားလုပ်တော့မယ် ဆိုတော့ မေမေက ကွက်စိပ်ပုဆိုး ရောင်စုံနှင့် ရှပ်အင်္ကျီကို ရောင်စုံ စီစဉ်ပေးခဲ့သည်။ မေမေက စနစ် ကျသော အမျိုးသမီးဖြစ်သည်။ အချုပ်အလုပ်လည်း တော်သည်။ သူ့ ရှပ်အင်္ကျီတွေကို မေမေကိုယ်တိုင် ချုပ်ပေးသည်။ အင်္ကျီကော်လံစွန်းတွင် အင်္ဂလိပ်အက္ခရာ ဇက်ကို သူ့နာမည်အတိုကောက်အဖြစ် ထိုးထွင်း ထားသည်။ အဖြူရောင်အင်္ကျီဆိုလျှင် အနက်ရောင်ချည်ဖြင့်၊ အနီရောင် အင်္ကျီဆိုလျှင် အပြာရောင်ချည်ဖြင့်၊ လည်ကတုံး၊ ရှပ်ကော်လံမချန် အထည်တိုင်း ထိုးထား၏။ ထို့ကြောင့် သူ့အင်္ကျီသည် သူငယ်ချင်းနှင့် မှားမှာ မပူရချေ။

ဇောင်းသည် သူ့များအင်္ကျီကိုလည်း မဝတ်တတ်ပေ။ ကိုယ်ယား သည်ဟု ခံစားရသည်။ အသင့်ဝယ်ဝတ်ရသောအထည်များကိုလည်း မနှစ်သက်ပေ။ မေမေလက်ရာသာ ကိုယ်က စွဲလမ်းသည်။ မေမေ တို့ယ်တိုင် ထွင်ချုပ်ပေးထားသော ရှပ်အင်္ကျီကိုယ်ကပ်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီ

“ဦးဇေယျတု”

ဝိတ်တာက မေးခွန်းမထုတ်သေးခင်မှာပင် ဇောင်းက ခပ်တည်တည် ပြောချလိုက်သည်။ နေရာတကာ တခမ်းတနားနေတတ်သော ဦးဇေယျတုသည် ဧည့်ကြိုလွှတ်ထားလိမ့်မည်ကို ဇောင်း ရိပ်မိ၏။

“ပိုင်လှချည်လား”

သော်ဇင်၏နောက်ပြောင်မှုကို လှစ်လှူရှုထားမိသည်။ ဝိတ်တာ ခေါ်ရာနောက်သို့ ထက်ကြပ်မခွာလိုက်လာခဲ့သည်တွင် အခန်းနံပါတ် ငါးရှေ့တွင် ဝိတ်တာက ရပ်ပြီး တံခါးကို ခေါက်ကာ ဖွင့်ပေးသည်။

“လာ ... ထိုင်ပါ”

နဖူးကို အပြောင်ပင့်ထားသော ခန့်ညားသည့်လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ထိုလူသည် အသက်ငါးဆယ်တော့ မကျော်နိုင်သေးဘူးဟု သော်ဇင် ခန့်မှန်းမိသည်။ သို့သော် ထိုလူပုဂ္ဂိုလ်တွင် အရှိန်အဝါတစ်မျိုး ရှိနေ၍ သော်ဇင်သည် မဝံ့မရဲဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ဇောင်းကတော့ ခပ်တည်တည်ပင်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ သော်ဇင်ကလည်း အခြေအနေကို ကြည့်ကာ ဇောင်းဘေးတွင် ခပ်ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်သည်။

— ဇွဲယော —

“သူငယ်ချင်းပါ ... သော်ဇင်တဲ့”

ဇောင်းအသံက မာကြုတ်ကြုတ်နိုင်လှသည်။ သော်ဇင်သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို အားတုံအားနာ ပြုံးပြမိသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်နှာသည် ဧည့်ငြိမ်နေသည်။ သော်ဇင်ကို ပြုံးမပြသော်လည်း ကြိုဆိုလိုက်သည်။ သော်ဇင် ခံစားမိသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏အသားအရေမှာ ကြည်စင်သန့်ရှင်းလှသည်။ လက်ချောင်းများသည် သန့်ပြန့်နေသည်။ ငယ်ငယ်ဦးက အလုပ်ကြမ်းမလုပ်ဘူးသူမှန်း သိသာလှသည်။

“အဆောင်မှာ နေရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“မင်းအမေရော ဓနကောင်းရဲ့လားဆိုတဲ့ မေးခွန်းက ကျွန်တော့်အတွက် ပိုအဆင်ပြေလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ဇောင်းစကားကြောင့် သော်ဇင်သည် သောက်လက်စရေပင် သီးသွားသည်။ မျက်လုံးချင်းအားပြိုင်နေကြသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ဇောင်းတို့ တစ်လှည့်စီ စိုက်ကြည့်မိသည်။

အလိုက်ကန်းဆိုးမသိ လိုက်လာမိတာ မှားသွားပြီထင်ပါရဲ့။ သို့သော် ထိုနောင်တသည် ကြာရှည်မခံလိုက်ပါချေ။ တံခါးမကြီး ပွင့်သွားပြီး ရောက်ရှိလာသော အစားအစာများကြောင့် သော်ဇင်သည် အောင်နှင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့၏စကားနပန်းကို စိတ်မဝင်စားတော့ချေ။

ပုစွန်အစိမ်း၊ ဇာတ်ကားတွေထဲမှာ မြင်ဖူးခဲ့သော ဆယ်လမ္မန် ငါးအစိမ်းလွှာ၊ ဂျပန်ဇာတ်ကားတွေထဲမှ အူတုန်ခေါက်ဆွဲ၊ ပြီးတော့ ရေဘဲသုပ်၊ ရေညှိထမင်းလိပ်၊ အမြင်နှင့်ပင် ဟင်းပွဲက ဆွဲဆောင်မှု နှိုလှသည်။ မရပ်မနား ဝိုက်ပေါက်အောင်ဝါးတီးပစ်ချင်နေသည်။

— ဇွဲယော —

“စားလေ ... သော်ဇင်၊ မင်းကြိုက်မှာပါ”

သော်ဇင်သည် လက်မှတ်ရလိုက်ပြီမို့ တူကို လက်ကြားထဲ မြဲနေအောင်ကိုင်ပြီး မရပ်မနားဆွဲတော့၏။

“မင်းအမေ ခါးနာတာ သက်သာသွားပြီလား”

ဇောင်း အံ့သြသွားသည်။ အမှန်ပြောရလျှင် မေမေ ခါးနာနေသည်ကို ဇောင်းမသိတာ အမှန်ပါ။ ဇောင်းသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို စူးစမ်းလိုက်၏။ ထိုစကားလုံးက ဇောင်းကို အလဲထိုးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ငါက မင်းထက်မင်းအမေကိုပါ ဂရုစိုက်ပါတယ်ဟု သွယ်ဝိုက်ကာ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဇောင်း စိတ်တိုသည်။ နေမကောင်းဖြစ်နေလျှင်ပင် လုံးဝမညည်းညူတတ်ဘဲ အံ့ကြိတ်ကာ ဝေဒနာကို ခံစားတတ်သည့် မေမေအကျင့်ကို လုံးဝမကြိုက်ပေ။ မေမေသည် ဇောင်းကို သိပ်ရက်စက်သည်။ မေမေ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီဆိုလျှင် ဇောင်းက ဘယ်သောအခါမှ ဦးအောင်မသိလိုက်ရပေ။ အနီးဆုံးလူဖြစ်သော်ငြား သူများပြောမှ သိရသည်။ မေမေဆင်ခြေက တစ်ခုတည်းဖြစ်၏။ သားကို စိတ်မဆင်းရဲစေချင်လို့ပါ။ မေမေက ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ မသေလောက်ပါဘူး။

ဇောင်း ခံစားရသည်။ မသေလောက်ပါဘူးဆိုတဲ့ စကားလုံးသည် ဇောင်းရင်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း မွှေနှောက်နေတယ်ဆိုတာ မေမေမှ သိပါလေစ။

“မင်းအမေက မင်းကို စိတ်ပူနေတယ်။ မင်းလုပ်သမျှ တစ်နေ့တာကို မုန်းဆက်ပြောလိုက်ဦး”

—ရွှေသော—

“ဘယ်တုန်းက အဲဒီလောက် ပူပန်တတ်သွားတာလဲ”

ဦးဇေယျတုနှင့်ဆုံလျှင် ဇောင်း စိတ်တွေက ကြမ်းတမ်းကုန်သည်။ မတတ်နိုင်ပါ။ မေမေနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့အား ဆရာလုပ်လာသောအခါ သူရင်ထဲ ခံပြင်းလှသည်။ အမည်ခံရုံသက်သက် အဝေးမှထောက်ပံ့နေတာက အဖေတဲ့လား။ သူ ခေါ်နိုင်ပါ။ ဦးဇေယျတုသည် သူ့ထံမှ မေမေလို့ခေါ်သံကို ဒီတစ်သက် ကြားရလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ သူနှင့် မေမေကိုတော့ မော်လမြိုင်တွင် လူမသိ သူမသိထားခဲ့ပြီး ဦးဇေယျတုကတော့ ဟောဒီရန်ကုန်မြို့ပေါ်တွင် ခုလိုဇိမ်ကျကျနေခြင်းကို မုန်းသည်။ သူထင်တာမလွဲဘူးဆိုရင် သူတို့ထံ တစ်နှစ်မှ တစ်ကြိမ် မျက်နှာပြလာလေ့ရှိသော ဦးဇေယျတုထံတွင် ဟောဒီရန်ကုန်၌ မိန်းမတစ်ယောက် မလွဲမသွေ ရှိနေနိုင်သည်။ ထိုမိန်းမနှင့်သာ တရားဝင်ပေါင်းပြီး မေမေကိုတော့ မော်လမြိုင်၌ မျက်စိပိတ်၊ နားပိတ်ထားခဲ့သည်။ မေမေကိုလည်း စိတ်နာသည်။ ဦးဇေယျတုပြုသမျှ နှုတ်တတ်သည်။ ဘယ်အရာမှ စောဒကမတက်ပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်၌ပင် ဦးဇေယျတုက နိုင်ငံခြားမှာ စီးပွားရေးလုပ်၍ တစ်နှစ်တစ်ခါသာ လာနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု သတင်းလွှင့်ထားခဲ့သည်။ သူ ငယ်စဉ်ကလည်း ဒါကို ယုံကြည်ခဲ့သည်။ သို့သော် သူ ကိုးတန်းနှစ်ရောက်သောအခါတွင် ဦးဇေယျတု မုန်းပြောနေသံကို ကြားခဲ့သည်။ သူ အံ့သြခဲ့ရသည်။ မယုံနိုင်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ နဂိုတည်းက အနေစိမ်းသော ဦးဇေယျတုကို မုန်းမိသွားသည်။ အနေစိမ်းနေ၍ ဖေဖေဟု ခေါ်မထွက်ခြင်းအပေါ် အားနာခဲ့မိသည်စိတ်သည် ချက်ချင်း ကြမ်းတမ်းကုန်သည်။ ဦးဇေယျတုကို ဖေဖေလို့ ကြုံးစားခေါ်တော့မယ်ဟု ဆုံးဖြတ်

—ရွှေသော—

သော်ဇင့်မျက်လုံးများ ကျွတ်မှန်လှမတတ် အံ့သြသွားသည်။
စားထားသော အစားအစာများပင် ဘယ်နံကြားကပ်ကုန်မှန်းမသိ။ ဖြေ
သောလူကလည်း တုံးတံပင်။ ငါ့အဖေတို့လေ။

●————— COOCH —————●

လျှို့ဝှက်စွာပွင့်သောပန်း

95

●————●

“သူဌေးပြန်လာပြီ”

ထွေးပုက ထုံးစံအတိုင်း သတိပေးပြီးနောက်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် သတင်းစာထိုင်ဖတ်နေသော ဒေါ်ငွေနှင်းမွန်သည် ထိုင်နေရာမှ ကောက်ခန့်ထရပ်သည်။ ထိုအခါ လှေကားအောက်နောက်ခန်းထဲမှ ထွက်လာသော ဒေါ်ကေသာသင့်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံတော့၏။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်၏ အကြည့်တိုက်ပွဲသည် မီးဝင်းဝင်းတောက်လျက် ဖြစ်သည်။

နှင် ငါ့ကို ဘယ်တော့မှ ဘက်မဖြိုင်နဲ့ ကေသာသင့်။ နှင်ဟာ ဘယ်တော့မှ ပွဲတက်မယားဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး ဟု ဒေါ်ငွေနှင်းမွန်၏ အကြည့်များက အဓိပ္ပာယ်ဖော်ဆောင်နေသည်။ ဒေါ်ကေသာသင့်ကလည်း နှင်ကို ငါ့မျက်စိထဲမရှိလို့ ငါက ဒီနေရာမှာ ဒီလိုရပ်နေတာဟု ရဲဝံ့စွာ ပြောနေ၏။

ဖိနပ်သံကြားရသည်။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်၏ အကြည့်များသည် ဝင်ပေါက်သို့ စူးခနဲကျရောက်သွားသည်။

“ကေသာ ... စောလှပါလား”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို။ ဒီနေ့ ခေါင်းနည်းနည်းကိုက်လို့ ဆိုင်စောစောသိမ်းဖြစ်တယ်”

ဒေါ်ငွေနှင်းမွန် ရင်ထဲ အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားသည်။ မိမိကို ကျော်ပြီး ကေသာသင့်ကိုမှ နှုတ်ဆက်သော ခင်ပွန်းသည်ကို မာန်မဲလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် ဤသို့လုပ်၍မဖြစ်ပေ။ ဤသို့ပြုမူလိုက်ပါက ခင်ပွန်းသည် စိတ်သည် ကေသာသင့်ထံသို့ လုံးလုံးရောက်ရှိသွားပေလိမ့်မည်။ ယောက်ျားဆိုတဲ့အမျိုးက အနုကြိုက်၊ အချောကြိုက် မဟုတ်လား။

“ကို ဒီနေ့ အိမ်မှာစားမလား”

“အွန့်ဟွန်း ... ကိုယ် အပြင်က စားလာခဲ့တယ်”

ဒေါ်ငွေနှင်းမွန်သည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ခင်ပွန်းသည်လက်ထဲမှ အိတ်ကို ဆွဲယူသည်။ သို့သော် လက်ကာပြခြင်း ခံလိုက်ရ၏။

“ရတယ် အငွေ။ ကိုယ် ဒီနေ့ နည်းနည်းပင်ပန်းလာလို့ ခဏနားလိုက်ဦးမယ်”

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ပြောပြီး ဇနီးနှစ်ယောက်လုံးကို မျက်ကွယ်ပြုကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

အခန်းများစွာရှိသည့်အထဲမှ မိမိ၏ ကိုယ်ပိုင်ခန်းထဲသို့သာ ဝင်လိုက်သည်။ စည်းထားသော နက်ခိတ်ကို ဆွဲဖြတ်ပြီး ခုတင်ပေါ်ပစ်တင်သည်။ လိုက်ကာစကို ဆွဲဖွင့် အဝေးမြင်ကွင်းကို ငေးကြည့်မိသည်။ သို့သော် ပေစောင်းစောင်းကြည့်သွားတဲ့ စောင်းရဲအကြည့်များက သူ့အာရုံထဲ ပျောက်ပျက်သွားခြင်းမရှိချေ။

“သားလေးကို နင့်ဆီအပ်လိုက်ပြီ ဇေယျာတု”

ဖုန်းထဲမှပြောလိုက်သော တမာချို၏အသံ နားထဲစွဲနေဆဲ ဖြစ်၏။ သူထံဖုန်းဆက်ခဲ့သော တမာချိုသည် မဆက်စဖူးဆက်လာခဲ့သည်။ တမာချို၏အသံပြာအက်အက်ကြောင့် သူ ကောင်းစွာ ရိပ်မိသည်။ တမာချိုသည် ဇောင်းကို စိတ်မချနိုင်ဖြစ်နေရသည်။

သူ့ဆီအပ်လိုက်ပြီဆိုပါလား။ သူ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။ ဘာလုပ်ပေးရင် တာဝန်ကျေမလဲ။ တစ်နေကုန် အဖြေရှာခဲ့သော်လည်း အဖြေ မထုတ်နိုင်ခဲ့ချေ။

သူ့အပေါ် မကြည်ဖြူသော ဇောင်းကို ရင်းနှီးဖို့ပင် သူ ကြိုးစားရမည့်အခြေအနေမှာ ရှိနေသည်။ ဇောင်းက ဘာဖြစ်ချင်သလဲဆိုတာ သိရမှ သူက ဘာလုပ်ပေးရမလဲဆိုတဲ့ အဖြေကို ရမည်။ ဇောင်းရဲ့စိတ်ကို မသိဘဲ သူ့ဘက်မှ တစ်ဖက်သတ်အမြင်နှင့် ဇောင်းဘဝကို မချုပ်ကိုင်ချင်ပါ။ ချုပ်ကိုင်ခံရသော ဘဝက သူ ရင်နှင့်မဆုံအောင် ခံခဲ့ရ၍ တော်လောက်ပါပြီ။ ချုပ်ကိုင်ခံရသောဘဝက သူတစ်ယောက်နဲ့တင် လုံလောက်ပါပြီလေ။

“ဖေ ... ဖေ .. ဖေဖေ ... နေမကောင်းဘူးဆို”

တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ တံခါးကို ဖွင့်ပြီး ဝင်လာသော ရွက်ဆစ် ဖြစ်သည်။ ရွက်ဆစ်သည် စိတ်မြန်သူပီပီ တံခါးခေါက်ပြီး ဝင်ခွင့်ရရန် စောင့်ဆိုင်းနေတတ်သည့်လူမျိုး မဟုတ်ပေ။ သွက်လက်ဖျတ်လတ်သူပီပီ လက်ထဲ သံပရာရည်ကိုပင် မြင်ရ၏။ အဲဒီသံပရာရည်က မလွှဲမသွေ ပင် အငွေ့လက်ရာဖြစ်လိမ့်မည်ကို သူ ကြိုသိနေသည်။

အမေတူသမီးဖြစ်သည့် သမီး ရွက်ဆစ်သည် သူ့ကို သိပ် စိတ်ပူလွန်းနေ၍မဟုတ်ဘဲ အငွေက တိုက်တိုက်တွန်းတွန်း ပြော၍ သူထံ ခုလိုရောက်လာမှန်းကိုလည်း သူ ရိပ်မိသည်။ ဘယ်လိုပဲရောက်လာ ရောက်လာပါစေ ခုလိုအချိန်မျိုးနဲ့ သမီးတစ်ယောက်ကို ရှေ့တွဲရတော့ သက်သောင့်သက်သာ ရှိလှသည်။ သူက သမီးရွက်ဆစ် ထံမှ သံပရာရည်ခွက်ကို ယူပြီး သမီးကျေနပ်အောင် မော့သောက်သည်။ ချဉ်ချိုချိုလေးမို့ ခံတွင်းရှင်းသွားတာတော့ အမှန်ပါ။

“ဖေဖေ ... အရမ်းပင်ပန်းနေပြီလား။ သမီး နှိပ်ပေးမယ်လေ”

သမီးရွက်ဆစ်ကို သူ ချစ်သည်။ စိတ်ထဲမှ မပါချင်နေ လောက ဝတ်ပြုတတ်၍ စိတ်ချမ်းသာသည်။

“နေပါစေ သမီးရယ်။ ကဲ ... ထိုင်ပါဦး”

ထိုင်ခိုင်းသော်ငြား ရွက်ဆစ်သည် ခုတင်ပေါ်မှ နက်ခဲတိုင်ကို ကောက်ယူကာ ဗီရိယံထည့်သိမ်းပြီး အကျီများကို ဟိုဟိုဒီဒီကိုင်ကြည့် လိမ့်မည်ဟု ကြိုသိနေသည်။

“ဖေဖေမွေးနေ့ရောက်ရင် ဖေဖေကို နက်ခဲတိုင်လက်ဆောင် ဝယ်ပေးရမယ်။ ဖေဖေရော သမီးမွေးနေ့ဆို ဘာဝယ်ပေးမှာလဲ”

“သမီးက ဘာလိုချင်လို့လဲ”

သမီး ရွက်ဆစ်သည် ခုတင်ပေါ်တွင် ခပ်ငူငူထိုင်သည်။ နှုတ်ခမ်းကို ရဲနေအောင်ဆိုပြီး အမျိုးကြီးတစ်ယောက်ပုံမျိုး အကျီကို ခပ်ကျပ်ကျပ်ဝတ်ထားသော်ငြား သမီးသည် သူ့မျက်လုံးထဲတော့ ကလေး ငယ်ဟု မြင်သည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူမို့ မငယ်တော့မှန်း သိသော်

လည်း ငယ်သည်ဟု သတ်မှတ်နေမိသည်။

“ကားက မေမေဝယ်ပေးမှာဆိုတော့ စိန်ထည်လိုချင်တယ်”

ရွက်ဆစ်သည် လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်လာပြီဟု သက်သေပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အဖျိုအရွယ်ရောက်လာလျှင် ရွှေငွေဆိုတာမျိုးကို လိုချင်ကြတာက အမျိုးသမီးတိုင်း၏ မိန်းမဝိသခြင်းဖြစ်သည်။

“ငါ့သမီးတောင် လူကြီးဖြစ်လာပြီပဲ”

“ဖေဖေက သမီးကို ကလေးလို့တွေးနေလို့လား”

“မြေးရှိတဲ့အဘွားတစ်ယောက်ဖြစ်နေရင်တောင် မိဘမျက်စိထဲ မှာတော့ ကလေးပဲလေ”

“အင်း ... အဲ ... ဒါဆိုရင်တော့ ဖေဖေကို အပြစ်မမြင်တော့ပါဘူး”

“သမီးက ဖေဖေကို အပြစ်မြင်နေလို့လား”

“အဲလိုတော့မဟုတ်ပါဘူး”

“ဖေဖေ သမီးတို့အပေါ် တာဝန်မကျေတာများရှိလို့လား သမီး”

“သမီးတို့ဆိုတာထက် သမီးလို့ပဲ ပြောရင် သမီး ပိုပျော်လိမ့်မယ်ထင်တယ် ဖေဖေ”

သမီးရွက်ဆစ်သည် ထက်မြက်သူပီပီ ပဒုမ္မာနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ့အပေါ် အမြင်မကြည်လင်မှန်း သူ သိသည်။ သို့သော် သူဟာ ဖခင် တစ်ယောက်မို့ သမီးနှင့် သူ့ဘဝရဲ့ရွေးချယ်မှုအကြောင်း မဆွေးနွေးသင့်ဘူးဟု ထင်သည်။

“သမီး ကျောင်းပြီးရင် အလုပ်လုပ်မယ်နော် ဖေဖေ”

— သူ့သေ —

“အဲဒီအချိန်မှ အဲဒီအကြောင်းဆက်ပြောကြတာပေါ့”

“ဖေဖေ သမီးကို မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးဖို့ မမေ့နဲ့နော်”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“အဲဒါဆို ဂွတ်နိုက် ဖေဖေ”

သမီးရွက်ဆစ်သည် ထုံးစံအတိုင်း လိုချင်ရာပြောပြီး ထွက်သွားသည်။ သူ စိတ်ချမ်းသာသည်။ သူ့ကို ပူဆာမည့်လူဆိုလို့ ရွက်ဆစ်တစ်ယောက်ရှိနေသည်။ အရိပ်အကဲကြည့်ပြီး ဖန်တီးပေးရခြင်းကို သူ ငြီးငွေ့လှပါပြီ။

“သူငွေ ဝင်လာလို့ရလား”

“ဪ ... ကိုမော်ဦး ရတယ် ဝင်လာပါ”

သူ့အခန်းထဲတွင် အပန်းဖြေရန်ထိုင်သည်ခုံ နှစ်ခုံရှိသည်။ တစ်ခုံတွင် သူ ထိုင်ထားပြီးမို့ ကိုမော်ဦးကို အခြားတစ်ခုံတွင် ထိုင်ရန် အရိပ်အကဲပြသည်။

“ဝိုင်တစ်ပုလင်း ယူလာခဲ့တယ်။ လိုအပ်မယ်ထင်လို့ပါ”

“ခင်ဗျားကို ပဒုမ္မာလွှတ်လိုက်ပြန်ပြီ မဟုတ်လား”

“ပဒုမ္မာက ဖေဖေ စိတ်မကြည်လင်ဘူးထင်တယ်တဲ့။ ကျွန်တော်လည်း ပဒုမ္မာကြောင့် မကြာခဏ ပျော်တော်ဆက်လုပ်နေရတယ်။ ဩလာရင် ဝိုင်တောင် စွဲနိုင်တယ်”

“ဒီနေ့ ကျွန်တော် တမာချိုသား ဇောင်းနဲ့တွေ့လာခဲ့တယ်”

“ကြီးလောက်ရောပေါ့”

“တက္ကသိုလ်တက်နေပြီ”

— သူ့သေ —

“တမာချိုရော နေကောင်းရဲ့လား”

“အသံနားထောင်ရတာက သိပ်မကောင်းဘူး။ သူ့သားကို လွမ်းနေမှာပေါ့”

“ရန်ကုန်မှာထားရင်ရော”

“ဟိုမှာနေပါ။ ဒီမှာနေပါလို့ စီမံပိုင်ခွင့်မျိုး ကျွန်တော့်မှာမှ မရှိတာ။ သူ့ အဆင်ပြေတဲ့ဆီမှာနေပါစေ”

“ငွေနှင်းမုန်က တမာချိုသတင်းကို စုံစမ်းနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ တိတိကျကျတော့ သိသေးပုံမရဘူး”

“ဇောင်းက ကျွန်တော့်ကို မုန်းနေတယ်”

“သူ့အနေနဲ့ဆိုလည်း ဟုတ်တာပေါ့လေ”

“ကျွန်တော့်ရင်တွေ နာတယ် ကိုမော်ဦး”

“အကောင်းဆုံးလုပ်ခဲ့ပြီးပြီပဲ။ အခုလည်း အကောင်းဆုံးလုပ် နေတာပဲ။ နောင်တရစရာတော့မရှိပါဘူး။ နောင်တဆိုတာမျိုးက ယူ ရင် ရတယ်။ မယူရင် မရဘူး။ မယူပါနဲ့ကွာ။ မှားခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင် စေတနာအမှားတွေပါ”

“တမာချိုက မပြုံးတော့တာ ဆယ်ရှစ်နှစ်ရှိသွားပြီ ကိုမော်ဦး ရယ်။ တမာချိုရဲ့အပြုံးကို ကျွန်တော် မြင်ချင်တယ်”

“တစ်နေ့နေ့တော့ မင်း စေတနာကို နားလည်လာမှာပါကွာ။ ကဲ ... မင်းလည်း ပင်ပန်းရောပေါ့။ နားလိုက်ဦး။ အပြင်မှာ တစ် ယောက် နားထောင်နေရင် ခက်ဦးမယ်”

ကိုမော်ဦးက ပြေရာပြေကြောင်း ပြောပြီး ထွက်သွားသည်။

သူ့အာရုံထဲတွင် ဆံပင်ရှည်လေးများကို မြောက်ကြမြောက်ကြ ဖြစ်အောင် လမ်းလျှောက်တတ်သော တမာချိုကို မြင်ယောင်နေမိသည်။ တမာချိုသည် အင်မတန်လှသော မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ ရယ်လိုက် တိုင်းလည်း ပါးချိုင့်လုံးလေးပါးထဲ နှစ်ဝင်သွားသည်။ နော် ... ကြောင့် သာ မဟုတ်ခဲ့လျှင် တမာချိုသည် ယခုချိန်ထိ ပြုံးရွှင်နေနိုင်လိမ့်ဦးမည်။ တမာချို၏အပြုံးကို သူ ယခုတိုင်မြင်ရနိုင်သည်။ နော်ကြောင့်သာ မဟုတ်ခဲ့လျှင် သူလည်း ခုလို အိမ်ထောင်နှစ်ဆက်ဖြစ်စရာအကြောင်း မရှိချေ။ အရာအားလုံးဟာ နော်ကြောင့်ဟု ဖြစ်တင်ပြောချင်လှသည်။ သို့သော် အသက်ကြီးလာသည်နှင့်အမျှ သူလည်း အပြစ်ကြီးခဲ့ကြောင်း ကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မြင်လာသည်။ သူ့ရင်တစ်ခုလုံး နာကျင်ရသည်။

ငယ်စိတ်နှင့်ဆိုလျှင် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် လုပ်ချင်ရာကို လုပ်ပစ် လိုက်ချင်သော်လည်း ဇောင်း၊ ပဒုမ္မာနှင့် ရွက်ဆစ်တို့၏ရှေ့ရေးကို ကြည့် ရပေမည်။ ပြီးတော့ နှစ်တွေအကြာကြီး တည်ဆောက်ယူခဲ့ရသော သူ့ ဂုဏ်သိက္ခာ။

မဖြစ်နိုင်ခြင်းကို တံတွေး အကြိမ်ကြိမ် မျိုးချပြီး မပျော်ရွှင် သော နေ့သစ်များကို သက်ပြင်းချကာ ရင်ဆိုင်ရပေဦးမည်။

“တွေ့သားပဲ”

“အဲဒါပဲပေါ့။ အဲဒီအံ့ဆွဲကို ဖွင့်၊ စာရေးဆရာအမည်နဲ့ စာအုပ် နာမည်တွေ ရေးထားတဲ့ ကတ်တွေရှိတယ်။ အဲဒါကို နှင် စိတ်ကြိုက် ရွေးပြီး တာဝန်ရှိသူကိုပေး။ သူက အခန်းထဲ စာအုပ်ကို စနစ်တကျ ထုတ်ပေးမယ်။ ဒါပဲပေါ့”

“တကယ်ကြီး”

“နင့်ကို ရှင်းပြတာလည်း လေကုန်တာဟယ်”

“အဲလိုလုပ်ရတာလား”

“ငါတို့မြန်မာတွေလည်း စည်းနဲ့ကမ်းပါနဲ့ပါဟဲ့။ တကယ်တည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း လေ့လာလိုက်ဦး မိပဒုမ္မာရေ။ လူလည်း အို သေတော့မယ်။ ဒီလိုတုံးအပုံနဲ့ စာရေးဆရာမလုပ်ဦးမယ် ... ဟုတ်လား”

“ဘာဆိုင်လို့လဲဟဲ့။ မီးနီးနော် ... ငါ့ယူချက်ကို မလှောင်နဲ့”

“အေးပါ ... အေးပါ။ မလှောင်ရဲပါဘူး။ ကဲ ... သောက် အတန်းသွားတက်ရဦးမယ်။ အယ် ... အယ်တော့”

မီးနီး၏အကြည့်များသည် တစ်နေရာ၌ ရပ်တန့်သွားသည်။

“ဘာလဲဟယ်”

ကြောင်နုနုဖြစ်သွားသော မီးနီးပုံကြောင့် သိချင်စိတ်နှင့် မီးနီး ၏ မြင်ကွင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ...

“ဟင်”

ပဒုမ္မာရင်ခွန်နန်းများ ငြိမ်ခနဲ တန့်သွားပြီးမှ ဖွင့်ထွက်လှမတတ် မြည်ဟည်းလာသည်။ သူ့ခြေလှမ်းများသည် ပဒုမ္မာထံ ဦးတည်နေသည်။

— ထူးထူး —

သူ ပဒုမ္မာ့ဆီ လာနေတာလား။ သူ့ရောက်တော့မယ်။ အဲ ... သူ ချောက်လာပြီ။ ပဒုမ္မာ ရင်ခွန်လွန်း၍ မျက်လုံးကို ပိတ်ချပစ်သည်။ သူ နှင့် မျက်လုံးချင်းမဆုံဝံ့ပေ။ တုန်ယင်ချောက်ချားလှသည်။

“ဟဲ့ ... ဖြစ်မနေနဲ့ ဖွင့်ဦး။ ဟိုက ကျော်သွားပြီ”

“ဟင်”

ထိုင်ငိုရမလား။ ထပြေးရမလား ဝေခွဲမရနိုင်အောင် ဖြစ်သွား သည်။ ပဒုမ္မာ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်ချိန်တွင် သူ့ကျောပြင်ကသာ ပဒုမ္မာ စိတ်ကို ပြက်ရယ်ပြုနေတော့၏။ ပဒုမ္မာမှာ ရယ်ရမလို့၊ ငိုရမလို့ ဖြစ် သွားသည်။ ပဒုမ္မာကတော့ ရင်ခွန်လိုက်ရတာ။ ပဒုမ္မာ့ကို မှတ်မိပြီး လာနှုတ်ဆက်တယ်ထင်လို့။ တဒဂ် ရူးမိသွားသည်။ ရှက်လည်း ရှက်မိ သည်။ ပဒုမ္မာ့ကို လှောင်နေသော မီးနီး၏အကြည့်များကြောင့် ပဒုမ္မာ ချက်နာကြီး ဘယ်သွားထားရမှန်း မသိနိုင်တော့ပါ။

“ရှက်နေပုံလေးက ချစ်စရာလေး”

“မီးနီးနော် ... လူက သေချင်နေရတဲ့အထဲ”

“နင့်လူက လူချောပဲ။ အခုမှပဲ သေချာမြင်ဖူးတော့တယ်။ စိတ်ကူးယဉ်လည်း ယဉ်ချင်စရာပါပဲ”

“မီးနီးနော်”

“မရှက်ပါနဲ့ဟယ်။ ဘာဖြစ်လဲ။ စိတ်ကူးယဉ်ရင် ယဉ်တယ်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့။ ငါးပါးသီလချိုးဖောက်တာမှ မဟုတ်တာ။ ဒါ လူ့အခွင့်အရေးပဲလေ။ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ အားလုံး လူတွေချည်းပဲ။ ပန်းနစ်ဖက်ကြား ခေါင်းပေါက်ကြတာချည်း အတူတူ သူတို့ကျတော့

— ထူးထူး —

အရင်ချစ်ခွင့်ရှိပြီး ငါတို့ကျတော့ သူတို့ချစ်မှ လိုက်ချစ်ရမှာလား။ အမိဗွာယ်မရှိလိုက်တာ”

“ဒါပေမဲ့ ကုန်ကြွေးလေးဟယ်။ အစဉ်အလာပေါ့။ ငါတို့ဘိုးဘွားတွေက စောင့်ခဲ့ကြတဲ့စည်းတွေလေ”

“လူကြီးတွေ ထမင်းမစားဘဲ ကုက္ကိုရွက်တွေကို ရေလုံပြုတ်သောက်ခဲ့ရင် နှင်ရော အခု အဲဒါပဲ သောက်နေမှာလား။ မဆိုင်လိုက်တာ။ အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါအရ ပြောင်းသင့်ပြောင်းရမှာပဲ။ ဒါဆို ကျောက်ခေတ်ကလို ဘာလို့ အသားငါးစိမ်းမစားကြတော့သလဲ။ သတိချပ်စမ်းပါ ပဒုမ္မာရယ်။ ပေခံပြီး ငြင်းမနေနဲ့။ နှင့် အခုကိုင်နေတာ ကျောက်သင်းပုန်းမဟုတ်ဘူး။ ကျောက်တံမလိုတဲ့ အိုင်ပက်ပဲ။ ခုနေ့နှင့်ကို ကျောက်သင်ပုန်းကိုင်ခိုင်းပါလား။ ကဲ ... ပြော ... ကျောက်သင်ပုန်းနဲ့ အိုင်ပက် နှင် ဘယ်ဟာကိုင်မလဲ”

“နှင်ပြောပုံအရဆို ငါက ခုချက်ချင်းထရပ်ပြီး သူ့နောက်တကောက်ကောက် လိုက်၊ ရည်းစားစကားပြောရတော့မှာလား”

“ဘုရားရေ ... ပဒုမ္မာ နှင် သူ့ကိုကြိုက်နေတာလား”

ပဒုမ္မာရင်ထဲ တုန်ခါသွားသည်။ အမှန်က ပဒုမ္မာသည် နှုတ်ဖျားမှတွေ့ကရာစကားလုံးကို လွှတ်တင်လိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ မီးနီးစွပ်စွဲလာသောအခါ မိမိကိုယ်မိမိ မေးခွန်းထုတ်ရတော့မည်လားဟု ယောင်တောင်တောင်တွေးမိသွားသည်။

“ဟုတ်ပါဘူးဟာ။ ငါက သဘောပြောတာပါ”

“သဘော ... ဟုတ်လား။ သဘောပြောတာဆိုရင် ရင်ထဲမှာ

—ရွှေဃာ—

“နောက်ပြောင်တွေးဖူးလို့ပေါ့”

“မတွေးပါဘူး။ ငါက ပျော်စေပျက်စေ နောက်လိုက်တာပါ”

“နောက်ပြောင်ခြင်းဆိုတာ ရင်ထဲက အမှန်တရားတစ်ဝက်တိတိ ပါနေတတ်တယ်လေ”

ပဒုမ္မာသည် ချောင်ပိတ်မိသွားသောအခါ ဘယ်လိုပြန်ထွက်လို့ ဆွက်ရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားမတတ်တော့ပေ။ မဟုတ်ပါဘူး ငြင်းနေလျှင်လည်း အခြေအနေက ပိုဆိုးလာနိုင်ဖွယ်ရှိသည်။

ဟုတ်ပါ။ နှင်ပြောတဲ့အတိုင်း ငါ သူ့ကို စိတ်ကူးယဉ်နေမိပါတယ်ဆိုလည်း မဝန်ခံနိုင်ပါ။

အမှန်က ပဒုမ္မာ တကယ်ပဲ စိတ်ကူးယဉ်မိခဲ့သည်။

သူနဲ့ဆုံပြီးသည့်အချိန်မှစ၍ ရင်ခုန်သံကို ထိန်းချုပ်မဟုတ်ခဲ့ပါ။ အတွေးထဲမှ သူ့ကို အခါခါ မောင်းထုတ်နေခဲ့သော်လည်း သူ့က ပဒုမ္မာအတွေးထဲ အလစ်ဝင်ဖို့ချောင်းမြောင်းနေခဲ့သည်။ သူ့အကြောင်း တွေးရသည်ကို ပဒုမ္မာ့စိတ်က ထိုအတွေးကို ကြိုဆိုနေမိသည်။ ပဒုမ္မာ့ဆံပင်ကို အကျီကြယ်သီးမှဆွဲဖြုတ်နေသော သူ့လက်ချောင်းလေးများကို ပဒုမ္မာနှစ်သက်သည်။ လက်သည်းခွံလေးများသည် ဖွေးသန့်နေသည်။ စိတ်သဘောမှန်ကန်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်မှန်း သိသာလွန်းသည်။ စိတ်ရှုပ်နေပုံနှင့် မျက်ခုံးနှစ်ဖက်တွန့်ချိုးထားသည်ကို သဘောကျသည်။

ပဒုမ္မာသည် အလှများစာရင်းမဝင်သော်လည်း ရုပ်ဆိုးသူ တစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ပေ။

သာမန်အီစကီယောက်ျားဆိုလျှင် ပဒုမ္မာအပေါ် ထိုအနက်၌

—ရွှေဃာ—

အခွင့်အရေးယူမည် မလွဲပေ။ ထို့ကြောင့် စိတ်ရှုပ်ပြီး စိတ်မရှည်ပုံရသော သူ့ကို ပဒုမ္မာ ပို၍လေးစားမိခြင်းဖြစ်သည်။ ဤသို့ဖြစ်မိခြင်းမှာ ပဒုမ္မာအတွေ့အကြုံတစ်ခုကြောင့်ဖြစ်သည်။

ပဒုမ္မာသည် စာရေးချင်သူပီပီ စူးစမ်းလိုစိတ်ကို တားမရပေ။ ပြတ်သိပ်အောင် စီးနေကြသော ဘတ်စ်ကားကို ပဒုမ္မာလည်း စီးကြည့်ချင်သည်။ ဒီလောက်ကြပ်တဲ့ကားကို လူတွေက ဘာကြောင့် ဒုက္ခခံတိုးဝှေ့စီးကြသလဲဆိုတာ သိချင်သည်။ ထို့ကြောင့် တစ်နေ့၌ မေမေ့အလစ်တွင် အပြင်ခိုးထွက်ပြီး ကားတိုးစီးသည်။ နေ့ခင်း ဆယ့်နှစ်နာရီ မို့ ကားများချောင်နေသည်။ ခုံလွတ်နေ၍ ပဒုမ္မာက ဝင်ထိုင်သည်။ ပြီးနောက် အများလုပ်ပုံကို ဟိုဟိုဒီဒီ စူးစမ်းကာ အများနည်းတူ ငွေနှစ်ရာကို ထုတ်ပေးသည်။ မှတ်တိုင်သို့အရောက်တွင် ကောင်လေး သုံးယောက် ကားပေါ်တက်လာသည်။ ပဒုမ္မာ အနေကျသွားသော်လည်း အများလို မသိချင်ယောင်ဆောင်နေသည်။ ထိုသုံးယောက်သည် အလုပ်လျှောက်လွှာတင်မည့်အကြောင်း ပြောပြီး ဘောပင်ပါမလာကြ၍ အခက်တွေ့နေကြကုန်သည်။

ပဒုမ္မာ မနေနိုင်ခဲ့ပေ။ သူများကို ဘောပင်လှူချင်သည်။ ဘောပင်နှင့်စာရွက်တွေ များများလှူမှ စာရေးဆရာမ မြန်မြန်ဖြစ်နိုင်မယ်ဟု ခံယူမိသည်။ မိဘမဲ့ကလေးကျောင်းများတွင် စာအုပ်၊ ခဲတံ၊ ဘောပင်များ မကြာခဏ လှူဖြစ်သော်လည်း ယခုလို အများလိုအပ်နေချိန်၌ လှူလိုက်ချင်သည်။ တကယ်လိုအပ်နေကြတယ် မဟုတ်လား။ သို့သော် ယောက်ျားလေးတွေမို့ အပေးရခက်နေသည်။ အိတ်

ထဲမှ ဘောပင်ကို မကြာခဏ စမ်းနေမိသော်လည်း မပေးတတ်ချေးသို့သော် ပေးပြီး ကားပေါ်မှဆင်းသွားရင် မျက်နှာပူစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့ဟု တွေးမိသွားသည်။

ထို့ကြောင့် အတွေးကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် အနီးနားကပ်ထိုင်နေသော ကောင်လေးကို ဘာမပြော၊ ညာမပြောနှင့် ဘောပင်ပေးပစ်ခဲ့ပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းချလာသည်။ သို့သော် ပဒုမ္မာ ကံဆိုးခဲ့သည်။ ထိုအလေ့အလာသုံးယောက်သည် ပဒုမ္မာကို ဇာတ်လမ်းရှာတယ်ဟု ထင်သွားပြီး ပဒုမ္မာနောက် လိုက်လာကြသည်။ ပဒုမ္မာ တုန်လှုပ်ခဲ့ရသည်။ စုပါစင်တာထဲဝင်ကာ မျက်ခြည်ဖြတ်ခဲ့ရသော်လည်း ပဒုမ္မာသည် နောင်တရခဲ့သည်။ လူတိုင်းဟာ စေတနာနဲ့မတန်ပါလားဟုလည်း တွေးမိခဲ့သည်။ နောင်များ အမျိုးသားတစ်စု ဒုက္ခတွေ့လျှင် ဘယ်တော့မှ မကူညီတော့ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်ထိ ခါးသက်သွားသည်။

သို့သော် သူလိုလူမျိုးလည်း လောကတွင် ရှိနေသေး၍ ပဒုမ္မာကျေနပ်သည်။ တစ်ခဏတာတွေဆိုခြင်းဖြစ်သော်လည်း ပဒုမ္မာ သူ့ကို အထင်ကြီးသည်။

သူကတော့ ပဒုမ္မာကို လျစ်လျူရှုနိုင်လွန်းသည်။ မမှတ်မိသည်မှာ မဖြစ်နိုင်ဟု ပဒုမ္မာ ထင်သည်။ မရောရင်တောင် တစ်ချက်မျှ လှည့်ပြီး ပြုံးခဲ့လျှင်ပဲ ပဒုမ္မာ ကျေနပ်လှပါပြီ။

“ပဒုမ္မာရေ ရယ်အားထက် ငိုအားသန်ဆိုရမှာပဲ”

မီးနီးမေးဆတ်ပြရာသို့ ပဒုမ္မာ လှမ်းကြည့်သည်။ ရွက်ဆစ်ကြွရွရွာ လမ်းလျှောက်လာနေသည်ကို မြင်သည်။

“ရှင်းမယ်ဟေ့”

မီးနီးသည် အနည်းငယ်ယောက်ျားဆန်သည်။ ဝတ်ပုံစားပုံက ရင်ဖုံးချည်လုံချည်နှင့်ဆီသော်ငြား မူယာမာယာ မများတတ်။ ပွင့်လင်း ရိုးရှင်းသူဖြစ်သည်။ မကြိုက်ရင် မကြိုက်ဘူး တည့်တည့်ပြောတတ်သည်။ အသံကျယ်ပြောဆိုတတ်ပြီး အာသီးပေါ်အောင် ရယ်သည်။ ပဒုမ္မာက ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းရယ်ရန် သတိပေးသည်တွင် မီးနီး အမြဲပြောလေ့ ရှိသော စကားသည် ...

“ဘယ်သူ့ဂရုစိုက်ရမှာလဲ။ လူတွေကိုသာ ဂရုစိုက်နေရရင် လောကမှာ သေးပေါက်စရာနေရာတောင် ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ သိပ်ဂရု စိုက်မနေနဲ့ အနေကျတယ်”

“နင့်ကိုယောက်ျားတွေ မကြိုက်ဘဲနေမှာပေါ့”

“အချိန်တန်ရင်တော့ သံကွန်ချာနဲ့အုပ်ထားလည်း ပွင့်မယ့် အပင်က ပွင့်မှာပဲ။ ဟန်တော့ဆောင်မနေနိုင်ဘူး။ ငါ့ပုံစံအစစ်ကို ကြိုက် ရင် ကြိုက်၊ မကြိုက်ရင် ဂိုးပဲ။ မလွမ်းလောက်ပါဘူး”

ဒါကြောင့်လည်း မီးနီးကို ပဒုမ္မာက တွယ်တာခဲ့သည်ထင်ရဲ့။ မီးနီးသည် သတ္တိရှိသည်။ ရဲရင့်သည်။ မီးနီး၏ ရဲရင့်မှုကို ပဒုမ္မာ အားကျ သည်။ သို့သော် ရဲရင့်မှုဆိုတာ ပဒုမ္မာထံတွင် အနည်းပါးဆုံးအရာ ဖြစ်သည်။

မိမိထံတွင် အမှားမရှိမှန်းသိသော်လည်း ရွက်ဆစ် ရန်တွေ့ သမျှ ငုံ့ခံချင်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ရွက်ဆစ်၏ တင်စီးမှုသည် လွန်လွန်း ၍ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ဆတ်ဆတ်ခါနာကျင်ရသော်လည်း ရွက်ဆစ်ကို

စေ့စေ့မကြည်ဝံ့ခဲ့ချေ။

ဖေဖေသည် မေမေ့ကို အများရှေ့ထုတ်ပြမယ့် ပထမဆုံးပွဲကို ခြံလုပ်သည်။ သို့သော် ရွက်ဆစ်သည် ပွဲချိန်သို့မရောက်ခင် နာရီဝက်မျှ အလိုတွင် မေမေ့စီရိုထဲရှိရှိသမျှ အဝတ်တွေအားလုံးနှင့် ပွဲတက်ဝတ်စုံ ကို မီးပုံရှိသည်။ ဒါကို မြင်နေသော်ငြား မလုပ်နဲ့ဟု လေပြည်အေး နှင့်သာ ပြောနိုင်ခဲ့သည်။ ဆွဲရမ်းရိုက်နက်ပြီး ရန်မတွေ့နိုင်ခဲ့ပေ။ ပဒုမ္မာ ကြောင့် မေမေသည် အခွင့်အရေးနှင့် လွဲခဲ့ရသည်။ ယခုအချိန်ထိ အိမ်ပန်းမိန်းမဘဝနှင့်သာ နေရသည်။ ဒါ ပဒုမ္မာအပြစ်မကင်းသည်မို့ မေမေ့ရှေ့ ပဒုမ္မာသည် ခေါင်းမမော့ဝံ့ချေ။

ထိုနေ့က အိမ်မီးလောင်၍ ပွဲပျက်ခဲ့သည်။ မေမေ့အခန်းတစ်ခု သာ ကျွမ်းလောင်နေသောကြောင့် အချိန်မီ ငြိမ်းသတ်နိုင်ခဲ့သည်။ ဖေဖေ သည် မေမေ့ကို ပြစ်တင်ပြောဆိုသည်။ မေမေသည် မသိဘဲခံရသူ ခြစ်သော်ငြား ပဒုမ္မာသည် မိမိသိနေသော လျှို့ဝှက်ချက်ကို မည်သူ့ကိုမျှ ထုတ်မပြောနိုင်ခဲ့ချေ။

အိမ်တွင်းရေး အခြေအနေသည် ဒီထက်ဆိုးဝါးလာမည်ကို စိုးရိမ်သည်။ ရွက်ဆစ်ကြောင့် ရွက်ဆစ်တမင်လုပ်လိုက်တယ်ဆိုတာ မေမေ သိပါက ရွက်ဆစ်ကို မေမေ မုန်းလိမ့်မည်။ ဖေဖေက ရွက်ဆစ်ကို ဆုလိမ့်မည်။ ထိုအခါ ရွက်ဆစ်သည် ပဒုမ္မာကို ပို၍မုန်းသွားနိုင်သည်။

ပဒုမ္မာ လိုချင်သည်မှာ ထိုအခြေအနေမျိုး မဟုတ်ချေ။ သာယာသော မိသားစုဘဝဖြစ်သည်။ မေမေနှင့် အန်တီ ငွေနှင်းမှန် တို့ ညီအစ်မတစ်မျှ ချစ်ခင်မှုကို အလိုရှိသည်။ ရွက်ဆစ်နှင့်လည်း

အမြှာညီအစ်မလို ချစ်ခင်ချင်သည်။ ကျောင်းအတူသွားချင်သည်။ အတန်းဖော်များအကြောင်း ထွေရာလေးပါး ပြောချင်သည်။ သို့သော် ရွက်ဆစ်သည် ပဒုမ္မာကို မုန်းနေသည်။ ရွက်ဆစ်၏ မုန်းတီးခြင်းကို ခံရသော အခါ ပဒုမ္မာ ရင်ထဲနာကျင်သည်။ သို့သော် ပဒုမ္မာသာ ရွက်ဆစ်ကို မေတ္တာပေးပါက တစ်နေ့၌ ရွက်ဆစ်၏ မေတ္တာကို လက်ခံရရှိမည်ဟု ယုံကြည်ထားသည်။

ပဒုမ္မာမျက်နှာသည် ပြုံးနေသည်။ ကျောင်းတော်ကြီးတွင် တွေ့ရသော ညီအစ်မမို့ အားပါးတရ နှုတ်ဆက်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် ရွက်ဆစ်ကတော့ ပဒုမ္မာကို မမြင်ဘဲဖြတ်ကျော်သွားသည်။

“ရွက်ဆစ်”

ပဒုမ္မာသည် မဝံ့မရဲအသံပြုသည်။ ပန်းချင်းယဉ်လျက် အနေအထားမို့ ရွက်ဆစ် ကြားမည်မှာ ဧကန်မလွဲ။ သို့သော် ရွက်ဆစ်က လှည့်မကြည့်ပေ။ ပဒုမ္မာတို့ ထွက်လာသော ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ရွက်ဆစ်သည် အနီရောင်လုံချည် အစိမ်းရောင် ဒေါက်မြင့်နှင့် ကြွကြွလေးလှနေသည်။ ရွက်ဆစ်ဖြတ်သွားရာလမ်းတစ်လျှောက်တွင် ရှိသော လူများသည် ရွက်ဆစ်ကို ငေးကြည့်နေကြသည်။

ပဒုမ္မာသည် အလိုလိုနေရင်း သိမ်ငယ်လာမိသည်။ ရွက်ဆစ်သည် ယုံကြည်မှုရှိသော ခြေလှမ်းမျိုးနှင့် ဆိုင်အတွင်းပိုင်းသို့ ဘန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်သွားသည်။ ထိုစဉ် ...

“ဟင်”

မြင်ကွင်းသည် ရင်သပ်ရွှေမောဖွယ်ဖြစ်သည်။

—ရွှေသော—

“ရှင် ... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

ရွက်ဆစ်၏စူးရှသောအသံဖြစ်သည်။ စားပွဲတွင် ထိုင်နေသူများ၏အကြည့်သည် ရွက်ဆစ်ထံ စုပုံသွားသည်။

“အိုး ... ဆော ... ဟင်”

ပဒုမ္မာ တံတွေးမျိုချလိုက်သည်။ ရေနှေးခွက်ကို ရေနှေးဖြင့် ညှင်းကာ သတိမထားမိဘဲ သွန်လိုက်ပုံရသည်။ ထိုအချိန်မှ ရွက်ဆစ်ကလည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ထိုအရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်လာခြင်း ဖြစ်မည်။

“ဪ ... ရှင်ကိုး”

ပဒုမ္မာရင်တွေ တုန်ကုန်သည်။ ဘုရား ... ဘုရား ... သူနဲ့ နှုတ်ဆစ်က သိနေကြပါလား။

“ဒီတစ်ခါလည်း ခင်ဗျားပါပဲလား”

“ရှင် တမင်လုပ်တာ မဟုတ်လား”

“ဘယ်လိုထင်သလဲ”

“ဘာပြောတယ်”

“ဒီမှာ အမိ။ မင်းကိုယ်မင်း သိပ်အထင်ကြီးမနေနဲ့။ ငါ ရင်ခုန်တဲ့ မိန်းမစားက မင်းပုံမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“ဘာ”

ရွက်ဆစ်သည် လက်ကို လေထဲမြှောက်လိုက်သည်။ ပဒုမ္မာမျက်စိပိတ်ထားမိ၏။ သို့သော် ပြန်ဖွင့်လိုက်သောအချိန်တွင် လေထဲမှ နှုတ်ဆစ်၏ လက်ကို သူက ဖမ်းကိုင်ထားသည်။ ပြီးနောက် ထိုလက်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ်လွှတ်ချသည်။

—ရွှေသော—

“ဇောင်းဆိုတဲ့ကောင်ကို ဒီလို လာမခိုင်းနဲ့။ ရာဇဝင်ရိုင်းသွားမယ်။ အမေနန်းတဲ့ ဒီပါးမှာ ဘယ်မိန်းမလက်မှ အတင်မခံနိုင်ဘူး”

ဇောင်းဆိုပါလား။ ဒါဆို သူနာမည်က ဇောင်းပေါ့။

“ကဲ ... သော်ဇင် ထ။ ဒီဆိုင်မှာ လေထည်ညစ်ညမ်းတယ်”

သူသည် ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်သည်။ သို့သော် ရွက်ဆစ်သည် ဘေးဝိုင်းမှလူစားလက်စ မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်ကို ဆွဲယူပြီး သူ့ကျောကို ပက်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ခန်းခနဲပြုံးသည်။ ထိုအပြုံးမျိုးသည် ရွက်ဆစ် ကျေနပ်သွားတိုင်း၊ အနိုင်ရသွားတိုင်း ပြုံးတတ်သော အပြုံးမျိုးဖြစ်၏။

“မှတ်ထား ... ရွက်ဆစ်ကို ဘယ်တော့မှ ဒါမျိုး လာမခိုင်းနဲ့”

ရွက်ဆစ်သည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် အိတ်ထဲမှ ငါးထောင်တန် တစ်ရွက်ထုတ်ပြီး မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်အလွတ်အောက်တွင် ဖိတင်ကာ ဆောင့်အောင့်ထွက်လာသည်။

ပဒုမ္မာ သည်မြင်ကွင်းကို မှင်တက်စွာငေးနေမိသည်။ ရွက်ဆစ်က မိမိနားရောက်လာသည်ကို ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ကြောက်နေမိသည်။

ရွက်ဆစ်သည် ပဒုမ္မာကို စွေခနဲကြည့်ကာ ပဒုမ္မာပန်းတိုက်လွင့်သွားသည်။ လဲတော့မလိုဖြစ်သွားသောကြောင့် မီးနီးက ပဒုမ္မာကို ဆွဲဖမ်းထားလိုက်သည်။

“ဒီ ... ကောင်မ ... ငါ ...”

“မလုပ်နဲ့ မီးနီး။ သူ ဒေါသ ထွက်နေတယ်”

“ငါက ဘာကြောက်နေရမှာလဲ။ ဝလိင်းကြီး”

နဂိုတည်းက ရွက်ဆစ်ကို အမြင်မကြည်သော မီးနီးက ရွက်ဆစ်ကို တစ်ခုခုလုပ်ရန် ပြင်နေသောကြောင့် ပဒုမ္မာ ဆွဲထားသည်။

“တော်ပါ မီးနီးရယ်။ ပြဿနာ ပိုမကြီးချင်ပါနဲ့”

မီးနီးကိုလည်း ဖျန်ဖြေကာ သူ့ကို အားတုံအားနာကြည့်သည်။ သူသည် ဒေါသထွက်နေသည့် နီရဲသောမျက်ဝန်းများနှင့် ရွက်ဆစ်၏ ကျောပြင်ကို ပေါက်ထွက်လှမတတ် ကြည့်နေသည်။ ပဒုမ္မာ စိုးရိမ်မိသည်။ အမှန်ဆို သူနှင့်ရွက်ဆစ်ကို ပြဿနာမဖြစ်စေချင်ပါ။ သို့သော် ပြဿနာဖြစ်လိမ့်မည်ကို ပဒုမ္မာ သိနေသည်။ ပဒုမ္မာ ရင်တွေလေးလံနေသည်။ အိမ်အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်တွင်လည်း ဒေါသထွက်နေသော သူ့မျက်နှာက ကြီးစိုးနေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရွက်ဆစ်ကို စိတ်ပူသည်။ ရွက်ဆစ်က မိန်းကလေးမဟုတ်လား။ မိန်းကလေးဆိုတာမျိုးက ယောက်ျားတွေနဲ့ ယှဉ်ရင် သယ်အရာမဆို အရှုံးချည်းသာဖြစ်သည်။ သို့သော် အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ပဒုမ္မာ၏ စိုးရိမ်မှုသည် ရယ်စရာဖြစ်သွားသည်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရွက်ဆစ်သည် လွန်ခဲ့သော နာရီပိုင်းက ဘာပြဿနာမှ မရှိခဲ့သူလို အိမ်ရှေ့ခန်း၌ စွင့်စွင့်ကြီးထိုင်ကာ အနီရောင် လက်သည်းဆိုးဆေးဆိုးနေသည်။ ပဒုမ္မာ အံ့သြသည်။ သို့သော် နားကျိုးမိ၏။ ကြားနေပြီး ဦးနှောက်စားသည်မှာ စိတ္တလေးဟု ဆင်ယောင်ထင်မှား သုံးသပ်မိသည်။

ပဒုမ္မာနှင့် မီးနီးသည် ချိန်းပြီး ကျောင်းသို့ စောစောလာဖြစ်၏။ စာကြည့်တိုက်ဝင်ကာ စာအုပ်ဖတ်မည်။ ပြီးလျှင် အင်းလျားရဲ့ မနက်ခင်းအလှကို ကြည့်မည်ပေါ့။ သို့သော် အစီအစဉ်ပြောင်းသွားပြီး အစားအသောက်ဘက် နှယ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် အင်းလျားဘက် ကူးလာကြသည်။ ဤတွင် အတန်းထဲ မျက်မှန်းတန်းမိနေပြီဖြစ်သော ချယ်ရီနိုင်နှင့် ဆုံသည်။ ချယ်ရီနိုင်လက်ထဲတွင် ဖိတ်စာကတ်တစ်ခု ကို တွေ့ရသည်။

“ဘာကြီးလဲ ... မင်္ဂလာဖိတ်စာလား”

“မဟုတ်ဘူး။ မွေးနေ့ဖိတ်စာလို့ပြောတာပဲ”

အမှတ်မထင်တွေ့သော်ငြား ဆိုင်အတူ ထိုင်ဖြစ်သွားရာ မီးနီးက မေးမြန်းခြင်း ဖြစ်သည်။

“နင့်စကားကြီးက ဘာလဲ”

“ဘာမှန်းမသိလို့ ယောင်ဝါးဝါးပြောတာပေါ့။ ဒါက ငါ့အတွက် ပဟေဠိဖြစ်နေတယ်”

“ပဟေဠိ”

“အင်း ... နင်တို့ ဇာင်းကို သိလား”

— ဂျွန်နီ —

“ဇာင်း”

“အင်း ... သင်္ချာကလေး။ ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးရက်ကတောင် ငါတို့ကွင်းတင်ချင်တဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ဘာတစ်ပြန် ကျားတစ်ပြန် ဖြစ်ခဲ့သေးတယ်လေ”

မီးနီးနှင့် ပဒုမ္မာက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိကြသည်။ ထိုအကြည့်က စူးစမ်းအဖြေရှာခြင်းဖြစ်၏။ ချယ်ရီနိုင် ဆက်ပြောလာမည့်စကားကို စိတ်ဝင်စားသည်။

“မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း ... အဲဒီအချိန် ငါတို့လည်း အဲဒီမှာရှိတယ်”

“အဲဒီကောင်က ငါတို့မော်လမြိုင်ကလေး မာနခဲ”

“ဟုတ်လား”

ချယ်ရီနိုင် ပြောအားတက်လာရန် မီးနီးက စကားဝင်ထောက်သည်။ ပဒုမ္မာတော့ စိတ်ထဲ မှတ်သားနေသည်။ ဪ ... သူက မော်လမြိုင်ကကိုး ဟု ရင်ထဲ အဖန်ဖန် ရေရွတ်နေသည်။

“အင်း ... သူ့အမေက တေလာလေ။ ဒါပေမဲ့ သူ့အမေကတော့ ဘောစီ။ ဒါတွေ ထားပါ။ အခု သူက မွေးနေ့ဖိတ်စာဝေနေတယ်”

“နင်တို့တော်တော်ခင်ကြပုံရတယ်”

“ဘယ်ကခင်ရမှာလဲ။ သူက မာနခဲ။ တစ်လောကလုံး သော်ဇင်တစ်ယောက်ပဲ ခင်ဖို့ကောင်းတယ် ထင်နေတာ။ ဖိတ်စာက ငါ တစ်ယောက်တည်း ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့ ရွှေဘိုဆောင်တစ်ဆောင်လုံး ရတာ။ ပြီးတော့ သူတို့ ပင်းယတစ်ဆောင်လုံး ပြီးတော့ သူတို့

— ဂျွန်နီ —

၇၀

မယ်နိုင်

တစ်မေ့လျော့လုံး”

“ငါတို့တောင် လာချင်နေပြီ။ ဘယ်နံနက်ပြည့်မှာလဲ”

“ဘာတွေ့နေမှ မဟုတ်ဘူး။ သူ့မွေးနေ့ကို ငါတို့ မော်လမြိုင် တစ်မြို့လုံး သိတယ်။ သူက သီတင်းကျွတ်မှာ မွေးတာ။ သူ့မွေးနေ့ တိုင်း သူ့အမေက ကိတ်မုန့်ကိုယ်တိုင်ဖုတ်ပြီး တစ်ကျောင်းလုံးက ကလေးတွေ အကုန်လိုက်ဝေတယ်”

“ဒါဆို ... ခုက”

“အဲဒါကို ထူးဆန်းနေတာပေါ့။ ပြီးတော့ အချိန်ကလည်း နေ့လယ် ဆယ်နံနက်ရီတဲ့။ ကံကောင်းမှာ။ ကဲ ... စဉ်းစားသကြည့် တော့။ မထူးဆန်းဘူးလား။ ငါတော့ မကျေပွဲ နွဲ့မယ်ထင်တာပဲ”

“ဘာ ... မကျေပွဲ ဟုတ်လား”

“အင်းလေ။ ဇောင်းဆိုတဲ့ကောင်က သေးသေးတင်ခံတဲ့ကောင် မှ မဟုတ်တာ။ ငါတို့ ရှစ်တန်းတုန်းကလေ အတန်းထဲမှာ စကြရင် ဇောင်းရဲ့ပုဆိုးကို ဆိုးပေက ဆွဲချွတ်တာ။ အဲဒါ ခုံမပြီး ရိုက်လိုက်လို့ ငါးချက်ချုပ်လိုက်ရတယ်”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပေါ့ ... ဒေါသကလည်း ကြီးမှကြီး။ သူ့ကို ကြိုက်လို့ မေယုက သူ့ပုံလေး ခဲပန်းချီဆွဲပြီး လက်ဆောင်ပေးမိပါတယ်။ အဲဒီလို ကို ကြော်ငြာသင်ပုန်းမှာ ကပ်ထားတယ်။ မေယုမှာ ရှက်ပြီး ကျောင်း ပြောင်းသွားတဲ့ထိပဲ။ ငါတို့ မြို့မှာဆို ဇောင်းသတင်းက ခပ်ဟော့ဟော့ ပဲ။ ခုလည်း ဒီလိုမိတ်စာနဲ့တကွလုပ်တော့ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။

— ဂျာနယ် —

ငါတော့ သိချင်လှပြီ။ ကဲ ... သွားပြီ။ ငါအဆောင်ပြန်ရဦးမယ်”

ချယ်ရီနိုင်က ပြောချင်ရာပြောပြီး ထထွက်သွားသည်။ မီးနီး နှင့် ပဒုမ္မာမှာ ပဟေဠိများစွာနှင့် ကျန်နေခဲ့သည်။ ချယ်ရီနိုင်ပြောသွား သော ဇောင်းသတင်းသည် ဆိုးသလား။ ကောင်းသလားပင် ဝေခွဲ မတတ်တော့။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပဒုမ္မာရယ်။ ငါတော့ နင့်ကို သူ့ကို မကြိုက် ဝေချင်ဘူး”

“နင့်ဟာကြီးကလည်း အစမရှိ အဆုံးမရှိပါလားနော်။ မှန်ဆို ကြော်က ဘယ်နေမှန်းမသိ”

“ဆီအိုးကို မတည်နဲ့တော့။ အန္တရာယ်ရနဲ့တွေ့ ငါ ရှုရှိုက်နေ မိတယ်။ အဲဒီလောက်ပြင်းထန်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးက နင့်အတွက် လာခြင်း မကောင်းနိုင်ဘူး”

“အမှန်ပြောရရင် ငါ သူ့ကို စိတ်ကူးယဉ်မိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူလိုချောတဲ့လူကို ငါ မမှန်းဆရဘူး။ မျှော်လည်း မမျှော်လင့်ဘူး။ ငါက ဘောပင်ကိုင်ခဲ့ရင် ငါစာထဲ သူ့ကို မင်းသားတင်ချင်ရုံပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုကြားရပြန်တော့ သူ့ကို ငါ ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားသွားတယ်”

“မလောင်ခင်တားရမှာပဲ။ မင်းရင်ထဲက မီးဆံတွေကို အကုန် လွှင့်ပစ်လိုက်စမ်း”

“စိတ်မပူပါနဲ့။ မီးနီးရယ်။ ရွက်ဆစ်လို အလှပကေးကိုတောင် သူ ဘယ်လိုပြုမူလိုက်တယ်ဆိုတာ နင် အမြင်ပဲလေ။ သူ့မျက်စိထဲ ငါက ဘာမှဟုတ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ငါကလည်း ရှေ့ဆက်တိုးမှာမဟုတ်

— ဂျာနယ် —

ဘူး။ စိတ်ချ”

“ရင်လေးတယ်။ ဒါဆို ... နင်က”

“သူက ဘာလုပ်ဖို့ ဖိတ်စာဝေတာလဲမသိဘူးနော်”

“သူဟာသူ ဘာလုပ်လုပ်ပေါ့။ စိတ်ဝင်စားမနေနဲ့”

“ငါတော့ သွားကြည့်ချင်တယ်”

“စိတ်မဝင်စားဘူးပေါ့”

“နင့်ကို စိတ်ပူတာဟဲ့။ သိရဲ့လား ... ငတုံးမရဲ့”

“နေ့လယ်စာစားချိန်ပဲကွာ။ နင်ကလည်း နော် ... သွားရအောင်။ နီး ... စနီးသင်း ... နော် ... လို့”

“မိန်းမ ... ရုပ်ကိုက”

မီးနီးသည် ပဒုမ္မာကို မျက်စောင်းခဲလေသည်။

မီးနီးသည် ပဒုမ္မာကို ခင်မုန်း ပဒုမ္မာသိသည်။ အလိုလိုက်တတ်မှန်းလည်း သိသည်။ ပဒုမ္မာလည်း မီးနီးကို ခင်သည်။ လောကတွင် ပဒုမ္မာ အနိုင်ကျင့်လို့ရသည်မှာ မီးနီးတစ်ယောက်သာ ရှိ၏။ မီးနီး၏ အဖေသည် နှလုံးအထူးကုဆရာဝန်ကြီးဖြစ်ပြီး အမေသည် အထက်တန်းပြ ငြိမ်း ဖြစ်သည်။

မီးနီးသည် တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်သည်။ အဝတ်အစား အနေအထိုင် ရိုးရှင်းသည်။ မသိလျှင် ဤသို့မြင်သောအဆင့်ထဲကဟု မထင်ရက်နိုင်စရာဖြစ်၏။ မီးနီးသည်လည်း ပဒုမ္မာသွယ်ချင်းပိပိ သနပ်ခါး ရေကြို၊ ချည်လုပ်ချည်၊ ကတ္တီပါဖိနပ်နှင့်သာ ဖြစ်၏။ မီးနီးသည် ကိုယ်ပိုင် ကားမောင်းနိုင်သည်။ သို့သော် အသက်မပြည့်သေး၍ ဒရိုင်ဘာနှင့်သာ

နေရသည်။ မီးနီးရှိ၍ ပဒုမ္မာသည်လည်း ကျောင်းအသွားအပြန် မပူရပေ။

ပဒုမ္မာ၏ပုဆိုးကြောင့် နေ့လယ် ဆယ့်နှစ်နာရီအတိတွင် ပဒုမ္မာနှင့် မီးနီးသည် ကန်တင်းသို့ ယောင်လည်လည်ရောက်လာကြပြန်သည်။ ကန်တင်းသည် ထူးဆန်းစွာပင် နေရာလွတ်မရှိ။ ခုံပြည့်နေသည်။ မီးနီးနှင့် ပဒုမ္မာသည် မျက်နှာရင်းသော ချယ်ရီနိုင်ငံတို့စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ကြသည်။

ထိုစဉ် ကန်တင်းဘက်သို့ ရွက်ဆစ်လာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ရွက်ဆစ်သည် ထုံးစံအတိုင်းပင် နီညိုရင့်ရင့်လှသည်နှင့် အနီရောင် ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်စီးထားသည်။ မျက်နှာကို ချီမော့ထား၏။ ရွက်ဆစ်သည် ရပ်ပြီး ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းကြည့်သည်။

ရွက်ဆစ်အပြုအမူသည် ရှိုးတိုးရှန်တန် အလျဉ်းမရှိဘဲ ရဲရင့်လှသည်။ ရွက်ဆစ်သည် ပဒုမ္မာကို သမင်ကာလှုံကာ ကြည့်သည်။ နေရာလွတ်မရှိ၍ လှည့်ထွက်ဟန်ပြင်သည်။ ထိုစဉ် ဇောင်းသည် ဘယ်ကမှန်းမသိ ဘွားခနဲပေါ်လာပြီး ရွက်ဆစ်လမ်းကြောင်းကို ပိတ်လိုက်သည်။ ကန်တင်းတစ်ခုလုံးသည် မီးကို ရေနှင့်ငြိမ်းလိုက်သလို ငြိမ်ကျသွားသည်။ လူအားလုံး၏ အာရုံသည် ပွဲစဉ်သူ ဇောင်းထံ စုပြုံကုန်၏။

ပဒုမ္မာသာ ရွက်ဆစ်နေရာမှာဖြစ်ပါက ဘယ်ရှောင်လို့ ရှောင်ရမှန်းမသိ ကစဉ်ကလျားဖြစ်နိုင်သော်လည်း ရွက်ဆစ်သည် ရဲဝံ့စွာပင် ဇောင်းကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးနော် စကားတစ်လုံးချင်း ပြော၏။

“ဘာလုပ်တာလဲ”

“ပိတ်ရပ်တာလေ”

“ဘာသဘောလဲ”

“မင်းသာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆို ဒီအချိန် မင်းနဲ့ငါ တစ်ယောက်ယောက်က အချုပ်ထဲမှာ ဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ယောက်က ပြာဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းက မိန်းကလေးဖြစ်နေတယ်”

ဇောင်း၏အသံသည် ပုံမှန်ဖြစ်သော်လည်း ကန်တင်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေ၍ အတိုင်းသားကြားနေရသည်။

“အဲတော့”

“ငါက ယုတ်မာတဲ့သူမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သက်သေပြဖို့ ခေါ်ထားတဲ့လူဦးရေက လုံလောက်ပါတယ်နော်”

ဝိုင်းကြည့်နေသူများကို ရည်ညွှန်းပြီး ပြောခြင်းဖြစ်၍ ရွက်ဆစ်ကလည်း မခိုးမခန့်ပင် လူအုပ်ကြီးကို မျက်လုံးတစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်သည်။

“အဲဒီတော့”

ရွက်ဆစ်စကားမဆုံးလိုက်ပေ။ လူအများကို ဝှေ့ကြည့်လိုက်သော ရွက်ဆစ်မျက်နှာသည် ဇောင်းကို ကြည့်မည်ကြံချိန်တွင် ဇောင်းသည် ရွက်ဆစ်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းပိုက်ကာ နမ်းပစ်တော့သည်။ ကြည့်နေကြသူများမှာ ရုတ်တရက် မှင်တက်သွားသည်။ အပ်ကျသံပင် ထွက်မလာပေ။ ဇောင်းလက်ထဲတွင် ရွက်ဆစ်သည် ရုန်းနေသည်။ သို့သော် ဇောင်းသည် ရက်ဆစ်ကို ပွေ့ပိုက်ထားဆဲဖြစ်သည်။

ဇောင်း ဖြေလွှတ်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရွက်ဆစ်လက်သည် လေထဲမြောက်တက်သွားသည်။ ဇောင်းပြုံးနေသည်။ အောင်နိုင်သူ အပြုံးမျိုးဖြစ်သည်။

— ထူးသော —

“တရားစွဲချင်လည်း အချိန်မရွေးပဲနော်။ အိုကေ”

ရွက်ဆစ်လက်သည် လေထဲ ရပ်တန့်သွားသည်။ လက်သီးဆုပ်ထားသည်။ ပြီးနောက် တဖြည်းဖြည်း အောက်ချသည်။

“ဒီလောက်နဲ့ဘယ်တန်မလဲ ... ဟွန်း။ ရှင် မသိရင်မှတ်ထား။ ကျွန်မကို ရှင် အဲဒီလိုအရှက်ခွဲလိုက်တာ သိပ်ကို မှားသွားပြီ”

ရွက်ဆစ်၏တုံ့ပြန်မှုသည် တည်ငြိမ်လှသည်။ ဇောင်းသည် ထင်မှတ်မထား၍ထင်သည်။ ခန်းခန့်အပြုံးများ ရုတ်ခြည်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“ရှင်ထင်ထားတဲ့ မိန်းမစားထဲမှာ ကျွန်မ မပါဘူး။ ကျွန်မက ဘယ်လိုမိန်းမစားလဲဆိုတာ ရှင် သိလာစေရမယ်”

ရွက်ဆစ်သည် တည်ငြိမ်သောခြေလှမ်းနှင့် တစ်လှမ်းချင်း ထွက်ခွာသွားသည်။

“ဒီမှာ ... အမိ ... ငါကလည်း Wellcome ပဲနော်”

နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံပြုံးသွားသော ရွက်ဆစ်၏အပြုံးကို ဇောင်းမှ သိပါလေစ။

— ထူးသော —

ပဒုမ္မာ ခြံထဲဝင်လိုက်သောအခါ ပြိုင်ကားအနီးလေးကို ဆင်ဝင်အောက်၌ တွေ့ရသည်။

သို့သော် ဧည့်သည်ရောက်နေတာလားဟု တွေးမိသည်။ သို့သော် ဧည့်သည်က ဘယ်သူဖြစ်မလဲဆိုတာ စဉ်းစားမရချေ။ ဒီလို ပြိုင်ကားမျိုးကို မေမေဧည့်သည် စီးလေ့စီးထမရှိချေ။ ဒါဆို ရွက်ဆစ်သူငယ်ချင်းလား။ ရွက်ဆစ်ထဲတွင် အိမ်လာလည်ရလောက်သည့် သူငယ်ချင်း မရှိမှန်း ပဒုမ္မာ သိသည်။ ဒါဆို ဘယ်သူလဲ။

အိမ်ထဲရောက်လာချိန်ထိ ဆင်ဝင်အောက်မှ ပြိုင်ကားသည် ပဒုမ္မာအတွက် ပဟောဠိဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းထဲ မျက်လုံးစုတ်ကြည့်သည်။ ဆိုဖာခုံပေါ်တွင် စတိုင်လ်ကျကျထိုင်ကာ လက်သည်းဆိုးနေသော ရွက်ဆစ်ကို တွေ့ရသည်။ ထပ်ပြီး အံ့သြရပြန်၏။ ရွက်ဆစ်သည် ခေါင်းစုံခြေဆုံး အလှပြင်ဆိုင်ကိုသာ အပ်လေ့ရှိသူမျိုး ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ လက်သည်းကို ကိုယ်တိုင်ဆိုးနေပါလား။

ပဒုမ္မာ အံ့သြသည်။ ကံကောင်းတွင် ဖြစ်ပျက်ပြီးခဲ့သည်နှင့် ရွက်ဆစ်သည် တစ်ရက်လုံး အခန်းအောင်းနေခဲ့သည်။ ဒီနေ့လည်း ကျောင်းမတက်ပေ။ သို့သော် အိမ်ပြန်ရောက်လာချိန်၌ ရွက်ဆစ်ကို

သာမန်မဟုတ်သော မြင်တွေ့ရပုံမျိုးနှင့် မြင်ရသည်။

ကျောင်း၌ ရွက်ဆစ်နှင့်ဇောင်းသတင်းသည် ပျံ့နှံ့နေကုန်သည်။ အွန်းလိုင်းပေါ်မှာ ခေတ်စားသည်။ ဇောင်းသည်လည်း ပြဿနာများနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည်။ ပဒုမ္မာ ဒီနေ့ကြားခဲ့သော နောက်ဆုံးသတင်းသည် ဇောင်း အဆောင်မှ အထုတ်ခံလိုက်ရသည်ဟု ဖြစ်သည်။ ခံရလေမပေါ့။ မိတ်စာတွေကို ပလူယုံအောင် ဝေခွဲတာကိုး။ ပြီးတော့ ဘာမှလည်း ရေးထားခြင်းမရှိဘဲ နေ့လယ် ဆယ်နှစ်နာရီ () ကံကောင်းဟုသာ အတိုချုံးရေးထားသည်။

ဇောင်း၏တစ်ဖောက်ကန်းလုပ်ရပ်သည် ပဒုမ္မာတို့မိန်းမသားများအဖို့ ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်ကုန်ရသည်။ ကျောင်းမှ ယောက်ျားလေးအုပ်စုများကြားတွင် ဇောင်းစတိုင်လ်ဟုပင် အဆန်းထွင်ကာ ခေတ်စားလာကြသည်။ ဇောင်းပရိသတ်များ ကျောင်း၌ ခံပစ်မလွဲရှိနေသည်။

ရွက်ဆစ်ပရိသတ်များလည်း ဇောင်းထက် မလျော့ ရှိနေသည်။ လက်ကိုရွယ်ပြီးမှ မရိုက်ဘဲ ထွက်သွားသော ရွက်ဆစ်သည် ဘယ်လို တုံ့ပြန်မလဲဆိုတာမျိုး တစ်ကျောင်းလုံး စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။

ပဒုမ္မာသည်လည်း ထိုအထဲ တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်သည်။ ဇောင်းက ဘယ်လိုလူမျိုးဖြစ်မလဲဆိုတာ ယခုချိန်ထိ မမှန်းဆနိုင်သေးသော်လည်း ရွက်ဆစ်ကိုတော့ ကောင်းကောင်းသိသည်။ ရွက်ဆစ်သည် ပြိုင်ဘက်ကို အလျော့ပေးလေ့မရှိသည့်လူစားမျိုး ဖြစ်သည်။ အသားနာပါက ကျားနာတစ်ကောင်၏ မာန်စွယ်မျိုးရှိသည်။ ယခု ဇောင်းလုပ်လိုက်သောကိစ္စသည် ဘဝပါနာသွားသည့် အခြေအနေပို ပဒုမ္မာ

ရင်လေးသည်။ စိုးရိမ်သည်။

ပြဿနာက ဒီထက်ကြီးမားလာပါက ဇောင်းရော ချွတ်ဆစ်ပါ
ကျောင်းထုတ်ခံရနိုင်မည့် အခြေအနေမျိုးမှာ ရှိသည်။ ပဒုမ္မာသည်
စိုးရိမ်ကြီးတတ်သူပီပီ ကာယကံရှင်များကိုယ်စား ပူပန်နေမိသည်။

“ပြန်လာပြီလား”

ပဒုမ္မာကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ချွတ်ဆစ်က ပြောခြင်းဖြစ်သည်။
ပဒုမ္မာ ကျောလေးတွန့်သွားသည်။

“အေး ... အင်း”

“ကျောင်းမှာ ငါတို့သတင်းမွေးရဲ့လား”

လက်သည်းနီဘူးဖုံးကို ပိတ်ရင်း ချွတ်ဆစ် ပြောသည်။

“အင်း”

“နင့်အမေကို ပြောပြသေးလား”

“ဟင့်အင်း”

“မဆိုးပါဘူး။ နင်တောင် လူကြီးဆန်လာပြီပဲ”

ချွတ်ဆစ် အထင်လွဲနေပြီထင်ပါရဲ့။ ပဒုမ္မာသည် ချွတ်ဆစ်နှင့်
ပတ်သက်သည့် မည်သည့်ကိစ္စမဆို မေမေ့ကို ပြန်ပြောလေ့မရှိပါ။ ထိုသို့
ပြောခြင်းအားဖြင့် ချွတ်ဆစ်နှင့်မေမေ့ကို ရန်တိုက်ပေးရာရောက်သည်
ဟုလည်း ထင်သည်။ ပြီးတော့ ပြောဖို့လည်း မလိုအပ်ဘူးဟုထင်သည်။

“ငါအတင်းကို နင်ရော ရောမချခဲ့ဘူးလား”

“ငါ အဲလိုလူမျိုးမဟုတ်ဘူး ချွတ်ဆစ်”

“ထားပါ။ ခု ငါ့မိတ်က နင့်ရဲ့ဖြေရှင်းချက်တွေ စိတ်ဝင်စားရ

မယ် အခြေအနေ မဟုတ်ဘူး။ နင့်ကို သုတေသနပြုရလောက်တဲ့ထိ
ငါ စိတ်ဝင်စားဘူး”

ချွတ်ဆစ်သည် အေးစက်စွာပင် ထရပ်ပြီး ထွက်သွားသည်။

“သူ့ အဆောင်က အထုတ်ခံလိုက်ရပြီ”

ပဒုမ္မာစကားကြောင့် လှေကားပေါ်တက်ဟန် ပြင်နေသော
ချွတ်ဆစ်ခြေလှမ်းများ ရုတ်ခြည်း ရပ်တန့်သွားသည်။ ပဒုမ္မာ လှည့်ကြည့်
လိုက်၏။ ချွတ်ဆစ်နှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံမိသည်။ ချွတ်ဆစ်၏အကြည့်များ
ထဲတွင် လှောင်ပြောင်ခြင်း၊ သရော်ခြင်း၊ ကျေနပ်ခြင်းတို့ကို အတိုင်းသား
တွေမြင်နေရသည်။

ဒါ ကျေနပ်စရာလား ချွတ်ဆစ်ရယ်။ ကျောင်းတက်တာဖြင့်
နှစ်လမပြည့်သေးဘဲ အဆောင်က အထုတ်ခံလိုက်ရတယ်ဆိုတာ ခံရသူ
အဖို့ ကျေနပ်စရာတဲ့လား။

“အဲဒီကျောင်းမှာကို သူ့ကို မမြင်ချင်ဘူး။ မြွေဟောက်ရဲ့ဒေါသ
ကိုမှ ဆွဲချင်တဲ့ တောကြောင်။ တစ်ချက်တည်းနဲ့ အသေပေါက်ပြမယ်”

ချွတ်ဆစ်သည် နာကြည်းစွာပင် ပြောဆိုပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်
သွားသည်။ ပဒုမ္မာ ရင်တုန်သွားသည်။

ဘုရား ... ဘုရား ... ချွတ်ဆစ် ဘာများကြံစည်နေသလဲ။
ချွတ်ဆစ်ဟာ မာန်စွယ်ရှိသူဆိုတာ သိနေ၍ ကြောက်သည်။ ငါးတန်း
ကျောင်းသူဘဝတွင် စာမေးပွဲဖြေခါနီး ချွတ်ဆစ် တုတ်ကွေးမိသည်ကို
ပဒုမ္မာ သတိရမိသည်။ ချွတ်ဆစ်သည် လပတ်စာမေးပွဲ မဖြေလိုက်နိုင်
ပါက ကျန်းပြီး ပဒုမ္မာက ချွတ်ဆစ်နေရာ နံပါတ်တစ်ကို ရရှိသွားနိုင်

သည်။ ထို့ကြောင့် ရွက်ဆစ်သည် ဖျားတုန်နေဆဲမှာပင် ပဒုမ္မာကို ခဲတံချွန်ခိုင်းသည်။ ပဒုမ္မာက သဘောရှိနှင့် ချွန်ပေးခဲ့သော်လည်း ပဒုမ္မာ ခဲတံချွန်နေစဉ်မှာပင် ရွက်ဆစ်သည် ပဒုမ္မာလက်ကို ဆောင်တွန်းသည်။ ထက်သောစားကြောင့် ပဒုမ္မာလက်ညှိုးသည် ပြတ်ထွက်လုလု ဒဏ်ရာ ရခဲ့သည်။ ထိုအပတ်တွင် ပဒုမ္မာရော ရွက်ဆစ်ပါ စာမေးပွဲမဖြေ လိုက်ရချေ။

ပဒုမ္မာထံတွင် သာကေတွေက သင့်သလောက်ရှိခဲ့ပြီးပြီမို့ ဇောင်း ကို စိုးရိမ်သည်။ ရွက်ဆစ်သည် ဇောင်းကို တစ်ခုခုလုပ်တော့မည် ဆိုတာ သိ၏။ သို့သော် ဘာလုပ်မည်ဆိုတာတော့ ခန့်မှန်းမတတ်နိုင်ချေ။

ဇောင်းကို သတိပေးရမည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဇောင်းသည် ဆေးခွင့်ဖြင့် ဆယ်ရက်မျှ ကျောင်းတွင် ခွင့်တင်စေချင်သည်။ ဇောင်း ကို မမြင်သောအခါတွင် ရွက်ဆစ်၏ ဒေါသများ လျော့ပါးသွားမည်ဟု ထင်သည်။

ရွက်ဆစ်က ဘာတွေကြုံစည်နေသလဲဟု တွေးရင်းပင် ညသည် နေ့ဖြစ်နေရသည်။ တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်သောကြောင့် ခေါင်းမကြည် ပါ။ သို့သော် မိုးမြန်မြန်လင်းဖို့သာ ဆုတောင်းနေသည်။ မိုးလင်းသော အခါ ထုံးစံအတိုင်း ရေမိုးချိုးကာ ဘုရားဝတ်ပြုသည်။ ပြီးလျှင် မီးဖိုခန်းထဲ ထွေးပုလုပ်သမျှကို အဖွန့်တက်သည်။ ရွက်ဆစ်သည် ပေါင်မုန့်ကိုသာ ကင်း၊ ကြော်၊ ထောပတ်သုတ်ပြီး ကော်ဖီနှင့် တွဲဖက်၍ မရိုးနိုင်အောင် စားသည်။ သို့သော် ပဒုမ္မာသည် ထမင်းသုပ်၊ ထမင်းကြော်၊ မုန့်ဟင်းခါး ကြာအံ့ချက်၊ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ပဲပြုတ်နံနံပြား အစရှိသဖြင့်

မနက်စာကို မရိုးရအောင် အမျိုးမျိုးပြောင်းစားသည်။

ဖေဖေက တစ်ခါတစ်ရံ အပြောင်းအလဲများသော ပဒုမ္မာကို ချစ်စနိုးစနောက်သည်။

“ကဲ ... ငါ့သမီး ဒီလောက် အပြောင်းအလဲမြန်တတ်တော့ ခင်လေးတယ်ဟေ့”

ပဒုမ္မာ ပျော်သည်။ ဖေဖေနောက်ပြောင်မှုကို ကြည်နူးသည်။ သို့သော် ထိုအချိန်တိုင်း စူထော်သွားတတ်သည့် ရွက်ဆစ်နှုတ်ခမ်းကြောင့် မဝံ့မရဲဖြစ်ရသည်ချည်းသာ ဖြစ်၏။

“ဟင် ... သမီး စောလှချည်လား”

မနက်ခင်း လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ပြီး ပြန်လာသော ဖေဖေနှင့် စားပွဲတွင် ဆုံသည်။ အမှန်က ပဒုမ္မာသည် ဖေဖေနှင့်မဆုံချင်ပါ။ ဖေဖေ နှင့် ဆုံပါက ရွက်ဆစ်၏ အမုန်းသည် ပိုတိုးလာခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ဘာတွေစားနေတာလဲ”

“မုန့်ဖပ်သုပ်”

ဖေဖေသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ပဒုမ္မာပန်းကန်ကို ကြည့်ရင်း စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“စားကောင်းချင်စရာပဲ။ ထွေးပုရေ ဦးအတွက်လည်း တစ်ပွဲ လုပ်ပါဟေ့”

“ရှင် ... သူဌေး”

မထွေးပုလိုပင် ပဒုမ္မာလည်း အံ့သြသည်။ ဖေဖေသည် အားကစားလုပ် ပြန်လာပြီးပြီးချင်း စားလေ့မရှိပါ။ ရေမိုးချိုးပြီးမှသာ

ကော်ဖီနှင့်မုန့်ကို စား၏။ ဖေဖေသည် စနစ်ကျပြီး အထက်တန်းကျသူ ဖြစ်သည်။ ပဒုမ္မာတစ်သက်တွင် ဖေဖေက လက်သုပ်စာစားခြင်းသည် ဒါ ပထမဆုံးမြင်ဖူးခြင်းဖြစ်၏။

“အင်း ... ကောင်းသားပဲ။ ဒါကြောင့် ငါ့သမီးငယ်က ခွဲခြဲ မြဲမြံ စားတာထင်တယ်”

ပဒုမ္မာ ကြိုက်သောအစားအစာကို ဖေဖေက ကောင်းတယ် ပြော၍ ပဒုမ္မာ ပျော်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် လက်သုပ်စာနှင့် လိုက်ဖက် သွားရန် ရေခဲသောက်ခန်း၊ ငွေ့ဖျော် ဖေဖေရှေ့ မဝံ့မရဲထိုးပေးမိသည်။ ပဒုမ္မာ သည် ဖေဖေကို အနေရှိန်သည်။ သားအဖအရင်းဖြစ်သော်ငြား ဖေဖေ နှင့် စားပွဲတွင် နှစ်ယောက်တည်း သီးသန့်ရှိဖူးခြင်းသည်လည်း ပထမဆုံးဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“သမီးရော လိုချင်တာ မရှိဘူးလား”

ဖေဖေသည် ရေခဲသောက်ခန်းသောက်ရင်း သက်ပြင်းချကာ ပြော သည်။ အဆက်အစပ်မရှိသော စကားလုံးမှို ရုတ်တရက် နားမလည်နိုင် ဖြစ်ရသည်။ ဖေဖေက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ။

“ပြိုင်ကားအနီက သမီးကြီးရဲ့ကားလေ”

“သမီးက ကားမှ မမောင်းတတ်ပဲ”

“ကျောင်းသွားမလိုလား”

“ဟုတ်ကဲ့။ စာကြည့်တိုက်ဝင်မလိုပါ ဖေဖေ”

“ခဏစောင့်လေ။ ဖေဖေကားနဲ့လိုက်ခဲ့။ သမီးရဲ့ကျောင်းမှာ မှာ ဆင်းနေပေါ့”

ပဒုမ္မာရင်ထဲ နွေးခနဲခံစားလိုက်ရသည်။ ဖေဖေကားသည် ဦးမော်ဦးမှလွဲ၍ စီးဖူးသူ့ရှားသည်။ အန်တီငွေနှင့်မူနီပင်လျှင် ပွဲတက် ချောရှိသည့်အချိန်မှလွဲ၍ ဖေဖေကားကို လိုက်မစီးဘူး။ မေမေဆိုလျှင် ခို၍ ဆိုးသည်။ ဖေဖေ အလုပ်သွားလျှင်ပင် လက်ပြန်ဆက်ခွင့် မရှိ သော ဇနီးဖြစ်သည်။ ခုတော့ ဖေဖေက ပဒုမ္မာကို ကျောင်းလိုက်ပို့ပေး မယ် ဆိုပါလား။

“သမီးက ဘာလိုချင်သလဲဆိုတာ ဖေဖေ မသိဘူး။ သိရအောင် သည်း တွေ့တဲ့အချိန်က သိပ်နည်းနေတာကို။ လိုတာရှိခဲ့ရင် ဖေဖေကို ပြောပါ”

ဖေဖေက ပြောစရာရှိသည်ကို ပြောပြီး အပေါ်တက်သွားသော် လည်း ပဒုမ္မာမှာသာ ဘာလုပ်၍လုပ်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေသည်။ မျှော်လင့်၍လားမသိ။ အစပ်အဟပ်တည့်သော မုန့်ဖတ်ပင် လည်ချောင်း ထဲ စီးမျောမသွားတော့ပါ။

“သူဌေးက ဒီနေ့ ထူးဆန်းတယ်နော်”

မထွေးပုပင်လျှင် မနေနိုင် မထိုင်နိုင် အတင်းပြောသွားသေး၏။

“သိမ်းလိုက်တော့”

“ဝပြီလား”

“အင်း”

“ညနေစာ ပြန်စားမှာလား”

“ငါးငါးပိချက်ဆိုရင်တော့ ...”

“သိပါရဲ့။ ရှင်လေးအကြိုက် ငရုတ်သီးနဲ့စပ်ချက်လေး လုပ်မှာပါ”

“မထွေးပုက ကြာလေ၊ ချစ်စရာကောင်းလေပဲ”

“ညည်းလေး ပြောပေးဦးမှပဲ။ နို့မဟုတ်ရင် ရွက်ဆစ်ကြော့
ဒီအိမ်က ထွက်ပြေးချင်နေပြီ။ မနေ့ကလည်းလေ ကိုက်လန်ရွက်ကြော့
ပေးတာ ငန်တယ်၊ ပေါ့တယ် ချေးများနေတယ်။ ဧကန္တ ဘာပြဿနာ
ဖြစ်ခဲ့လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ပခုမ္မာ ဖုံးကွယ်လိုက်သည်။ ရွက်ဆစ်သည် စိတ်ထဲ အဆင်
မပြေဖြစ်ရင် တစ်အိမ်လုံးရှိ လူများကို မာန်မဲတတ်သည့်အကျင့်ရှိသည်
ထိုအကျင့်ကို မထွေးပုက ကောင်းကောင်းသိ၍ ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟင် ... သမီး စောလှပါလား”

မေမေသည် ရှည်သောဆံပင်ကို တစ်ပတ်လျှိုထုံးဖွဲ့ထားသည်။

“ဆိုင်သွားတော့မလိုလား မေမေ”

“အင်း ... သမီးက မနက်စာတောင် စားပြီးနေပြီလား”

“ဖေဖေနဲ့ အတူစားထားတာ”

“ဘုရားရေ ... မင်းအဖေလည်း စားပြီးပြီ”

“သမီးကို ဖေဖေက ကျောင်းလိုက်ပို့ပေးမယ်တဲ့။ အဲဒါ ဖေဖေ
စောင့်နေတာ”

“အားနာလို့နဲ့တူတယ်”

“ဟင် ... ဘာကိုလဲ မေမေ”

“မနေ့က သူ ရွက်ဆစ်ကို ကားဝယ်ပေးတယ်လေ”

ပခုမ္မာမျက်လုံးထဲ ပြိုင်ကားအနီလေးကို မြင်ယောင်မိသည်။

“ဟိုသားအမိက အချွဲကောင်းတာကို။ ဆန်မရှိ အစားကြီးတွေ
လက်ထဲမှာ ငွေပိုမရှိဘဲ ရွက်ဆစ်ကို ကားဝယ်ပေးမယ်လို့ အိပ်မက်
တော့ လိုချင်တဲ့အချိန် မရဘူးလေ။ သောင်းကျန်းရော။ အဲဒါ
ကြောင့် ညည်းအဖေက နေ့မဆိုင်၊ ညမဆိုင်၊ ဝယ်ပေးလိုက်ပုံရတယ်။
အဲဒါအထိချွဲလိုက်မှန်းမှ မသိတာ။ သမီးရော မလိုချင်ဘူးလား”

“ဟင်အင်း ... သမီးက ကားမမောင်းတတ်ဘူး။ မီးနီးမှာ
ချွဲတယ်လေ။ မလိုပါဘူး။ ကပ်စီးလို့ရနေတာပဲ”

“အခြားလိုချင်တာရော”

“တကယ်ပြောရမှာလား”

“ပြောလေ။ ဘုရားအစ်မလေးရယ် ... ပြောပါ”

“ကလေးတော့ဆန်မလား မသိဘူး”

“ချို့လိမ်သီးရချင်လို့လား”

“ဟင်အင်း ... ဖေဖေနဲ့မေမေနဲ့ အတူ ကားတစ်ခါလောက်
ချွဲတယ်”

ပခုမ္မာအသံသည် တိုးတိုးလေးဖြစ်သော်ငြား မေမေသည်
တော့သွားသည်။ မေမေမျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်စတို့ကို မြင်လိုက်ရ
သည်။ ပခုမ္မာ စကားမှားသွားမှန်း သိသွားသည်။ သို့သော် ပြောပြီး
ပြန်ပြန်သည်။

“မေမေ အသုံးမကျခဲ့တာပါ သမီးရယ်”

“ဟဲ ... ဟဲ ... နောက်တာပါ မေမေရယ်။ ကဲ ... သမီး
တော့မယ်။ ဒီနေ့ အတန်းစောပြီးမှာပို့ မေမေဆိုင်ကို ဝင်လာခဲ့

တယ်။ သွားပြီ။ တာတာ မေမေ”

မေမေကို ပြောင်ချော်ချော် နှုတ်ဆက်နေရသော်လည်း ပဒုမ္မာ ရင်ထဲလည်း သွေးသားတို့ ခန်းခြောက်ချင်နေသည်။ ဝေဒသီစပြုနေသော မေမေမျက်ရည်များကို အားနာမိသည်။ ပဒုမ္မာသာ မေမေရှေ့ဆက်နေ ပါက မေမေသည် ခေါင်းကိုက်အောင် ဝိုပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ခပ်မြန်မြန် ရှောင်ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟင် ... ဖေဖေ”

ဖေဖေသည် ကားထဲသို့ ပဒုမ္မာအရင် ကြိုရောက်နေသည်။

ပဒုမ္မာစိတ်ထဲ မလုံမလဲဖြစ်သွားသည်။ ပဒုမ္မာနဲ့မေမေ ပြော သမျှကို ဖေဖေ မကြားပါစေနဲ့ဟု ရင်ထဲ အသံတိတ်ဆုတောင်းမိသည်။
သို့သော် ...

“ဟို ... ဟိုလေ ... ဇောင်း”

ကားပေါ်မှာတည်းက ဇောင်းကို မြင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့်ပင် ကားပေါ်မှ ဆင်းဆင်းချင်းပင် ဇောင်းကို လှမ်းခေါ်လိုက် ၏။ ဘယ်တုန်းကမှ မခေါ်ခဲ့ဖူးသော နာမည်မို့ ရုတ်တရက် နှုတ်မှ ခိုရုံမထွက်နိုင်ပေ။ ဇောင်းသည် ပဒုမ္မာကို ကြည့်လိုက်ထွက်ခွာသွားသော ကားကို ကြည့်လိုက်နှင့် ငြိမ်သက်နေသည်။

အမှန်က ပဒုမ္မာမြင်လိုက်ခြင်းသည် လမ်းဘေးတွင် ထိုင်နေ သော ဇောင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်ချိန်မှာတော့ ကျောခိုင်းထွက်သွားသော ဇောင်းကိုသာ မြင်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ကမန်းကတမ်း အပြေးလိုက်ကာ အော်ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဘာလဲ”

အမှန်က ပဒုမ္မာရင်ထဲ ဇောင်းကို ပြောစရာများပုံနေသည်။ သို့သော် စူးသောအကြည့်များနှင့် ပြတ်သားသော အသံကြောင့် သယ် ဆောင်လာသောစကားများပင် ဘယ်ပျောက်လို့ပျောက်ကုန်မှန်း မသိ တော့ပေ။

“ငါ့ကို ပြောစရာရှိလို့ ခေါ်တာမဟုတ်လား”

— သို့သော် —

— သို့သော် —

“အဲ”

“ငါနာမည်ကို ဘယ်လိုသိလဲ။ အဲ ... ဪ ... ဆောရီး။
ငါက အခု နည်းနည်းနာမည်ကြီးနေတယ်”

“ရှင် ပခုမ္မာကို မှတ်မိပါတယ်နော်”

“ငါ IQ အဲဒီလောက် မနိမ့်သေးပါဘူး”

“ပခုမ္မာနာမည်က ပခုမ္မာပါ။ မြန်မာစာက”

“အဲတော့”

“ရှင်ကို ပြောစရာရှိတယ် ဇောင်း။ ကံန်တင်းမှာ တစ်ခုခု
လိုက်သောက်ပါလား”

“မင်းနဲ့ငါက ဆိုင်အတူထိုင်ရလောက်တဲ့ထိ မရင်းနှီးဘူး ထင်
တယ်။ ဒီမှာပြောလို့မပြီးဘူးလား”

“ရှင် ချွက်ဆစ်နဲ့မပတ်သက်ပါနဲ့”

“ဟ ... ပလိုင်းကြီးပါလား”

“ပခုမ္မာက ရှင်ကို စိုးရိမ်လို့ပါ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ချွက်ဆစ်အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိလို့ပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ရှင်
ဆေးခွင့်နဲ့ ဆယ်ရက်လောက် နားလိုက်ပါလား။ ဆေးခွင့်ရအောင် ပခုမ္မာ
လုပ်ပေးပါမယ်”

ဇောင်းသည် ပခုမ္မာကိုကြည့်နေသည်။ ထိုအကြည့်သည် စူး
လွန်း၍ ပခုမ္မာ အနေခက်သည်။

“ဘာလို့လဲ”

•—•—•—•—•

“နည်းနည်းများ ထူးဆန်းနေသလားလို့။ ဟွန်း ... ဟွန်း ...
မင်းပုံကြည့်တော့ နိုးပုံရဲသားနဲ့ပါ။ ဒါပေမဲ့ Plat ကတော့ ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ”

“ချွက်ဆစ်နဲ့ ရှင် နှစ်ယောက်လုံးကို မနစ်နာစေချင်လို့ပါ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ဟင့်အင်း”

“ငါ မကြားခဲ့ဘူးလို့ သဘောထားလိုက်ပါမယ်”

“ရှင် ... ပခုမ္မာ ပြောတာကို လက်ခံအောင် ပခုမ္မာ ဘာ
လုပ်ပေးရမလဲ”

လှည့်ထွက်ဖို့ ဟန်ပြင်နေသော ဇောင်းသည် ပြန်လှည့်လာပြန်
သည်။ ပြီးနောက် ပခုမ္မာကို မှန်းတီးစွာကြည့်သည်။

“မင်းကို ဦးဇေယျတုက အဲလိုပြောဖို့ လွှတ်လိုက်တာလား”

“ရှင်”

ပခုမ္မာ အံ့သြသွားသည်။ ဆက်ပြောစရာ စကားလုံးတွေ ရှာ
မရကုန်တော့ပါ။ ဇောင်းကိုသာ စိုက်ကြည့်နေဖြစ်သည်။ ဖေဖေနဲ့
ဇောင်းက ...

“ဖေဖေကို ရှင်သိနေတယ်”

“ဘာ ... ဖေဖေ ဟုတ်လား”

ဒီတစ်ကြိမ် အံ့သြသွားသူမှာ ဇောင်းဖြစ်သွားသည်။

“အင်း ... ဟုတ်တယ်။ ဖေဖေကို ဇောင်းက ဘယ်လိုလုပ်
သိနေတာလဲ”

ဇောင်းသည် ပခုမ္မာကို ခေါင်းစခြေဆုံးကြည့်နေမိသည်။ အံ့သြ

•—•—•—•—•

နေသည်။ လုံးဝထင်မှတ်မထား၍ ကြားရသောနားကို မယုံချင်ပါ။

ဦးဇေယျတုသည် နည်းဗျူဟာကောင်းကို သုံးခဲ့သည်ဟု တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်လိုက်မိ၍ ထိုသို့စွပ်စွဲလိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

သူ ရှစ်တန်းနှစ်တွင် ဦးဇေယျတုသည် သူ့ကျောင်းလိုက်လာ ပြီး သူ့အတန်းဖော်များကို ပျူငှာစွာဆက်ဆံသည်။ ပြီးနောက် ဆရာ၊ ဆရာမများကိုလည်း လာဘ်ထိုးကာ သူ့အား ဂရုစိုက်ပေးရန် တောင်းဆို သည်။ နောက်တစ်နေ့ သူ ကျောင်းသွားချိန်တွင် အားလုံးက သူ့အား သိသိသာသာ အရေးပေးကုန်ကြသည်။ သူ အနေခက်သည်။ ကျောင်း သားမဟုတ်သလို အနေကျွံခဲ့ရသည်။ ထို့နောက်ပိုင်းမှစ၍ မည်သူ့ကို မျှ လိုတာထက် ပိုပြီး စကားမပြောဖြစ်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် အချိန် ကြာလာသည်နှင့်အမျှ သူသည် လူ့စည်းအပြင်ဘက်၌ သီးသန့်ဆန်စွာ နေသားကျလာသည်။ သူ့ကို လူ့စည်းအပြင်ဘက်သို့ ပို့ခဲ့သူမှာ ဦးဇေ ယျတုကိုယ်တိုင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ယခုလည်း သူ့ကျောင်းမှ လူကို ပေါင်းသင်းပြီး သူ့ကို ဂရုစိုက်ရန်မှာကြားထားသည်ဟု ထင်ကြေးနှင့် စွပ်စွဲလောက်ပေသည်။ မိန်းကလေးကလည်း သူ့ကိုစွဲကို ပလိင်းကြီး စွက်ဖက်လာသည် မဟုတ်ပါလား။

“ရှင် ပြောသွားဦးလေ”

သူ ဘာစကားမှမဆိုနိုင်တော့၍ လှည့်ထွက်လာသည်တွင် ထိုမိန်းကလေးသည် မချီတင်ကဲ အော်ကျန်နေရစ်သည်။ သူ့ရင်တွေ ပူထူနေသည်။ ချုပ်ထည်များကို ကြယ်သီးတပ်နေသော မေမေ့ကိုသာ မြင်ယောင်နေမိသည်။ ပြီးတော့ ပဒုမ္မာဆိုသော မိန်းကလေး။ ပဒုမ္မာက

—ရွှေသေ—

ပေပေသမီးဆိုပါလား။ ဒါ ... ဒါဆို ... သူ့နဲ့မောင်နှမတော်တာပေါ့။

သူ့ရင်ထဲ နာကျင်သည်။ ဝမ်းနည်းသည်။ ကြည်နူးသည်။ မချီ တင်ကဲဖြစ်ရသည်။ ကြည့်ပါဦး။ မောင်နှမမှန်းမသိဘဲနဲ့ သူက ရင်ခုန်ခဲ့ မိသေးသည်။ သိမ်ငယ်စွာကြည့်နေသော အဲဒီမျက်လုံးလေးတွေကို ရင်ထဲ သိမ်းဆည်းနေမိသေးသည်။ ရှည်သောဆံပင်နှင့် ယဉ်သောပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို နှစ်သက်မိခဲ့သေးသည်။ သော်ဇင့်ကိုသာ မကြိုက်ဘူးဟု ပိတ်ငြင်းပြီး အပြစ်ရှာခဲ့သော်လည်း အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့ မျက်ဝန်းအရောင်ကို ကြိုက်ခဲ့ မိသည်။ မျက်လုံးအကြည့်သည် ကြည်စင်ရိုးရှင်းနေသည်။ မာန်မာန ကင်း၏။ တည်ငြိမ်အေးချမ်း၏။ ထိုအေးချမ်းမှုကိုလည်း တစ်ပါးလူထံ ကူးစက်စေ၏။ သို့သော် အဲလိုမိန်းကလေးက သူ့နှင့်မောင်နှမတဲ့လား။ သူ မုန်းသော ပေပေရဲ့ အခြားမိသားစုရဲ့ သွေးတဲ့လား။

“ဇောင်း ... ဇောင်း”

ထိုမိန်းကလေးသည် သူ့အနောက်မှနေ၍ သူ့နာမည်ခေါ်ပြီး လိုက်လာသည်။ ထိုစဉ် ကားတစ်စီးသည် အိမ်ပတ်လမ်းထဲသို့ အရှိန် ပြင်းစွာ မောင်းဝင်လာသည်။ ပြိုင်ကားအနီးလေးဖြစ်သည်။ ပြိုင်ကား မို့ စက်သံသည် လူငယ်ဆန်လှသည်။ ပဒုမ္မာ လှည့်ကြည့်၏။ ပဒုမ္မာ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဇောင်း”

အာခေါင်ခြစ်ပြီး အော်လိုက်သော်လည်း ဇောင်းက ပဒုမ္မာကို လှည့်မကြည့်ချေ။

ထိုကားလေးသည် ဇောင်းရှိရာသို့ ဦးတည်နေသည်။ အရှိန်

—ရွှေသေ—

လည်း များ၏။

ပဒုမ္မာ ဘာကိုမှ ချင့်ချိန်မခိုင်တော့ချေ။ လွယ်အိတ်ကို လွှင့်ပစ်ကာ ဇောင်းထဲ အားကုန်ပြေးသည်။ ပြီးနောက် ဇောင်းကိုတွန်းပြီး ပလက်ဖောင်းဘေး ဆွဲလိုက်သည်။ ကားသည် အရှိန်ပြင်းစွာ ဖြတ်ကျော်သွားသည်။ ကားအရှိန်ကြောင့် စွယ်တော်ရွက်ခြောက်များသည်လည်း ပဒုမ္မာတို့ကိုယ်ပေါ် ကြွေကျကုန်သည်။

“ပဒုမ္မာ ... ဟေ့ ... ဟေ့”

ဇောင်း၏ကိုယ်တစ်ခြမ်းမှာ နာပြီး တံတောင်ဆစ်တွင် သွေးစို့သွားသော်လည်း အခြားဘာဒဏ်ရာမှ ပြင်းပြင်းထန်ထန်မရချေ။ သို့သော် ကွက်စိပ်ပုဆိုးအနားမှာ ကန့်လန့်ဖြတ် ကွဲသွားသည်။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... တောက်”

အရှိန်မလျော့ဘဲ မောင်းထွက်သွားသော ပြိုင်ကားနောက်ပိုမရပ်မနား ပြေးလိုက်ပြီး ဒရိုင်ဘာကို မရပ်မနားဆွဲထိုးချင်မိသည်။ သို့သော် ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် မေ့မျောနေသော ပဒုမ္မာကြောင့် ကားကိုသာ အလွတ်ရအောင် စိုက်ကြည့်ရုံနှင့် ရောင်ရဲနေလိုက်ရ၏။

“ပဒုမ္မာ ... ဟေ့ ... ဟေ့ ... သတိရပါဦး။ ဟေ့ ... ဟေ့”

ဆွဲပွေ့ကာ ပါးကို လှုပ်နိုးသည်။ သို့သော် နိုးမလာခဲ့ချေ။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကူကယ်ရာမဲ့ကြည့်မိသည်။ သို့သော် စောနေသေး၍ လမ်းတစ်လျှောက် လူရှင်းနေသည်။

“ပဒုမ္မာ ... ဟေ့ ... ဟေ့”

မေးစေ့ကိုကိုင်သည်။ ပါးကို ခပ်ဖွဖွလှုပ်နိုးသည်။ ကိုယ်ကို

— သွယ်သွယ် —

ရရှိသောစွာပွင့်သောပန်း

ခါသည်။ သို့သော် မျက်လုံးဖွင့်မလာ၍ သူ စိုးရိမ်လာသည်။

“ပဒုမ္မာ ... ပဒုမ္မာ”

သူ့ရင်ထဲ မွန်းကျပ်လာသည်။ စိုးရိမ်လာသည်။ လွန်ခဲ့တဲ့ စက္ကန့်ပိုင်းကမှ သူ့အသက်ကို ကယ်ခဲ့သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သူက ပြန်မကယ်နိုင်မှာကို စိုးရိမ်မိသည်။

“ပဒုမ္မာ”

သူ မျက်ရည်ကျလာသည်။ ယနေ့မှ သိရသော ညီမအတွက် စိတ်ပူလာသည်။

“ပဒုမ္မာ”

“အင်း”

“သတိရပြီလား။ မျက်လုံးဖွင့်စမ်း။ မျက်လုံးဖွင့်စမ်းပါ။ သတိရပြီ မဟုတ်လား ... ဟမ် ... ပဒုမ္မာ”

လက်ကလေးများ လှုပ်လာသည်။ ပိတ်ထားသော နှုတ်ခမ်းမှာ ခပ်ဟဟလေး ပွင့်လာ၏။ သူ့ရင်ထဲ အလုံးကြီးကျသွားသည်။ အကယ်၍ ပဒုမ္မာသာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားပါလျှင်ဆိုတာမျိုးကို ဆက်ပြီး မတွေးဝံ့ချေ။ မေမေမဟုတ်သော အခြားအမျိုးသမီးရဲ့ သမီးဖြစ်သော်လည်း ပဒုမ္မာသည် ဖေဖေသမီးဖြစ်နေ၏။ ဖေဖေနှင့်ပတ်သက်မှုရှိ၍ သူနှင့်ပတ်သက်နေ၏။ သူ့ကြောင့်တော့ ပဒုမ္မာကို မသေဆုံးစေချင်ပါ။ သူ့ကြောင့်မဟုတ်ပါ။ ဘာအကြောင်းနဲ့မှ ခုလိုမသေဆုံးစေချင်ပါ။ အနည်းဆုံးတော့ စိတ်ထိခိုက်ခံစားရစေချင်သည်။ ပဒုမ္မာတို့မိသားစုကြောင့် မေမေသည် တိတ်တိတ်ပုန်းဘဝတွင် ဘယ်လောက်ကြာနေခဲ့ပြီလဲ။ မေမေ

— သွယ်သွယ် —

စိတ် ဆင်းရဲရသလို ဖေဖေတန်ဖိုးထားသော မိသားစုများလည်း စိတ်ဆင်းရဲ
စေချင်သည်။ ထို့ကြောင့် လွယ်လွယ်တော့ ပေးမသေနိုင်ပါ။ သူ သိချင်
ခဲ့သော ဖေဖေ၏အခြားမိသားစုဝင်ကို တွေ့ခဲ့ရပြီးမှတော့ အဲဒီလူတွေ
ကို သူ စိတ်ဆင်းရဲမှု၊ နာကြည်းမှု၏ အရသာကို မြည်းစမ်းစေချင်
သေးသည်။

“ရှင် ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ ဇောင်း”

မျက်လုံးဖွင့်ဖွင့်ချင်း ပြောလာသော ပဒုမ္မာ့စကားကြောင့်
ဇောင်း၏အမြင်အာရုံများ အမှောင်တိကျကုန်သည်။ ဇောင်းသည် ပဒုမ္မာ
ကို မမှိတ်မသုန်စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဇောင်းရင်ထဲ ထိခိုက်သွားသည်။
သူ့မှာသာ အာယာတတွေနှင့် ပဒုမ္မာကတော့ သူ့အား စိုးရိမ်နေသည်
ဆိုပါလား။ ဘာရေစက်လဲ။ ဘာရေစက်ဆိုးကြီးလဲ။

“မင်း ရတယ်မဟုတ်လား”

ပဒုမ္မာသည် သူ့စကားကြောင့် လူးလဲထ၏။

“အား”

ကိုယ်သည် ထပ်မံ၍ ညွှတ်ကျသွားသည်။ သူ့ဆွေပွေထားလိုက်
ရ၏။ ဟုတ်ပါရဲ့၊ တံတောင်ဆစ်ကြီး ညှိမည်းပြီး ခြေမကွဲနေသည်။

“ဆေးခန်းသွားမှဖြစ်မယ်။ ငါ့လက်မောင်းကို တွဲထူပါ”

ပဒုမ္မာသည် ရုက်မနေအားတော့ဘဲ သူ့လက်မောင်းကို
အားပြုတွဲခိုပြီး ထရပ်သည်။

“အား”

ခြေထောက်သည် ထောက်၍မရနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် သူသည်

ဒူးထောက်ထိုင်ချပြီး ခြေမျက်စိကို ကိုင်ကြည့်သည်။

“အဆစ်လွဲသွားတယ်ထင်တယ်။ ဒီပုံအတိုင်းဆို ခြေထောက်
ထောက်မို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဇောင်းသည် စကားကိုရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောမနေတော့ပါ။
ပဒုမ္မာ့ကို စွေခနဲ ကောက်ချီလိုက်သည်။ မောင်နမပါဟု သဘောထား
နေသည့်ကြားမှ ရင်ခုန်သံသည် ထိန်းသိမ်းမရပါချေ။ ပဒုမ္မာ ဆံပင်ရှည်
ကြီးများသည် အဓိပတိလမ်းမကြီးပေါ် တရွတ်ကိုက်နေသည်။ လေအဝှေ့
တွင် ဆံပင်ရှည်များသည် ဇောင်းကို ကျီစယ်၍နေသည်။

“ရ ... ပါတယ်။ ကြိုးစားပြီးလျှောက်ကြည့်ပါမယ်”

ပဒုမ္မာ့အသံသည် ညင်သာစွာထွက်ပေါ်လာ၏။ ထိုအသံတွင်
စိတ်လှုပ်ရှားမှုများကို ခံစားမိသည်။ မဖြစ်ဘူး ပဒုမ္မာ။ မင်းနဲ့ငါက
မဖြစ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ ဖေဖေကို စိတ်ဝင်စားပေးရလိမ့်မယ်။ မေမေ
ခံစားရသမျှကို ဖေဖေကို သိမြင်စေရလိမ့်မယ်။ ဆောရီး ... ပဒုမ္မာ။
မင်းဟာ ငါ့ရဲဝှက်ဖဲတစ်ချပ် ဖြစ်သွားတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး
ညီမလေးရယ်။

ဇောင်းရင်ထဲ နာကျင်သည်။ ပွေ့ချီ၍ခေါ်လာခဲ့သော ပဒုမ္မာ
ကိုယ်အလေးချိန်ကိုပင် သတိမမူမိတော့ချေ။ ဇောင်းရင်ထဲ အမုန်း
ဒေါသ၊ သနားကြင်နာစိတ်တွေက လူးလွန်ဆန်ခတ်နေခဲ့သည်။

ထိုမြင်ကွင်းကို တစ်စုံတစ်ယောက်က လက်ကိုင်ဖုန်းဖြင့်
မှတ်တမ်းတင်နေသည်ကို ဇောင်းရော၊ ပဒုမ္မာပါ သတိမပြုမိလိုက်သော
အခါ ...

“ပခုပ္ပာ ... ပြဿနာပဲ။ ပြဿနာမှ အကြီးကြီးတက်နေပြီ။ နင် ခုချက်ချင်း ဖုတ်ဘုတ်ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါ”

အနာရှိန်ကြောင့် အိပ်ပျော်သွားရာမှ ညနစ်နာရီတိတိအချိန်တွင် နိုးလာခဲ့သည်။ နိုးနိုးချင်းပင် ဖုန်းကို ဖွင့်ကြည့်ရာ မီးနိုးထဲမှ အစမရှိ၊ အဆုံးမရှိ မက်ချိဆွေကို တွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

မီးနိုးက ယောက်ယက်ခတ်နေပုံမျိုး ရှိသော်လည်း ပခုပ္ပာတော့ အိပ်ရာပေါ်မှ မထနိုင်ပေ။ သူက ဆေးရုံရောက်သည်ထိ ဂရုတစိုက် ခေါ်ပေးသွားပြီး ဆရာဝန်ကြီးနှင့် ကြပ်ကြပ်မတ်မတ်ကုသပေးသည်။ ထို့ကြောင့် ပခုပ္ပာသည် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး မနာကျင်တော့ပေ။ ခြေထောက်တော့ ကျောက်ပတ်တီးစည်းထားရသည်။ သို့သော် မထောက်နိုင်သည်ထိတော့ မနာကျင်တော့ပဲ ချိုင်းထောက်ကို အားပြုပြီးသွားမည်ဆိုပါက သွားလာနိုင်သည်။

ပခုပ္ပာသည် အခြားမိန်းကလေးများလို ချိုင်းထောက်သုံးရမည်ကို မရှက်ချေ။ သဘောကျ၏။ ချိုင်းထောက်၏အသုံးပြုမှုကို သိရမည်။ အဆင်မပြေသော သွားရေးလာမှုကို သိရမည်။ ပျော်ပါသည်။

ပခုပ္ပာရင်ဘတ်လေးကို လက်နှင့်စမ်းလိုက်သည်။ ခုချိန်ထိ နွေးနေဆဲဖြစ်၏။ သူရင်ခွင်ထဲမှာနေရင်း သူရင်ခွန်သံကို ကြားနေရသည်။ သူ သိပ်ကိုရင်ခွန်နေပါလားဆိုတာ သိရချင်းတွင် ကျေနပ်သည်။ ပျော်သည်။ ရှာရှာကြံကြံပင် ရွက်ဆစ်ကို ကျေးဇူးတင်နေမိသေးသည်။

ပခုပ္ပာ သူ့ကို သဘောကျသည်။ နှစ်သက်သည်။ အချစ်ဆိုတာ ဒါမျိုးကို ခေါ်တာလား။ ကြည့်နူးစွာပင် အွန်လိုင်းဖွင့်လိုက်သည်။ ပခုပ္ပာ အပြုံးများသည် လမ်းခုလတ်တွင် ရပ်တန့်သွားသည်။

“ဟင် ... ဒါ ... ဒါ”

မြန်လိုက်တာ။ နေ့လယ်ကမှ ဖြစ်တဲ့အဖြစ်က ခု ဒီအထဲ ရောက်နေပြီ။

“ဘုရား ... ဘုရား”

ပခုပ္ပာထပ်မကြည့်ရဲတော့ပေ။ ရိုက်ချက်ပဲ ကောင်းသလား။ ပခုပ္ပာတို့ကပဲ အဲဒီလို မဖွယ်ရာပုံဖြစ်သွားတာလား။ ဒါကို ပခုပ္ပာ မသိပါ။ သို့သော် ပခုပ္ပာတို့ ရိုးသားတာကို ပခုပ္ပာသိသည်။ သူက ပခုပ္ပာကို ပွေ့ချီခဲ့သည်။ ဒါကလည်း ရိုးရိုးသားသားပဲဖြစ်သည်။ ပခုပ္ပာ ခြေထောက်မထောက်နိုင်တော့၍ ကူညီခြင်းဖြစ်သည်။

သူနှင့်ပခုပ္ပာက လုံးထွေးကာ ပလက်ဖောင်းပေါ်ကျသွားသည်ဆိုတာလည်း အမှန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဒါကလည်း ရိုးသား၏။ ရွက်ဆစ်ကြောင့် သူ ဒဏ်ရာမရခင် ပခုပ္ပာ ဝင်ကူလိုက်ခြင်းသာဖြစ်၏။ ပခုပ္ပာ နှင့်သူ ရိုးသားကြတယ်ဆိုတာ ကာယကံရှင်တွေက အသိဆုံးဖြစ်သည်။ သို့သော် ဒီမဖွယ်ရာပုံတွေက ...

ပဒုမ္မာနဖူးတွင်တော့ ချွေးများပြန်ချင်လာသည်။ ပဒုမ္မာ စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေသည်။ မိုးလင်းမှာကို ကြောက်နေမိသည်။ မနက်ဖြန်ဆိုတာမျိုးကို ရင်မဆိုင်ချင်တော့ပေ။ ပဒုမ္မာဝေါမှာရော၊ အခြားသူများ၏ ဝေါမှာပါ Share လုပ်ထားသော ပဒုမ္မာတို့ပုံများသာ မှေ့စပ်ဘုတ်ကို ကြီးစိုးနေသည်။ Comment တွေကိုလည်း မဖတ်ရဲတော့ချေ။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ဒီပုံအတိုင်းဆို ဒီမျက်နှာကြီး ဘယ်လိုသွားထားရမလဲ။ ဘယ်သူတင်လိုက်တာလဲ။ ခက်ခဲနေသော ပဒုမ္မာအခြေအနေကို မကူညီဘဲ ဘာကြောင့် ဒီလိုပုံမျိုးနဲ့လူကို သိက္ခာချချင်တာလဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

ပြဿနာတက်တော့မယ်ဆိုတာ သိသည်။ ပဒုမ္မာ ရှက်၏။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ယောက်ျားလေးများနှင့် မရှုပ်ခဲ့ဖူးသူမို့ ပို၍မျက်နှာပူသည်။ သူ့ကို သဘောကျတယ်ဆိုတာ မှန်သော်လည်း ခုလိုမျိုးကြီးတော့ အရှက်မဲ့လွန်းလှသည်။ ရှက်လွန်း၍ စောင်ကို ဆွဲ၍လိုက်သည်။

“အား”

ခြေသည်းလန်သွားသောကြောင့် ပတ်တီးစည်းထားရသည်။ ထိုအနာကို တိုက်မိ၍ နာကျင်၏။

“အီး ... ငါ သေသာသေလိုက်ချင်တော့တယ်။ ဒီမျက်နှာကြီးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ကျောင်းသွားမှာလဲ။ ဒုက္ခပဲ”

“မြန်မာစာမှ မပဒုမ္မာနှင့် သင်္ချာမှ ချစ်သူ ဇောင်းတို့ရဲ့ ချစ်ပွဲမြင်ကွင်း”ဆိုသော ခေါင်းစဉ်ကြီးအောက်တွင် ဗီဒီယိုဖိုင်ရော အပြင်းစား

နီတိချက် ဓာတ်ပုံများပါ ပလူယ့်နေသည်။

“ဒါ သွေးရိုးသားရိုး ဟုတ်ရဲ့လား”

စတင်၍ သံသယရှိလာသည်။ သို့သော် ခေါင်းခါမိ၏။ ဒီခေတ်ကြီးထဲတွင် လက်သရမ်းသူများက တစ်ယောက် နှစ်ယောက်ကလို့လား။

“ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

ဟု အကြိမ်ကြိမ်မေးခွန်းထုတ်သော်လည်း အဖြေမရခဲ့ပါ။ နီတိချင်နေသော ကိုယ်အန္တရာယ် ဘယ်အချိန်က ကျန်းမာသွားသလဲ ဆိုတော့ချေ။ ထိုင်လိုက်၊ ထလိုက်၊ အကြံထုတ်လိုက်၊ အဆင်မပြေ နီတိနှင့်ပင် မိုးလင်းသွား၏။

“ငါ ကျောင်းမသွားဘဲနေလိုက်ရမလား”

ဆက်၍ မေးခွန်းထုတ်ကြည့်ပြန်သည်။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကျောင်းသွား၍တော့ မဖြစ်ပါ။ ပြဿနာကို ရှောင်နေလိုက်ခြင်းသည် ပို၍ကြီးထွားစေခြင်းဖြစ်သည်ကို သိ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် မရှိမဲ့ ရှိမဲ့ ယုံကြည်ချက်လေးများကို ရင်ထဲပစ်သွင်းကာ အားလုပ်ပြီး ထရပ်သည်။

“မသွားဘဲနေလိုက်ရမလား”

ကျောက်ပတ်တီးစည်းထားသော ခြေထောက်ကို ငုံ့ကြည့်မိသည်။ အမှန်က ပဒုမ္မာ လမ်းမလျှောက်နိုင်ပါ။ လမ်းလျှောက်လိုက်တိုင်း ခြေဖနောင့်က တဆစ်ဆစ်နာကျင်၏။ သို့သော် မလျှောက်၍ ဆည်း မရချေ။ အကယ်၍ ပဒုမ္မာသာ ဒဏ်ရာကို အကြောင်းပြုပြီး မသွားဘဲနေခဲ့လျှင် ဇောင်းက ဘယ်လိုလုပ် ဘယ်ယောက်တည်းဖြေရှင်းမှာလဲ။ ပြီးတော့ ဇောင်းက ပဒုမ္မာကို ကူညီခဲ့သူ။ ပဒုမ္မာက မသိကျိုးနဲ့

ပြုနေရမှာလား။

ပြီးတော့ ဇောင်းက မကြာသေးခင်ကမှ ရွက်ဆစ်ကြောင့် အဆောင်မှ ထုတ်ပယ်ခံထားရသူဖြစ်သည်။ အလကားနေရင်း ပဒုမ္မာတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်၏ ပယောဂကြောင့် ဇောင်းသည် ကျောင်းထုတ် ခံရသည့်အဖြစ်မျိုး ရောက်သွားနိုင်သည်။

မဖြစ်ပါ။ ထိုအခြေအနေမျိုး ပဒုမ္မာအဖြစ်မခံနိုင်ပါ။ တစ်ပါးသူ ၏ ဘဝကို မိမိကြောင့် ထိခိုက်မှုမဖြစ်စေချင်ပါ။ အကယ်၍ ကျောင်း ထုတ်ခံရရင်တောင် ပဒုမ္မာပဲဖြစ်လိုက်ချင်သည်။ ပဒုမ္မာသာ အထုတ်ခံ လိုက်ချင်သည်။ ပဒုမ္မာသည် ကိုယ်တွင်းဖြစ်ပေါ်လာသည့် စေတနာ ကြောင့် ခြေထောက်ကို အားပြုရပ်သည်။ စေတနာက မှန်ကန်၍ထင် သည်။ ခြေထောက်သည် ကြမ်းခင်းပေါ် ခိုင်ခိုင်မာမာရပ်နိုင်သွားသည်။

ကျောင်းသွားရန် ကြိုးစားပန်းစား ပြင်ဆင်မိသည်။ ခါတိုင်းလို သွက်လက်ခြင်းမရှိ၍ အချိန်တိုအတွင်း မပြီးစီးနိုင်ချေ။ နာနေသော တံတောင်ဆစ်ကြောင့် ဆံပင်ရှည်ကြီးကိုလည်း ရှင်းလင်းအောင် မစီး သင်နိုင်ပေ။ ဇောင်း ဝယ်ပေးခဲ့သော ချိုင်းထောက်လေးသည် ပဒုမ္မာ အား လှောင်ပြောင်နေသည်။ စိတ်ရှုပ်နေသည့်ကြားမှ ပဒုမ္မာသည် ဖြစ် ဖြစ်အောင် ပြုံးမိသွားသည်။

“ဘုရား ... ဘုရား ... ငါ ခွေးများသွားပြီလား”

ဇောင်းအကြောင်း တွေးမိတိုင်း ရင်ဖိုသွားတတ်သည့်နှလုံးသား အစုံကြောင့် ပဒုမ္မာ ဒုက္ခတွေ့ရပါပြီ။ ခက်ပါရဲ့။ သူ့မျက်လုံး၊ သူ့နှုတ်ခမ်း သူ့အကြည့်များက ပဒုမ္မာကို လွှမ်းမိုးကုန်ပါပြီ။ ကြားနေရသော သူ

ချွတ်ရွာပွင့်သောပန်း

နှလုံးခုန်သံများက ပဒုမ္မာနှလုံးသားကို စိုးမိုးကုန်ပါပြီ။ ခက်ရချည်ရဲ့။ ဒီလို စိတ်နဲ့ အခုရှုပ်နေတဲ့ပြဿနာကို ဘယ်လိုရှင်းမလဲ။ ဘယ်က စရဦးရမလဲ။

ပဒုမ္မာသည် သက်ပြင်းချကာ တံခါးဘုကို ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။ ဤတွင် လှေကားပေါ်မှ ဆင်းလာသော ရွက်ဆစ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံ၏။ ထိုသို့မဆုံခင်တုန်းကထိ ရွက်ဆစ်ကို ဒေါသထွက်ရကောင်းမှန်း သိသော်လည်း ယခုလိုမြင်လိုက်ရသောအခါ စိတ်တိုလာသည်။ တစ်သက် နှင့်တစ်ကိုယ် ရွက်ဆစ်အပေါ် စိတ်မတိုခဲ့ဖူးသော်လည်း ယခုတော့ ချွတ်ရွာနေသည်။ ရွက်ဆစ်၏ တဖောက်ကန်းလုပ်ရပ်ကြောင့် သူ သေသွားနိုင်သည်။ လူတစ်ယောက်ကို သတ်ပစ်ဖို့ထိ တွေးရသော ရွက်ဆစ်၏စိတ်ကို ကြောက်မိသည်။ ဒါ ရွက်ဆစ် တမင်လုပ်တယ်ဆိုတာ သိသာလွန်းသည်။

“တော်တော်လှနေပါလား”

ရွက်ဆစ်၏ နှုတ်ခွန်းဆက်စကားက မချို့သာလှပေ။

“နင် ဘာလို့ အဲဒီလိုလုပ်ခဲ့တာလဲ ရွက်ဆစ်”

“ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

“တမင်လုပ်တာ မဟုတ်လား”

“စွပ်စွပ်စွပ်စွပ်”

“နင် ဘာလို့ အဲဒီလောက်ထိလုပ်ရက်နိုင်တာလဲ ရွက်ဆစ်။

နင် အဲလိုလုပ်လိုက်ရင် သူ သေသွားနိုင်တယ်ဆိုတာ နင် တွေးမိရဲ့လား”

“အခု သူ မသေဘူး မဟုတ်လား”

—ထူးထူး—

—ထူးထူး—

ရွက်ဆစ်၏စကားလုံးသည် ပေါ့လွန်းနေသည်။ တစ်ပါးသူ၏ သေရေးရှင်ရေးကို လျစ်လျူရှုလွန်းသည်။

“နေစမ်းပါဦး။ နင်ကရော ဘာကိစ္စ သူရဲကောင်းဝင်လုပ်ရတာလဲ”

ဘုရားရေ ... ပဒုမ္မာက အပြစ်ဖြစ်နေရပါလား။

“နင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ရွက်ဆစ်။ အသက်တစ်ချောင်းက နင့်အတွက် ရယ်စရာလား”

“ရွက်ဆစ်ဆိုတဲ့မိန်းမက ပါးကိုက်ရင် နားပြန်ကိုက်ရမှ ကျေနပ်တဲ့အမျိုး။ ဒါ အကင်းပဲရှိသေးတယ်။ ဒီထက်ဆိုးတာတွေ လာဦးမှာမို့ ငါ့ကို အပြစ်တင်မစောနဲ့ ပဒုမ္မာ”

“ရွက်ဆစ် ... နင် သူ့ကို အဲလောက်ထိမလုပ်ပါနဲ့”

“နင်နဲ့ဘာဆိုလဲ။ ဘာလဲ ... နင်က သူ့ကိုကြိုက်နေလို့လား”

ပဒုမ္မာသည် မှင်တက်သွားသည်။ ရွက်ဆစ် ထိုသို့ပြောလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်မထားချေ။ မထင်မှတ်ဘဲ ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရ၍ ဆွံ့အသွားသည်။

“ဟင်း ... ဟင်း ... ထင်တော့ထင်သားပဲ။ ခဲတစ်လုံးတည်းနဲ့ ငှက်နှစ်ကောင်မိတာပဲ”

ရွက်ဆစ်သည် နှုတ်ခမ်းကို တွန့်ရုံပြုံးပြီး ပဒုမ္မာကို လှောင်ပြောင်နေသည်။ ထိုအပြုံးကြောင့် ပဒုမ္မာသည် ရှက်သလို မဝံ့မရဲ ဖြစ်သလိုနှင့် မငြိမ်မသက်ခံစားရသည်။

“ဖေစ်ဘုတ်မှာ နင် တော်တော်လှတယ်နော်”

•—•—•—•—•

“အဲဒါ ... နင် ... နင် လုပ်ကာလား”

“နင်တို့သာ အမှားမလုပ်ခဲ့ရင် အခု ငါ့ကို စွပ်စွဲနေမို့တောင် မလိုဘူး။ နာမည်မမျှက်ချင်ရင် ကောင်းကောင်းနေပေါ့။ ဟွန်း ... စိတ်မကောင်းပါဘူး။ နင်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ကျောင်းသားဘဝက ဒီနေ့ နောက်ဆုံးထင်တယ်”

“ရွက်ဆစ် ... နင်”

“ဒေါသထွက်ပြီမနေနဲ့။ နင့်ဒေါသလောက်ကို ငါက စာရင်းထဲ ထည့်မယ်ထင်နေသလား”

“ရွက်ဆစ် ... နင် ဘာလို့ အဲလောက်ထိလုပ်ရတာလဲ။ ဘာထူးမှာမို့လဲ။ ဘာမှားကောင်းမှာမို့လို့လဲ။ ဘာကြောင့်လဲ ... ဟမ်”

“ဘာကြောင့်လဲ ... ဟုတ်လား။ ဟွန်း ... ရယ်ရတယ်။ ဒီမှာ ပဒုမ္မာ ... အာရုံစိုက်ပြီး နားထောင်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် အဖြေက တစ်ခုတည်း။ မုန်းလို့။ ဘာထူးမှာလဲ ... ဟုတ်လား။ ထူးတာပေါ့။ ရွက်ဆစ်လို မိန်းမက အကျိုးမရှိရင် လေတောင်မချွန်ချင်တဲ့ မိန်းမမှန်း နင် သိမှာပါ”

“ငါတို့ကို ကျောင်းထုတ်ခံရအောင် ... နင် ... နင်”

“အစကတော့ မရည်ရွယ်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုဖြစ်လာခဲ့တာကိုတော့ မတတ်နိုင်ဘူး”

ရွက်ဆစ်သည် ကားသော့ကို လှည့်ပြီး ထွက်သွားသည်။ ပဒုမ္မာ ရင်ထဲ နာကျင်နေသည်။ ရွက်ဆစ်ကို နာကြည်းမိသည်။

ဘာကြောင့်လဲ ရွက်ဆစ်ရယ်။ ဘာကြောင့် နင် အဲဒီလို ဖြစ်

•—•—•—•—•

သွားခဲ့တာလဲ။

အဲဒီနေ့ကတည်းက မကျေနပ်ရင် ပါးရိုက်လိုက်လေ။ ဒီထက် မကျေနပ်သေးရင် ကုတ်ဆွဲလိုက်လို့ရသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ နင် ဒီလို အပြီးထားတာကြီးက မဖြစ်သင့်ဘူး။ ငါတို့က ရှေ့ဆက်ပြီးလျှောက်လှမ်း ရဦးမယ့်လူတွေပါ။ နင့်ကို နင့်အမေက တန်ဖိုးထားတယ်။ နင်က နင့် အမေအတွက် အဖိုးတန်သမီးဖြစ်နေသလို သူကလည်း သူ့အမေအတွက် အဖိုးတန်သားဖြစ်နေလိမ့်မယ်လို့ ဘာကြောင့်နင် မတွေးပေးရတာလဲ။

ငါ့ကြောင့်လား။ ငါ့ကို မကျေနပ်လို့လား။ ငါ ဘာအမှား လုပ်မိလို့လဲ ရွက်ဆစ်ရယ်။ ငါက နင်နဲ့အဆင်ပြေပြေနေချင်သူပါ။ ပြီးတော့ နင်နဲ့သူ့ကိုလည်း ပြေလည်စေချင်သူပါ ရွက်ဆစ်ရယ်။ ငါ လောဘ ကြီးလွန်းသွားပြီလား။

ပါချုပ်ရုံးခန်းရှေ့တွင် လူများ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် ဖြတ် လျှောက်နေကြသည်။ လျှောက်နေသူများမှာလည်း အခန်းတွင်းသို့ ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်နှင့် နားစွင့်နေကြ၏။ မတတ်နိုင်ပါ။ ကျောင်းသို့ ခြေချချခြင်းပင် ပါချုပ်ရုံးခန်း လာပါဟူသော သတင်းသည် ယုံနိုင်နေ သည်။ ပါချုပ်ကြီးသည် ဇောင်းတင်ပြသော ဆေးစာများကို ကြည့် လိုက်၊ ပဒုမ္မာကို ကြည့်လိုက်နှင့် ပြဿနာကို ခွဲခြားစိတ်ဖြာနေပုံမျိုးနှင့် နဖူးကြောကို တွန့်ထားသည်။

“ကဲ ... နောက် ဒီလိုအမှားမျိုးမဖြစ်စေနဲ့၊ ပြဿနာ တစ်စုံ တစ်ခုဖြစ်ခဲ့ရင် ဒီကျောင်းမှာ မင်းတို့တွေချည်းရှိကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ဆရာ၊ ဆရာမတွေရှိတယ်။ ကြားလား ... ကဲ ... လက်မှတ်ထိုးပြီး သွားတော့”

“လက်မှတ်ထိုးပါ့မယ် ဆရာ။ ဒါပေမဲ့ မပြီးသေးပါဘူး။ () ကားနံပါတ်ကို စုံစမ်းစစ်ဆေးပေးပါ ဆရာ။ ပြိုင်ကားအနီရောင်ပါ။ ကံမကောင်းရင် ကျွန်တော် ခုချိန်ရေဝေးရောက်နေလောက်ပါပြီ”

ဇောင်း၏အသံသည် ပြတ်သားလှသည်။ ဇောင်းသည် တည်

ငြိမ်စွာ ပြောဆိုနေသလောက် ပဒုမ္မာရင်တွေက တဒိန်းဒိန်းနှင့် မြည်ဟည်းနေသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဒီကိစ္စကို အဆုံးသတ်လိုက်ချင်ပါပြီ။

ဇောင်းနှင့်ရွက်ဆစ်၏ ရန်ပွဲကို ဒီနေရာတင် ရပ်တန့်လိုက်စေချင်ပါပြီ။

ဇောင်းနှင့်ရွက်ဆစ်ကို ထပ်ပြီး ထိပ်တိုက်မတွေ့စေချင်တော့ပါ။

“ရပါတယ် ဇောင်းရယ်။ ပြီးလိုက်ပါတော့။ ခုလည်း ဘာမှမှ မဖြစ်တာပဲကို”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး ဟုတ်လား။ ငါတို့ ဒီရုံးခန်းထိ ရောက်လာတာက ဘာမှမဖြစ်ဘူးလား။ မနေ့က မင်းရော ငါရော သေမလိုဖြစ်ခဲ့ကြတာက ဘာမှမဟုတ်ဘူးလား ... ကျွတ်”

“ကဲ ... ကဲ ... ပြဿနာက ဒီလောက်နဲ့ပဲမို့ မင်းတို့ သွားတော့။ နောက်ဒါမျိုးမဖြစ်စေနဲ့။ ဆရာတို့လည်း စည်းကမ်းနဲ့မညီညွတ်စွာ အဲဒီကားနဲ့ကျောင်းသားကိုလည်း စုံစမ်းပြီး အရေးယူမှာပဲ”

ပါမောက္ခ၏စကားကြောင့် ဇောင်းသည် တံတွေမိုပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

“နင် တော်တော်ဉာဏ်ကောင်းတာပဲ ဇောင်း။ ခဏလေးနဲ့ ကားနံပါတ်ကို အလွတ်ရနေတယ်”

“မင်းသာမေ့မနေခဲ့ဘူးဆိုရင် အဲဒီဒရိုင်ဘာ အဲဒီနေရာမှာတင် ပွဲသိမ်းတယ်”

ပဒုမ္မာသည် ဇောင်းကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ ဇောင်းမုံက အမှန်တကယ် လုပ်မည့် အရိပ်အယောင်မျိုးပြနေသည်။ ဇောင်းသည် ထင်ထားတာထက် တစောက်ကန်းနိုင်မည့်သဘောမှာ ရှိသည်။

•—•—•—•—•

ဇောင်းနှင့် ပဒုမ္မာတို့ သွားရာလမ်းတစ်လျှောက်တွင် လူများသည် သိသိသာသာတစ်မျိုး၊ မသိမသာတစ်မျိုး အကဲခတ်နေကုန်ကြသည်။

“ကျေးဇူးပဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“အဲဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုရှင်းရမလဲဆိုတာ ပဒုမ္မာ တွေးလို့က် မပေါက်တတ်ဘူး”

“မလိုပါဘူး။ အဲဒါ မင်းတစ်ယောက်တည်းပြဿနာမှ မဟုတ်တာ။ အဲဒီကားနဲ့ကောင်ကို သိလိုတော့ အမှုနဲ့ချေပစ်မယ်”

ဇောင်း၏မျက်နှာသည် ရံတက်၍နေသည်။ ပဒုမ္မာရင်ထဲ ရွက်ဆစ်အတွက် ပူပန်သွားမိသည်။ ရန်စရှိခဲ့သော ရွက်ဆစ်က တမင်တကာ လုပ်လိုက်တယ်ဆိုတာ ဇောင်းများ သိသွားခဲ့လျှင်။ ပဒုမ္မာဆက်ပြီး မတွေးဝံ့တော့ချေ။

“ပြီးခဲ့ပြီပဲ။ မေ့ပစ်လိုက်ပါဟယ်”

“ဒီလောက် ဟိုးလေးတကြော်ကြော်ဖြစ်သွားတာကို မေ့ပစ်လောက်တဲ့အထိ ငါ သဘောမကောင်းဘူး”

“ရှင် ပူလောင်မှာစိုးလို့ပါ။ အမုန်းမှန်သမျှ အေးချမ်းတပဲဆိုတာမှ မရှိတာ”

“မအေးချမ်းတိုင်း ငါက လူတကာကို လိုက်ချစ်ပေးနေရမလား။ နေစမ်းပါဦး။ ဒီလောက် ပြဿနာကြီးဖြစ်ပြီး ဒီလိုအကြည့်ခံရတာတောင် မင်းက တရားခံကို ခွင့်လွှတ်ချင်သေးလို့လား”

“ကိုယ်မှန်နေရင် ခေါင်း ဘယ်မရွေ့ပါဘူး”

•—•—•—•—•

“အံ့ဩစရာပဲ။ ကျောင်းမှားလာပြီထင်တယ်။ မင်းက ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်ကြီးမှာ တက်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကတုံးရိတ်ပြီး ဝတ်ရုံမြဲခဲ့ရမှာ”

“ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ ချီးမွမ်းခုနစ်ရက် ကဲ့ရဲ့ ခုနစ်ရက်ပါ။ ဒီထက်မပိုနိုင်ပါဘူး။ သူတို့မှာလည်း သူတို့ကိစ္စ၊ သူတို့အခက်အခဲနဲ့ ပုဒ်မ္မာတို့အကြောင်းကို ရေရှည် စိတ်ထဲမထိန်းထားနိုင်ပါဘူး။ မီးစမှန်း သိရင် အစောတည်းက ငြိမ်းပစ်လိုက်တော့ မီးတောက်က မကြီးတော့ ဘူးပေါ့”

ပုဒ်မ္မာသည် အေးချမ်းစွာပြောခြင်းဖြစ်သော်ငြား၊ ဇောင်းသည် ပုဒ်မ္မာကို တရားခံကြည့်ကြည့်လာသည်။

“ဘာလဲ ... အဲဒါတွေက မင်းတင်ထားတာလား”

“ဟမ်”

ပုဒ်မ္မာ နားကြားများလွှဲနေရောသလား။ မယုံနိုင်ပါ။ သူ့စကား က ပုဒ်မ္မာကို ရည်ရွယ်ပြီးပြောလိုက်တာမှ ဟုတ်ပါလေစ။

“မဟုတ်ရင်လည်း မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောလိုက်ပါလား။ ဘာ မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်နေတာလဲ”

သူမေး သူဖြေ လုပ်သွားသော ဇောင်းကို ပုဒ်မ္မာ သိပ်နား မလည်ချင်တော့ပါ။

“ကောင်မလေးတွေက နာမည်ကြီးချင်တိုင်း အဲဒီလိုထင်ယောင် ထင်မှားပုံတွေ တင်တတ်ကြလို့ပါ”

“နာမည်ကြီးပြီး ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“သိချင်ရင် သွားမေးကြည့်ပေါ့”

•—•—•—•—•

“ပုဒ်မ္မာကို အဲဒီအစားထဲကလို့ ထင်လို့လား”

“မင်းကို အဲဒီလောက်စကားပရိယာယ်ကြွယ်လိမ့်မယ်လို့ ထင် ထားခဲ့ဘူး။ ငါ နည်းနည်းညှဲသေးတယ် ထင်တယ်။ မတုန်လှုပ်ပါနဲ့။ ဒီလောက်နဲ့ တုန်လှုပ်သွားရင် မင်းက ဦးဇေယျတုရဲ့သမီးလို့ ဘယ်ခေါ် ချိတ်ပါမလဲ။ ဒါက အစတောင် မရှိသေးဘူး။ ဒီထက်ဆန်းပြားရှုပ်ထွေး တာမျိုး ကြုံရင် ကြုံရနိုင်တယ်။ ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် အားမွေးထားပေါ့။ ငါက လေးပစ်သမားဆိုရင် မင်းက မြားတံတစ်ချောင်းပဲ။ လေးညှို့ကို ဆင်တဲ့လူတော့ မင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သလို၊ ငါလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါမှ မဟုတ် တခြားတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်ပါ အဓိကက ပစ်မှတ်ကို ထိဖို့ပဲ”

“ရှင် ဘာကိုဆိုလိုနေတာလဲ”

“စောပါသေးတယ်။ မသိချင်ပါနဲ့ဦး။ ဪ ... မင်းရဲ့ဖုန်းခဏ လောက်”

ဇောင်းက အမိန့်ဆန်ဆန်ပြောသည်တွင် ပုဒ်မ္မာသည် ညှို့ယူ ခံထားရသူပမာ ဖုန်းကို အလွယ်တကူ ထုတ်ပေးလိုက်၏။ ဇောင်းသည် ပုဒ်မ္မာ၏ဖုန်းကို ယူပြီး ခလုတ်များကို နှိပ်သည်။ ဖုန်းမြည်သံထွက် ဆိုလာသည်။ ပုဒ်မ္မာဖုန်းမဟုတ်ဘဲ ဇောင်း၏ဖုန်းသံဖြစ်သည်။

“အဲဒါ ငါ့ဖုန်းနံပါတ်ပဲ။ ဒီနောက်ပိုင်း မင်းနဲ့ငါ မကြာခဏ ဆွဲဖြစ်မယ် ထင်ပါတယ်”

ဇောင်းသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ပုဒ်မ္မာလက်ကို ဆွဲပြီး ဖုန်းကို သွှေပြောင်းပေးသည်။ ပုဒ်မ္မာ ရင်ခုန်သွားသည်။ မိမိလက်ကိုကိုင်နေသော

•—•—•—•—•

ဇောင်း၏လက်သည် နွေးနေသလား၊ အေးနေသလားပင် သတိမပြုလိုက်မိတော့ပေ။

“သက်ရောက်မှုတိုင်းမှာ တန်ပြန်သက်ရောက်မှုဆိုတာ ရှိတယ်။ အခု သက်ရောက်မှုက ပြင်းရှုရှုဖြစ်ပေမယ့် တန်ပြန်သက်ရောက်မှုတော့ ကောင်းတယ်ဆိုရမှာပဲ။ ကဲ ... မနက်ဖြန်ဆက်တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

ဇောင်းသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် လွယ်အိတ်ကြီးကို လက်ဖြင့် လိမ်ကာ အိတ်ကို ပခုံးကျော်ပြီး တွဲလွဲကိုင်သည်။ အစိမ်းရင့်ရောင် ကွက်စိပ်ပုဆိုးကို စိမ်းဝါရောင်ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဇောင်း၏နောက်ကျောသည် ရှင်းသန့်နေသည်။ လမ်းလျှောက်လိုက်တိုင်း ဝဲကျလာသော ဆံပင်များသည် လေအသင့်တွင် ဝေ့ဝဲနေကုန်သည်။ ရှည်သောအရပ်၊ ဖွံ့ဖြိုးသော ကိုယ်ခန္ဓာကြောင့် ဆယ်ကျော်သက်ဆိုတာ ဘုရားစူးကျိန်ပြောရပေလိမ့်မည်။

ဇောင်းသည် ခန္ဓာကိုယ်သာ အချိုးကျသူမဟုတ်။ ပြောဟန် ဆိုပေါက်သည်လည်း ဆွဲဆောင်မှုရှိလှသည်။ စူးရှသောအကြည့်၊ နှုတ်ခမ်းလေး လှုပ်ရှားပြောတတ်သောအသံသည်မှာ ယောက်ျားပီသပြီး ဆွဲဆောင်မှု ရှိသည်။ ပဒုမ္မာ ရူးရပါပြီ။ နဂိုတည်းကမှ ဇောင်းကို ရင်ခုန်ချင်နေမိသည်။ ခုတော့ ပဒုမ္မာနှလုံးသားကို ဇောင်းက ပုတ်နှိုးလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

ပဒုမ္မာနှင့်ဇောင်းရဲ့ ဆက်ဆံရေးက ဖုန်းနံပါတ်အပြန်အလှန် ပေးတဲ့ထိ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ မနက်ဖြန်ဆက်တွေ့ကြမယ်ဆိုသော စကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ ငါတို့တို့ကြရအောင်ဆိုတဲ့ သဘောလား။ ပြီးတော့ အကြည့်တွေ့ မျှော်သလို ကြည့်နူးသလို ခံစားရ၏။ ပဒုမ္မာ၏ ကောင်းကင်

ဆည် ကြည်လင်နေသည်။ ရုတ်တရက်ဆိုသလို ရွက်ဆစ်ကို ပြေးမြင်မိသည်။ ရွက်ဆစ်၏လုပ်ရပ်များကို တစ်ဖန် ဒေါသထွက်ခဲ့သော်လည်း သခုတော့ ကျေးဇူးတင်ချင်သလိုလို ရှိလာသည်။

ရွက်ဆစ်သာ သူ့ကို ကားနဲ့မတိုက်ခဲ့ဘူးဆိုလျှင်၊ အွန်လိုင်း အမှတ်နာမှာသာ ဤသို့ပုံမျိုး မတင်ခဲ့ဘူးဆိုလျှင် သူနှင့်လည်း ခုလောက် ခပ်မြန်မြန်ရင်းနှီးသွားလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

သူ ပြောသွားသလိုပင် တန်ပြန်သက်ရောက်မှုက ကောင်းသေရောသလား။

“မင်း ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်သားပဲ”

ယူကလစ်ပင်နောက်ကွယ်မှ စောင်း ထွက်ပေါ်လာသောအခါ ကားပေါ်မှ ခြေထောက်ထွက်နေသော ရွက်ဆစ်သည် ခြေထောက်ကိုပဲ ကားပေါ် ပြန်တင်ရမလို့ တစ်ကိုယ်လုံးပဲ မြေပေါ်ချနင်းရတော့မလို့ ယောင်နနဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ရွက်ဆစ်သည် နောက်ဆုတ်တတ်သူ မဟုတ်သောကြောင့် ရိုပြီးနှင့်သော ဟန်ကို ဂိတ်ဆုံးတင်ကာ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင် စောင်းရှေ့ မတ်မတ်ရပ်သည်။

“ထင်ပါတယ်။ ကျွန်မလည်း ရှင်ကို ရှင်ကြောင့် ကျွန်မလည်း လက်မှတ်ထိုးလိုက်ရလို့ ရှင် ကျေနပ်နေမယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“လှောင်ပြောတာဆိုရင် ရှင်က ယုတ်ညံ့သူပဲ။ စိတ်ထဲကအတိုင်း ဆိုရင်လည်း ပျော့ညံ့သူလို့ မှတ်ယူမိမှာ မလွဲဘဲ”

“ငါ့ကို အဲလိုလုပ်ဖို့ တော်တော်ကြိုးစားခဲ့ရမယ်ထင်တယ်။ ငွေဘယ်လောက်ကုန်သွားလဲ”

“မကျေနပ်ဘူးလား၊ ဪ ... ဆောရီး။ အပြောမှားသွားတယ်။ ကျွန်မ မကျေနပ်သေးဘူး”

— ဂျွနီယာ —

“ငါကလည်း မင်း ကျေနပ်ဖို့ မတောင့်တပါဘူး။ မင်းရဲ့လုပ်ရပ် သိပ်ပျော့ညံ့လွန်းတယ်။ ငါက ဒီထက်ပိုတုံ့ပြန်လိမ့်မယ်လို့တောင် ထင်နေတာ”

“ရှင်အသက်တစ်ချောင်းက အဲဒီလောက်ထိပဲ တန်ဖိုးနည်းနေသလား။ အဆင့်မတူတဲ့လူနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်မိပြီထင်တယ်။ ကျွန်မဘဝမှာ အရေးကြီးဆုံးက အသက်တစ်ချောင်းပဲ”

“ထင်ပါတယ်။ မင်းက အသက်နဲ့လူလုပ်တဲ့လူဖြစ်မယ်လို့”

ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ ခန်းခန့် ပြောလာသောအခါ ရွက်ဆစ်ရင်ထဲ မခံချိမခံသာဖြစ်လာသည်။ စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်းဆို သူ့မျက်နှာကြီးကို လက်သည်းရှည်နှင့် ကုတ်ဆွဲချင်လှပါပြီ။ ခေါင်းပေါ်မှ ဆံပင်တွေကို အားလုံးပြောင်အောင် နုတ်ပြီး ဖိနပ်လုပ်စီးရမယ်ဆိုရင်တောင် သူ့အပေါ် ရွက်ဆစ် ဒေါသက မပြေနိုင်သေးပါ။

“ရှင် ပြောချင်တာ ဒါပဲမဟုတ်လား”

“အဲဒါတွေက ကိုယ်ပြောချင်နေတဲ့စကား မဟုတ်ဘူး။ အဓိက ပြောချင်နေတာက အခုမှ ပြောမှာ။ မင်းကို ကျေးဇူးတင်တယ်”

“ဘာ”

မထင်ထားခဲ့သည်မို့ ရွက်ဆစ် ဖုံးသြသွားသည်။ အသက်အန္တရာယ်ဖြစ်လောက်တဲ့ထိ ရွက်ဆစ် လုပ်ရပ်က ပြင်းထန်သွားသည်။ ကားပိုင်ရှင်သည် ရွက်ဆစ်မှန်းသိပါက တမင်တကာ ကြံစည်မှုဆိုတာ သူ သဘောပေါက်ပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါ အသက်အန္တရာယ်ထိအောင် ခြိမ်းခြောက်ရဲတဲ့ ရွက်ဆစ်ကို သူ ဖြူသွားလိမ့်မည်။ ရှိန်သွားလိမ့်မည်။

— ဂျွနီယာ —

သူ ခံလိုက်ရသည့်အတွက် ဆတ်ဆတ်ခါနာလိမ့်မည်။ သို့သော် အထင်နှင့် လက်တွေ့က တခြားစီဖြစ်ခဲ့ရသည်။ မုန်းထားသလိုဖြစ်မလာ၍ ရွက်ဆစ် မကျေနပ်ပါ။

“မင်းကြောင့်သာ မဟုတ်ခဲ့ဘူးဆိုရင် ငါ ပဒုမ္မာနဲ့ ဘယ်လို ရင်းနှီးအောင် လုပ်ရမုန်းတောင် သိမှာမဟုတ်ဘူး”

“ပဒုမ္မာ ... ဟုတ်လား”

“အင်း ... ငါနဲ့ နာမည်ကြီးနေတဲ့တစ်ယောက်လေ။ မင်း သိလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်”

“အဲဒါ ဂုဏ်ယူစရာလို့များ ထင်နေသလား”

“မင်းဖန်တီးပေးလိုက်တာပဲလေ။ ငါက လိုလိုလားလား လက်ခံ ရမှာပေါ့”

“ရှင် ဘယ်လိုသိလဲ”

ခပ်ထေ့ထေ့ပြုံးနေသော ဇောင်းရဲ့အပြုံးများသည် ရုတ်တရက် ငြိမ်ကျသွားသည်။ စူးသောအကြည့်များသည် ဒေါသအရောင်ကြောင့် တောက်ပနေသည်။

“ငါက ရမ်းပြီးပြောလိုက်တာ။ တကယ်ပဲ မင်းလက်ချက်ကိုး”

ဇောင်း ဒေါသကြောင့် ရွက်ဆစ်ရင်ထဲနေသောထိုင်သာ နဲ့ သွားသည်။ ရွက်ဆစ် လိုချင်တာ ဒါပဲဖြစ်သည်။ ဇောင်း၏ဒေါသ၊ ဇောင်း၏မခံချိမခံသာဖြစ်မှု၊ ပေါက်ကွဲမှု၊ ရွက်ဆစ် ရှက်သလို၊ သူ့ကို လည်း အရှက်ကွဲစေချင်သည်။

“ရှင်က ရန်သူကို လျှော့တွက်ထားပုံရတယ်”

— ဂျွနီယာ —

ဇောင်းသည် ထေ့ပြုံးပြုံးပြန်သည်။ ဇောင်းအပြုံးကြောင့် ကျေနပ်နေသော စိတ်ပင် လွင့်ပြယ်ချင်လာ၏။

“ဒီမှာ အမိ ... မင်းက ဖက်မျိုးနွယ်ဝင်၊ ငါက ဆူးမျိုးနွယ်ဝင် ဆိုတာ မမေ့နဲ့”

“ရှင် သိအောင်လည်း ကျွန်မက ပြောထားလိုက်မယ်။ ကျွန်မ က အစိမ်းရောင်အသွင်ဆောင်ထားတဲ့ သံမဏိဆိုတာ မမေ့နဲ့။ အဲဒီ ဆူးကို ချိုးပြမယ်”

“အိုကေလေ။ ငါတို့ကျောင်းသားဘဝက ဖျင်းစရာမကောင်း တော့ဘူးပေါ့”

ဇောင်းနှင့်ရွက်ဆစ်တို့၏ ရုန်ပွဲကို လေပြည့်ညင်းက အဆုံးသတ် ပေးလိုက်သည်။ စိန်ခေါ်သံများကို အခြားလူမဟုတ်သော ယူကလစ်ပင် ကြီးက သက်ပြင်းချ၍နေပေလိမ့်မည်။

“ရှင် မှားသွားပြီ ဇောင်း။ ရှင် သိပ်ကို မှားသွားပြီဆိုတာ ကျွန်မ သက်သေပြမယ်။ ကျွန်မက ဖက်တစ်ရွက်ဖြစ်ခဲ့ရင်တောင် သွေး သောက်တဲ့ အမျိုးအစားမှာ ပါဝင်နေလိမ့်မယ်။ အဲဒီသွေးက ရှင့်သွေး ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ရွက်ဆစ်သည် နာကျင်စွာပင် ရင်ထဲ အသံတိတ်ပြောနေမိ သည်။ ကျောခိုင်းသွားနေသော ဇောင်း၏ကျောပြင်ကို နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံ ပြုံးပြီး ကြည့်နေသည်။ ရွက်ဆစ်၏အကြည့်များသည် ခါးသက်လှသည်။ ဓာန်ဟန်ပြင်းလှသည်။

စစ်ပွဲတစ်ခုဆိုလျှင်တောင် ခံစစ်နဲ့ တောင်ခံနေမည့် အစားထဲ

— ဂျွနီယာ —

တွင် ရွက်ဆစ် မပါချေ။ ရန်သူထက် ဦးအောင် ထွက်တိုက်ရပေလိမ့်မည်။ ဘယ်လိုတိုက်တိုက် နိုင်ဖို့ အဓိကဆိုတာမျိုး ပြီးစလွယ် တွေးသည့် ခပ်ညံ့ညံ့အစားမျိုးထဲက မဟုတ်သော ရွက်ဆစ်သည် ပြိုင်ဘက်ကို အပေါ်စီးမှ အနိုင်လိုချင်သည်။ ရန်သူကို တစ်ချက်တည်း အသေသတ်နိုင်အောင် လက်နက်ကောင်းတော့ရှိဖို့ လိုသည်။ ထိုအခါ ရွက်ဆစ်၏ လက်နက်သည် ...

ငါ့သူငယ်ချင်းလေးက သတ္တိတော့ မသေးဘူးပဲ”

မီးနီးက ဝယ်လာသော အချိုရည်ကို ပဒုမ္မာထံလှမ်းပေးသည်။

ဒုမ္မာသည် စာအုပ်ဖတ်နေရင်းပင် လှမ်းယူပြီး သောက်သည်။

“လိုင်ချီးလည်းမဟုတ်ဘူး”

“အလကားရတဲ့နွားကို သွားဖြူကြည့်မနေနဲ့။ အရက်သမားမှန်ချင် ချင်ချင်စူးစူး မူးရင် ပြီးရောပေါ့။ အခု နင် ရေဆာနေတာမဟုတ်လား။ စကားမများနဲ့။ သောက်။ မသောက်ချင်ရင် ပြန်ပေး”

အချိုရည်ဆို လိမ္မော်ကိုသာ အစွဲသောက်သော ပဒုမ္မာ၏ အကျင့်ကို မီးနီးက ကောင်းကောင်းသိသည်။ လူဆိုတာမျိုးကလည်း အတ္တသမားမဟုတ်လား။ ပဒုမ္မာဝယ်လျှင်လည်း လိမ္မော်ပဲ သောက်ရသလို မီးနီး ဝယ်ပြန်လျှင်လည်း လိုင်ချီးကသာ ဘုရင်ဖြစ်၏။

“ဒီရက်ပိုင်း တို့ကျောင်းရဲ့မင်းသားနဲ့မင်းသမီးက သီတင်းငြိမ်နေတယ်နော်”

ပဒုမ္မာသည် ဖတ်လက်စစာအုပ်ကို ချလိုက်သည်။ ထိုအကြောင်းခေါင်းထဲရောက်လာလျှင် မသိမသာ သက်ပြင်းချမိသည်မှာ အကြိမ်

ကြိမ် အခါခါ။ ဒီနေ့ ဘာဖြစ်မလဲ၊ ဘာဖြစ်မလဲ ရင်တမမနှင့်။ မကြာခင် ပဒုမ္မာသည် နှလုံးရောဂါ ရနိုင်ပေသည်။ ဖုန်းနံပါတ်တွေ အပြန်အလှန် လဲထားပြီးကာမှ သူ့ဘက်က ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်၍နေသည်။ ဖုန်း Contacts ထဲမှ သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကို အကြိမ်ကြိမ် ကြည့်မိသည်။ ကြည့်ရ လွန်း၍ မမှတ်သားဘဲ အလွတ်ရနေပါပြီ။

ဝင်လာသောဖုန်းတိုင်းကိုလည်း မလွတ်တမ်းကိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော် သူက ပဒုမ္မာရှေ့မှ ပျောက်ဆုံးနေသည်။ သင်္ချာဘက်သို့ မယောင်မလည် အရိပ်ပြခဲ့သော်လည်း သူက နောက်မှ ပါမလာခဲ့ပါ။ ဖုန်းကို ကြည့်ပြီး သူ့ထံမှ ဖုန်းဝင်လာဖို့ အထပ်ထပ်ဆုတောင်းခဲ့သော် လည်း ဆုတောင်းမပြည့်ခဲ့ပါ။ သူက ကစားသမားထင်ပါရဲ့။ ပဒုမ္မာကို အိပ်မက်တွေထဲ ချန်ထားခဲ့သည်။ ယခုဆိုလျှင် သူ့ရဲ့အရိပ်အယောင်ကိုပါ မတွေ့ရတော့သည်မှာ တစ်ပတ်ကျော်သွားခဲ့ပါပြီ။ သူ ဘယ်ရောက် နေသလဲ။ ဘာတွေလုပ်နေသလဲ။ အတန်းရော ပုံမှန်တက်ရဲလား။

“ဘာတွေ ဒီလောက်တောင် တွေးနေတာလဲ”

သူ့အကြောင်းပြောလျှင် ပဒုမ္မာသည် ထုံးစံအတိုင်း သိသိသာသာ ဝိုင်ကျသွားသည် ထင်ပါရဲ့။ မီးနီးက ပဒုမ္မာပုခုံးကို ပုတ်ပြီး နှိုးလာသည်။

“ဒီလိုပါပဲဟာ။ ငါ့ကို ဘာမှန်းမသိတဲ့စကားတွေ ပြောသွားပြီး ဘယ်ပျောက်လို့ ပျောက်နေမှန်းမသိဘူး”

“နင် သူ့ကို မျှော်နေတာလား ပဒုမ္မာ”

“မျှော်တာကြီးတော့မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲ မတင်မကျ ကြီးပဲ”

— ထွေးသွား —

“မေ့ပစ်လိုက်ပါ။ မေ့လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ဒီထက် ကောင်းတာတော့ လုံးဝမပတ်သက်တာပဲ။ ဒီလိုလုပ်ရပ်မျိုးဆိုတာ မိန်းမ ကျွမ်းကျင်တဲ့လူတွေရဲ့ ဗျူဟာပဲ”

“ဗျူဟာ ... ဟုတ်လား”

“အင်း ... အိပ်မက်တွေပေးမယ်။ တစ်ဖက် ငြိမ့်ဆိုမှ ကိုယ် ရောင်ဖျောက်နေလိုက်မယ်။ ပြီးရင် မထင်မှတ်ထားတဲ့အချိန်မှာ မထင် မှတ်တဲ့ပုံမျိုးနဲ့ ဘွားခနဲ ပေါ်လာမယ်။ အားလုံးဟာ အစီအစဉ်တကျပဲ။ သူတို့က ကစားသမားတွေလေ”

“နင်ပြောပုံအရဆို ငမ်းသာရမလိုတောင် ဖြစ်နေပြီ”

“ဘုရားရေ ... နင် ရူးများသွားပြီလား။ ဟိုက နင့်ကို ကစား နေတာ”

“အစီအစဉ်တကျဆို။ ဒါဆို သူ့စိတ်ထဲ အချိန်ပြည့်အစီအစဉ် ဆွဲနေရမယ်။ အဲလိုလုပ်နေရင် ငါက သူ့စိတ်ထဲ အမြဲရောက်နေမယ်။ ဒါက ဝမ်းသာစရာပေါ့။ လူတစ်ယောက်စိတ်ထဲ အခြားလူတစ်ယောက် နေရာယူဖို့ဆိုတာ လွယ်တယ်မှတ်လို့”

“နင်တော့ ဆေးမမီတော့ဘူးထင်တယ် ပဒုမ္မာရယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ငါ သူ့ကို ကြိုက်နေမိသလား မသိဘူး”

“အမယ်လေး ... အမယ်လေး ... ဘုရား ... ဘုရား”

မီးနီးသည် အသက်လေးဆယ်တန်း အမျိုးသမီးကြီးများပမာ ရင်ဘတ်ကို မချီတင်ကဲ ထုရှာသည်။

“နင် မဟုတ်သေးဘူးနော် ပဒုမ္မာ”

— ထွေးသွား —

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ။ နင်ပဲ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ ပခုံးနှစ်ဖက်ကြား ခေါင်းပေါက်တာချင်းအတူတူ တန်းတူအခွင့်အရေးရှိရမယ်ဆို”

“ဟဲ့ ... ငါက စကားနိုင်လုပြီး ပြောတာလေ။ အတည် ယူစရာလားဟဲ့”

“မသိဘူး၊ ငါက အတည်ယူပြီးနေပြီ”

“ငါ့အမှားပါဟယ်။ မှားတာက ငါပါ။ မြင်းကိုမှ အတောင်တပ်ပေးချင်နေတာကိုး။ ဒါတွေ ထားပါဦး။ ရွက်ဆစ်လည်း မမြင်ပါလား။ ကျောင်းရောလာရဲ့လား”

“အိမ်ကတော့ နေ့တိုင်းထွက်တာပဲ”

“ကန်တင်းမှာလည်း မဆံ့တော့ဘူး”

“အခြားဆိုင်ပြောင်းသွားတာ နေမှာပေါ့”

“ဖိုက်ကြရင်း ငြိသွားကြတာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးနော်”

မီးနီးသည် နှုတ်ထဲတွေရာပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သော်ငြား ပဒုမ္မာရင်ထဲ ထိခိုက်သွားသည်။ စိုးရိမ်မိသည်။ သူနှင့် ရွက်ဆစ်သာ အကယ်၍ ငြိသွားကြသည်ဆိုပါက ... ထိုအရာကို ပဒုမ္မာ ဆက်မတွေ့ဝံ့တော့ချေ။

“ဟုတ်ရင်လည်း ဟုတ်နိုင်တယ် ပဒုမ္မာရဲ့။ အမုန်းရဲ့နောက်ကွယ်မှာ အချစ်က ပါးပါးလေးရှိနေတတ်တယ်”

မီးနီးစကားကြောင့် ပြုံးနေသော နှုတ်ခမ်းသည် ပျက်ပြယ်သွားသည်။ ရွက်ဆစ်သည် လှ၏။ ဝတ်တတ်စားတတ်ပြီး စမတ်ကျသည်။ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်နှင့် ကြည့်ကောင်းသည်။ ထက်မြက်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် ကြည့်၍ကောင်းသည်။ မျက်နှာသည် ရှင်းသန့်ပြီး

အပြင်အဆင်သည် ခေတ်မီသည်။ ဇောင်းလိုလူချောတစ်ယောက်နှင့် သိပ်လိုက်ဖက်သော မိန်းကလေးမျိုး ဖြစ်သည်။ ပဒုမ္မာသည် အားငယ်ချင်လာသည်။ ငယ်ငယ်တည်းက ရွက်ဆစ်နှင့်ယှဉ်လျှင် အမြဲချောင်ထိုးခံရ၍ ဒီတစ်ခါမှာလည်း နောက်ကောက်ကျကျန့်နေလိမ့်မည်ကို အလိုလို သိသည်။

ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ အချစ်ဆိုတာမျိုးက လုပ်ယူဖန်တီးပြီး ထိန်းချုပ်ထားလို့မှ မရတာ။ သူ ချစ်ချင်တဲ့လူကို ချစ်မှာပေါ့။ သူ့အပေါ် နည်းနည်းလောဘကြီးမိသော်လည်း အရမ်းမမျှော်လင့်မိအောင် သတိချုပ်နေမိသည်။ ရင်နာရမှာကို ပဒုမ္မာ ကြောက်သည်။

“ဟင် ... ပြောရင်းဆိုရင်း သေခဲဦးမယ်”

မီးနီးသည် မဲ့ကာရွဲကာနှင့် ပဒုမ္မာနောက်ကျောကို မေးထိုးပြသည်။ ပဒုမ္မာ ရင်ခုန်သွား၏။ ဇောင်းများလား။ သို့သော် စိတ်ပျက်သွားသည်။ ပဒုမ္မာလှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ရွက်ဆစ်ကိုသာ တွေ့ရသည်။ ရွက်ဆစ်သည် ပဒုမ္မာတို့ထံ တည့်တည့်ကြီးလျှောက်လာသည်။ ကျောင်းမှာတွေ့လျှင် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေကျမို့ ပဒုမ္မာသည် မူလအတိုင်း ပြန်ထိုင်နေသည်။

“ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား။ နင့်ဆီ တည့်တည့်ကြီးလာနေပြီ။ ရိုးရိုးသားသားတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

မီးနီးပြောသည့်အတိုင်းပင် ရွက်ဆစ်သည် ပဒုမ္မာ ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ ပဒုမ္မာ မော့ကြည့်လိုက်၏။ ရွက်ဆစ်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ပဒုမ္မာကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။

“နင့်သတင်းတွေ တော်တော်မွေးနေပါလား”

ရွက်ဆစ် ဘာကိုဆိုလိုချင်တာမှန်း မီးနီးရှော ပဒုမ္မာပါ နားမလည်ကြပါ။ ရွက်ဆစ်ကိုသာ နှစ်ယောက်သား ကြောင်အမ်းပြီး ကြည့်နေ၏။

“ပြောလိုက်ရင် ရိုးသလို၊ အသလို၊ ဒီလိုလူမျိုးက လောကမှာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးပဲ”

“နင့်တို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကြား မပါချင်ပေမယ့် ပါချင်လာအောင် ခဏ ခဏ လာမလုပ်နဲ့ ရွက်ဆစ်။ နင့်ဟာက နည်းနည်း လွန်လာတယ်နော်။ ငါ သည်းမခံချင်တော့ဘူး”

“ဒီကိစ္စ နင်နဲ့မဆိုင်ဘူး စနီးသင်း၊ ပြီးတော့ သူနဲ့ငါက ညီအစ်မလို့ ငါ မခံယူထားဘူး”

“မခံဘူးထားရင် ဒီရှေ့မှာရပ်မနေနဲ့လေ။ သွားစရာရှိတဲ့ဆီ သွားပေါ့”

“သွားမှာပါ။ ငါကလည်း အဲဒီမျက်နှာကို တစ်စက်လေးတောင် ကြည့်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ သတိပေးဖို့လာတာ”

မီးနီး စိတ်တိုသွားသည်။ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ပင့်တင်သည်။ မီးနီးသည် ပဒုမ္မာလိုတော့ ခပ်ပျော့ပျော့မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်ချေ။ မိဘများက အလိုလိုက်ထားသူပီပီ ဆတ်ဆတ်ကြလေး ဖြစ်၏။ မထင်မဲ့မြင်လုပ်လာသော ရွက်ဆစ်ကို ဆံပင်ဆောင့်ဆွဲဟန် ပြင်နေ၍ ပဒုမ္မာက ဆွဲထားလိုက်သည်။

“လွှတ်စမ်းပါ”

— ဂျွန်နာ —

“အဆင့်မရှိလိုက်တာ”

“ဘာပြောတယ်”

“တော်ပါတော့ မီးနီးရယ်။ ဘာပြောမှာလဲ ရွက်ဆစ်”

ပဒုမ္မာသည် ဒီလောက်ခံနေရသည့်ကြားမှ လေပြည်အေးနှင့်သာ ပြောနေသည်။ လေအေးနှင့်ပင်မက သောက်လက်စအချိုရည်ကို ငါ လှမ်းပေးလိုက်သေး၏။ သို့သော် ရွက်ဆစ်က ပုတ်ချလိုက်သည်။

“ဒီလိုအပေါ်စားမျိုး ငါ မသောက်ဘူး”

“မင်းက ရွှေလင်ပန်းနှင့် အချင်းဆေးခဲ့လို့လား။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်”

မီးနီးက မခံမရပ်နိုင် ရှုရှုရှုရှုဖြစ်နေသော်လည်း ရွက်ဆစ်ကတော့ ပမာမခန့်ပင် မီးနီးကို ခပ်စွေစွေကြည့်သည်။ ပြဿနာ ပိုကြီးလာမှာစိုး၍ ပဒုမ္မာသည် မီးနီးကို သည်းခံပါ။ ငါ့မျက်နှာထောက်ပါဦး ဟု မျက်လုံးနှင့် ပြောဆိုနေရာသည်။ ပဒုမ္မာ၏မျက်ဝန်းစကားကို ဘာသာ ပြန်တတ်သော မီးနီးသည် အောင့်သက်သက်သာ ဖြစ်နေတော့၏။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ပဒုမ္မာကို ခင်လွန်းနေပြီကိုး။ သည်းခံရတော့မှာပေါ့။

“စေတနာနဲ့သတိလာပေးတာ။ ဟိုကောင်နဲ့ငါ့ရဲရန်ပွဲမှာ မင်းကြားမညှပ်စေနဲ့”

“ဟမ် ... ဘာလိုလဲ ရွက်ဆစ်”

“အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ဟိုကောင်က ငါ့ကို နိုင်ဖို့ နင့်ကို ခုတ်းလုပ်တော့မယ်လို့ ပြောနေတာ”

“ငါ့ကို ခုတ်းလုပ်မယ် ... ဟုတ်လား။ ဘာလို့လဲ”

— ဂျွန်နာ —

“ဘာရမှာလဲ။ နင်နဲ့ငါရဲ့ ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ပတ်သက်မှုကို ခပ်ရှင်းရှင်း သိထားလို့နေမှာပေါ့”

ဘုရားရေ ... လုံလုံပြီလို့ထင်နေတာ။ ဇောင်းက ပခုမ္မာနှင့် ရွက်ဆစ်တို့ရဲ့ ပတ်သက်မှုကို သိတယ်ဆိုပါလား။ ဒီကြားထဲ ပျောက်ချက် သားကောင်းလုတယ်ဟု ထင်နေခဲ့တာ ဒီအကြောင်းတွေ လိုက်စုံစမ်း နေတာလား။

“ယောက်ျားတွေကိုသာ ယုံမိရင် နင်လည်း နင့်အမေဘဝထက် ဆိုးမယ်။ ကဲ ... ငါ တာဝန်ကျေပြီမို့ ဒါပဲ။ ကျန်တာ နင့်သဘောနဲ့ နင်၊ နင့်အပိုင်း ဖြစ်သွားပြီ”

ရွက်ဆစ်သည် ပြောဆိုပြီး ချာခနဲ ထွက်သွားသည်။

“အဲမယ် ... သူကများ။ လူကြားကောင်းအောင် စေတနာ နာမည်နဲ့ တရားလာဟောသွားသေးတယ်။ ဘာစေတနာလဲ။ လူကို သက်သက်လာဖို့တာ”

“ရွက်ဆစ်ပြောသလို တကယ်ပဲ ဇောင်းက တို့နှစ်ယောက် အကြောင်း သိနေတာလား”

“အဲဒီကောင်လည်း ဘာကောင်မှန်းမသိဘူး။ ရုပ်ချောတာကို ဝန်းပြပြီး ဘာတွေရှုပ်နေမှန်းမသိဘူး။ အသက်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူး မှ မထောက်။ ဒီက ပတ်တီးတောင်မဖြေရသေးဘူး။ သူက မဟုတ် တာ ကြံစည်ချင်နေပြီ။ စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်းဆိုရင်တော့ ... ဟွန်း”

မီးနီးက ဒေါသကို နှုတ်မှဖွင့်ဟဖောက်ခွဲနေသော်လည်း ပခုမ္မာ တော့ တွေးဆဆဖြစ်သွားသည်။ ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဖြစ်နိုင်ရဲ့လား။ ဇောင်း

နှင့် အဲဒီလောက်ထိ မရင်းနှီးလှသော်လည်း ဇောင်းက လူတစ်ယောက် ရဲ့ နောက်ကြောင်းကို အဲဒီလောက် သိမိစုံစမ်းလိမ့်မယ်ဟု မယုံချင်ပါ။ ပြီးတော့ မီးနီးစိတ်ထဲ ထင်နေသလို သိုက်သမားဟု ပိုမထင်နိုင်ပါ။

တည်သော ရုပ်သွင်ကို ပခုမ္မာ ယုံကြည်သည်။ စကားပြော နည်းနည်းကြမ်းသည်ကလွဲ၍ အတွင်းစိတ်ဖြူစင်မယ်ဟု ထင်သည်။ ပထမ ဆုံးအကြိမ် ဆုံခဲ့စဉ်က ပခုမ္မာကိုကြည့်ခဲ့သော ဇောင်း၏အကြည့်သည် ဖြူစင်သည်။ သိမ်မွေ့သည်။ ရိုးသားသည်။ ထိုအခြေအနေကပဲ ပခုမ္မာ စိတ်ကို လွှမ်းမိုးနေသည်။

“ဟဲ့ ... ကောင်မတွေ ရှာလိုက်ရတာ။ တစ်ကျောင်းလုံးကို နဲ့နေပြီ”

ရွက်ဆစ်ထွက်သွားပြီး ခဏအကြာတွင် ချယ်ရီနိုင်က အမော တကောနှင့် ရောက်လာသည်။ ချယ်ရီနိုင်သည် ရိုးသားပွင့်လင်းသူပီပီ ထိုင်လေဟု ဧည့်ဝတ်ပြုစရာမလိုဘဲ ဝင်ထိုင်ပြီး ဖိုးဖိုးဇက်ဇက်ပင် လိုက်ခိုး ဘူးကို ယူမော့သည်။

“ဟင် ... ဟိုတစ်ဘူးက ဘာလို့မှောက်ကျနေတာလဲ”

“ခွေးပေါ့ ... ခွေးတိုက်ချလိုက်တာ”

“ကျောင်းထဲမှာ ခွေးရှိလား။ ဘယ်သူ ခေါ်လာသလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ။ တစ်ခါတစ်ရံလာဟောင်တတ်တယ်”

“ဟာ ... မီးနီးကလည်း”

“ခွေးသုတေသနစာတမ်းတွေ ခဏရပ်။ အရေးကြီးတဲ့သတင်း ပြောစရာရှိလို့ လာတာ”

“ဘာလဲ”

မီးနီးသည် သိချင်စေနှင့် နေရာပြောင်းထိုင်သည်။

“မနက်ဖြန်ကို ရှင့်ကို ဇောင်း ရည်းစားစကားပြောမယ်တဲ့”

“ဘယ်လို ... သူ့ကို ... ဟုတ်လား”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်။ တစ်ကျောင်းလုံးနဲ့ကုန်ပြီ”

မီးနီးရော ပုခမ္မာပါ ရွက်ဆစ်ရောက်လာခြင်းကို သဘောပေါက် သွားတော့၏။ မီးနီးသည် ကြောင်အမ်းနေသည်။ ပုခမ္မာတော့ အသက် ပင် မရှုနိုင်တော့ပေ။

“နင် ဘယ်ကသိလာတာလဲ”

“ဒီလိုပဲ လူတွေ ပြောနေကြတယ်။ လူတွေ အံ့စုနေပြီဆို သွားနားထောင်ကြည့် ဒီသတင်းပဲ။ ဇောင်းက မနက်ဖြန် ပုခမ္မာကို ရည်းစားစကားပြောပါတော့မယ်လို့ သင်ပုန်းမှာ စာမကပ်ထားရုံတစ်မယ် ပဲ ရှိတော့တယ်”

ဘုရား ... ဘုရား... ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ ဘာဖြစ်ကုန် တာလဲ။

“ဒီတစ်ခါတော့ ဖိတ်စာမကမ်းဘူးဟယ်။ ဒါပေမဲ့ မနက်ဖြန် နှင့်ကို ဇောင်း ပရိပိုင်လုပ်မှာတော့ သေချာတယ်။ နေရာတောင် အဓိပတိ လမ်းဆိုပဲ”

ပုခမ္မာ ပိုပြီး အံ့သြသွားသည်။ ပုခမ္မာသည် အများနှင့်မတူ ပေ။ ကျောင်းလာတိုင်း အဓိပတိလမ်းဝင်ပေါက်မှသာ ဝင်သည်။ အခြား အပေါက်မှ ဝင်လေ့မရှိပါ။ ဒါကို ဇောင်း ကောင်းကောင်းသိနေ၍လား။

ပုခမ္မာ ရင်ခုန်လာသည်။ အဲဒီဇောင်းတစ်ယောက် လူကို ဘယ်ကတည်း နဲ့ လေ့လာနေတယ် မသိဘူး။

“အားလုံး စိတ်ဝင်စားနေကြပြီ။ ဘာဖြစ်မလဲ၊ နင် ဘယ်လို ဝံ့ပြန်မလဲပေါ့”

“ဘုရား ... ဘုရား ... ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ ပုခမ္မာရေ ငါတော့ နားမလည်ကုန်တော့ဘူး။ ဝေလည်း မဝေဖန်တတ်တော့ဘူး။ တတ်လည်း တတ်နိုင်တဲ့ကောင်။ အခု သူ ဘယ်မှာလဲ”

“ဘယ်မှာမှ ရှာမတွေ့ဘူး။ အတန်းချိန်ပြီးတည်းက ဘယ် အပေါက် လျှို့ဝှက်သွားမှန်းတောင် မသိဘူး”

“သူ ဘယ်မှာနေလဲ။ နင်သိလား ချယ်ရီ”

“မသိဘူး မီးနီးရဲ့။ သော် ... ဒါပေမဲ့ သော်ဇော်တော့ သိရင် သိလိမ့်မယ်။ သိမှာ သေချာပါတယ်”

“ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လုပ်နေတာလဲဆိုတာ သိဖို့ လိုက်ရမယ်။ ကစားဖို့ဆို အစောတည်းက တားဆီးထားရမယ်။ ဒါက မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ဘဝနဲ့ သိက္ခာနဲ့ဆိုင်တယ်”

မီးနီးသည် စိတ်မြန်သူပီပီ ထရပ်၏။ ပုခမ္မာသည် မီးနီးလက် ကို ဆွဲထားလိုက်သည်။

“နေပါစေ ... မီးနီး သွားမရှာနဲ့တော့”

“ရှားနေသလား ပုခမ္မာ။ ပရိပိုင်လုပ်ဖို့အရေးကို တစ်ကျောင်း လုံး နဲ့အောင်သိနေတာ သွေးရိုးသားရိုးများ ထင်နေသလား။ ရွက်ဆစ် တို့ ခြောက်ဖို့ နှင့်ကို ကိုင်နေတာဟဲ့”

“မင်း ဒီအိမ်မှာပြောင်းနေတာ ဘာလို့ ဖုန်းဆက်တာလဲ”

ဆိုဖာပေါ်ထိုင်ထိုင်ချင်းပင် အပြစ်တင်တာလား။ ကရုဏာလားဆိုတာ ဝေခွဲမတတ်သော အသံနေ အသံထားနှင့် ဦးဇေယျတုတဆိုလာသည်။ သူက ရေခဲသေတ္တာထဲမှ Coat ဘူးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး ပန်းကန်ထဲ ထည့်ကာပေး၏။

“မလိုအပ်ဘူးထင်လို့ပါ”

“ဘာလို့လဲ။ ရုတ်တရက်ကြီး တစ်ပတ်လောက်ရှိနေပြီဆို”

“ကျွန်တော့်နားမှာ စပိုင်လွှတ်ထားတာလား”

“မေးတာပဲပြေပါ”

“သိပြီးသားပဲ။ ဖြေစရာမလိုတော့ပါဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“အဆောင်က အထုတ်ခံရလို့”

“ဘာ”

“မေမေ့ကို ပြန်မပြောပါနဲ့။ စိတ်ပူနေလိမ့်မယ်။ အဆောင်ကနေ တိုက်ခန်းပြောင်းနေမယ်လို့ပဲ ပြောထားခဲ့တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်က မော်လမြိုင်ကို တစ်ညအိပ်ပြန်တယ်”

•—•—•—•—•

“ငါ့ကို ဘာလို့မပြောတာလဲ။ ဇောင်း မင်းမျက်စိထဲမှာ ငါရော မြို့လား”

“တစ်နှစ်တစ်ကြိမ်သိရတော်ရောပေါ့”

“မင်း ငါ့ကို စိတ်နာနေတာလား”

“မနာဘူးပြောရင် လိမ်တာပေါ့”

“အဲဒီအချက်တော့ မင်းအမေနဲ့ သိပ်တူလွန်းတယ်။ ဒါပေမဲ့

ဘာဆိုတာ မှန်လွန်းရင် နားဝင်မချိုးဘူးကွ”

“ကျွန်တော်က တောသားပါ။ နားဝင်ချိုအောင် မပြောတတ်ဘူး”

ဦးဇေယျတု သက်ပြင်းချမိသည်။ အမှန်က နေရထိုင်ရတာ

အဆင်ပြေရဲ့လားဟု ကြည့်ရှုပေးဖို့ပါ။ ခုတော့ မထင်မှတ်ပါပဲ စကား

တွေ အခြေအတင်ပြောဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ခုလိုမျိုးကျတော့ ဇောင်း

မင်းပိုပြီး ရင်းနှီးလာသည်ဟု ခံစားရသည်။

“တစ်ယောက်တည်း အဆင်ပြေရဲ့လား”

“နောက်လဆို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် လာရပြောင်းနေမှာပါ”

“ဟိုတစ်ခါကကောင်လေးလား”

“သူနာမည် သော်ဇင်ပါ”

ဦးဇေယျတုသည် အခန်းတစ်ဝိုက်ကို မျက်လုံးတစ်ဝှေ့ ကြည့်

သည်။ အခန်းသည် အရွက်စိမ်းများနှင့် ရှုပ်ပွနေသည်။ လှမ်းမြင်နေ

သော ထမင်းစားစားပွဲပေါ်တွင် နှင်းဆီပန်းထုံးကြီးများကို တွေ့ရသည်။

အညှိသွား၏။ နှင်းဆီပန်းနဲ့ ယောက်ျားလေးက ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်၍

မရချေ။ ဒီကောင်လေး ရည်းစားများရနေတာလား။

•—•—•—•—•

ဇောင်းသည် ထိတ်ပျာသွားသည်။ ဦးဇေယျတု ရောက်လာ
မယ်ဟု မထင်ထား၍ နှင်းဆီပန်းများကို မသိမ်းဆည်းထားမိခဲ့ပါ။ ဘာ
မဖြစ်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်သလဲဟု မာန်တင်းနေရသော်လည်း အနည်းငယ်
တော့ မျက်နှာပူသည်။ ရှက်သည်။

“ထမင်းကရော”

“ကျောင်းမှာပဲ စားဖြစ်တယ်”

“လိုင်စင်ရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ရှိပါတယ်”

“မနက်ဖြန် လူတစ်ယောက် ကားတစ်စီးလာပို့လိမ့်မယ်”

“အဆင်ပြေတာပေါ့”

ဇောင်းပုံက ပမာမခန့်ဖြစ်သည်။ မွေးထားခဲ့တာကိုး။ ဒီလောက
တော့ လုပ်ပေးရမှာပေါ့ဟု ဇောင်းမျက်လုံးများက ပြောနေသည်။

“ဘာလိုသေးလဲ”

“မရှိပါဘူး”

ဦးဇေယျတုသည် စကားကို ထွေရာလေးပါးပြောမနေသေး
ဘဲ လိုရင်းပြီးတာနှင့် ထရပ်သည်။ အဆောင်မှ အထုတ်ခံရသည့်
ကို ဆူဦးမည်ဟု ထင်ထားသော်လည်း ဘာမှမပြောချေ။ ထုံးစံအတိုင်း
ပင် နှုတ်မဆက်ဘဲ ထပြန်သွားသည်။ ဇောင်း သက်ပြင်းချမိ၏။ ဦး
ဇေယျတုကမစပ်စုတတ်သည့်အကျင့်ကို ဒီတစ်ခါတော့ သဘောကျ
သည်။ ဒီနှင်းဆီပန်းအကြောင်း မေးလာခဲ့လျှင် သူ ဘယ်လိုပြန်ပြော
မှန်း မသိပါ။ အနေစိမ်းသောသားအဖမို့ ရည်းစားသဏာန်ကို

ဝန်လေးသည်။ ဖေဖေသမီးကို ပရိပိုင်လုပ်ဖို့ဟု ဖြေလိုက်ပါက
ဦးဇေယျတုက ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မှာလဲ။

“ဆောရီး ... ပခုမ္မာ မင်းက ဖေဖေသမီးဖြစ်နေတတ်တာကိုး”

“တီးတောင်”

သူ နာရီကြည့်လိုက်သည်။ ငါးနာရီခွဲအတိဖြစ်၏။ ချောင်းကြည့်
မလို့ပါ။ သော်လင်ဆိုတာ သေချာလွန်းသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်
ဦးဇေယျတုကိုမကြည့်ဘဲ ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

“အခြေအနေကောင်းလား”

“အင်း ... မင်းပြောတဲ့အတိုင်းပဲ။ သတင်းကို အနံ့ဖြန့်ခဲ့တယ်”

သော်လင်သည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဖေဖေ မသောက်သွား
အအေးကို မော့သောက်သည်။

“မင်းဘိုးတော်ပြန်သွားတာထင်တယ်။ အဝင်ဝမှာ သူ့ကားကို
မလှူလိုက်တယ်”

“မှတ်မိလှချည်ထားကွ”

“ငယ်ငယ်က ခွေးမျက်ခွေး လျှာနဲ့လျက်မိထားတာလေ။ တစ်ခါ
မှတ်မိတယ်။ ဘာတွေဟောသွားသေးလဲ”

“ကားဝယ်ပေးမယ်တဲ့”

“ဖြတ်စွာဘုရား”

သောက်နေသော အချိုရည်ပင် ဝိုက်ထဲ ဘယ်လိုရောက်သွား
မသိချေ။

“တကယ်ကြီး ဟေ့ကောင်”

“သူ နောက်မပြောတတ်ဘူး”

“အားတောင်ကျလာပြီ။ ဒါမှန်းသိရင် ငါ့အမေကို မင်းအမေ
နဲ့ ပေးစားခဲ့ပါတယ်ကွာ”

“အဲဒါဆို မင်းအမေလည်း ငါ့အမေလိုပဲ အငယ်ဖြစ်နေမှာပေါ့
“ဘယ်လို”

ဇောင်းက နှင်းဆီပန်း ဆူးခြွေရင်း ပြောနေခြင်းဖြစ်သော်ငြား
သော်ဇင်သည် အံ့သြပြီးရင်း အံ့သြနေမိသည်။

“မင်းနဲ့နေရင် ငါ့မှာ အချိန်ပြည့်နဲ့လုံးငြိမ်ဆေးသောက်ထား
ရမလို့ ဖြစ်နေပြီ။ အပူပေးလိုက်၊ အအေးတိုက်လိုက်နဲ့”

“ဘယ်လိုတွေလဲ အခြေအနေက”

“မင်းပြောသလိုပဲ။ ငါ သတင်းတွေ လိုက်ပြန်ခဲ့တယ်။ ရွက်ဆစ်
လည်း ကြားသွားတယ်”

“ပဒုမ္မာရော”

“သိမှာပါကွာ။ မသိဘဲ မရှိပါဘူး။ ချယ်ရီနိုင်ပါးစပ်ထဲရောက်
မှတော့ သတင်းစာထဲတောင် ကြော်ငြာထည့်စရာမလိုဘူး။ နေပိုဦး
ငါ နားမလည်လို့ မေးပါဦးမယ်။ မင်းနဲ့ထိပ်တိုက်တွေ့နေတာက ရွက်ဆစ်
ဘာကြောင့် ပဒုမ္မာကို ပစ်နေတာလဲ”

“ငါက ဘာလုပ်လို့လဲ”

“သံသယဝင်နေတာပါ။ အမှန်တကယ် မင်းအကျင့်အ
ရွက်ဆစ်ကိုပဲ တိုက်ရမှာ”

“တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ဆိုတာ ကြားဖူးလား”

“ပြောပါကွာ ပြောမှာသာ”

“အဲဒါပဲလေ”

“ဘာတွေထွင်နေပြန်ပြီလဲ”

“ရိုးရိုးပါပဲကွာ။ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ကျောင်းသားဘဝ ရည်းစား
လေး ထားကြည့်ချင်ရုံပါ”

“တကယ်မကြိုက်ဘဲနဲ့ ပဒုမ္မာကိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ။
တောင်မလေးက ရိုးပုံရိုးသားလေးကွ”

“မင်းကလည်း ပြောပုံကြီးက ငါကပဲ လူယုတ်မာကျနေတာပဲ”

“အဲဒီလိုကိုဖြစ်နေတာလေ။ မင်းက နံပါတ်ကြီးချိတ်လိုက်ရင်
ဒုမ္မာ ဘူပိတ်ပြီပေါ့ကွ”

“မဆိုင်လိုက်တာ။ ဒီအတွေးအခေါ်တွေက ကျန်ခဲ့ပါပြီကွာ။
ဒုမ္မာ ဂုဏ်တောင်ယူရဦးမှာ။ ခုခေတ်မှာ ယောက်ျားတွေက ရည်းစား
ထားတာ လူသိမခံချင်တဲ့အချိန်။ ငါက တစ်ကျောင်းလုံးကို ကြေညာ
ပြီးမှ တရားဝင် ရည်းစားစကားပြောမှာ။ ဘယ်လောက်မြင့်သလဲ။ ခုဆို
ကြည့် ... အားလုံးက ပဒုမ္မာကို စိတ်ဝင်စားနေလောက်ပြီ။ ရွက်ဆစ်
လည်း ဒီအချိန်ဆို သိနေလောက်ပြီ”

“ဪ ... မင်းရဲ့ပစ်မှတ်က ရွက်ဆစ်ကိုး”

“နိုး ... နိုး ... နိုး။ လွဲကုန်ပြီ။ ငါ အဲသလိုလုပ်လိုက်ရင်
ဒုမ္မာက အကယ်၍ ငါ့ကို ငြင်းချင်ခဲ့ရင်တောင် ငြင်းရခက်သွားမယ်လေ”

“ချည်ပြီးတုတ်ပြီးပေါ့။ ဇာတ်ရှိန်တက်လာပြီ ဆက်ပါဦး”

“မကြာသေးခင်ကမှ ငါ နှင်းပစ်ခဲ့တာ တစ်ကျောင်းလုံးအသိနော်”

“အာဂပဲ ဟေ့ကောင်ရေ။ ငါ့ကိုတောင် အသိမပေးဘဲလုပ်ခဲ့လို့ ငါ ဘယ်လောက်ရင်တုန်ရတယ် မှတ်သလဲ”

“တစ်ကျောင်းလုံးက ငါ ရွက်ဆစ်နဲ့ တွဲမယ်လို့ ထင်ကြမှာပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ ငါက ပုခွာကို ပရိုပွဲလုပ်တော့ ရွက်ဆစ် အောက်ပြီလေ”

“လိုချင်တာက ဒါလား။ ဒါဆိုရင်တော့ ... မင်း ...”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ ဇောင်းဆိုတဲ့ ငါက ကိစ္စသေးသေးလေးနဲ့ စွန့်စားမှုကြီးကို လုပ်ပါ့မလား”

“မင်းက တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းပါလား။ ငါတောင် မင်းကို ကြောက်ချင်လာပြီ။ ဒီပွဲမှာ ငါ ပုခွာကိုပဲ သနားတယ်။ ကောင်မလေး က မင်းကို ညွတ်နေတဲ့သဘောမှာရှိတယ်။ မင်းနဲ့ ရွက်ဆစ် ပွဲမစခင်ကလေ။ ငါ မှတ်မိသေးတယ်။ ငါတို့ သူ့ကိုခေါ်ပြီမှတ်လို့ စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်”

“အမှန်က ငါလည်း သူ့ကိုခေါ်မလို့ ဝင်သွားတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူပုံလေးကိုကြည့်ပြီး နောက်ချင်တာနဲ့ ရှေ့ဆက်ဝင်သွားပြီး တခြားစားပွဲမှာ သွားထိုင်လိုက်တာ”

“မင်း သူ့ကို ကြိုက်နေတာလား”

“ပြီးနေသော ဇောင်းမျက်နှာသည် ရုတ်ခြည်းတည်သွားသည်။ နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်ကို ဆွဲယူပြီး လုံးချေသည်။ ပြီးနောက် ခေါင်းခါ၏။

“မကြိုက်ရင်မလုပ်ပါနဲ့လား။ ကောင်မလေးက အဖြူထည်လေး အသက်စွန့်ပြီး မင်းကို ကယ်လိုက်တာ ကြည့်ပါလား။ မင်းရဲ့အသက် သခင်လေးလေကွ”

“တရုတ်သိုင်းကားတွေလိုပေါ့။ နောက်ဘဝရှိခဲ့ရင် အဲဒီခါမှ ဒီအကြွေးတွေကို ဆပ်တော့မယ်။ စိတ်မပူပါနဲ့ သော်ဇင်။ ငါ့ကြောင့် ပုခွာ မနစ်နာစေရပါဘူး။ ငါ့ရဲ့ပစ်မှတ်က ပုခွာမဟုတ်လို့ပဲ။ အဲ ... သူ့ရဲ့ဒဏ်ရာသက်သာရဲ့လား”

“အင်း ... မြင်ရတာတော့ ကောင်းပုံပါပဲ။ သူ့သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်နဲ့ ငါတို့ အတန်းရှေ့ကို ဖြတ်သွားသေးတယ်။ ချိုင်းထောက်သုံးတာ တော်တော်ကျွမ်းနေပြီ”

သော်ဇင်သည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် နှင်းဆီပန်းကို ကိုင်သည်။

“ဒါက ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ပုခွာကို ပေးမလို့”

“အနာပေးလိုက် ဆေးကျွေးလိုက်တော့ မလုပ်နဲ့ သူငယ်ချင်းရေ။ ဝေဒနာထဲမှာ အချစ်ဝေဒနာက ခံရအဆိုးဆုံးပဲ”

ဇောင်း၏လက်များ ငြိမ်ကျသွားသည်။ မတွေ့ဝေစဖူး တွေဝေသွားမိသည်။

သူ့လုပ်ရပ်က မှန်ကန်ရဲ့လား။ တကယ်ပဲ ပုခွာလည်း မနစ်နာအောင် သူလည်း အကျိုးရှိအောင် လုပ်နိုင်ပါ့မလား။

သို့သော် ယုံကြည်ချက်ကို အားခဲထားမိ၏။ ဖေဖေကို စိတ်ခုကွပေးရမည်။ ဆိုးသော ခံစားမှုတစ်ခု ပေးကို ပေးနိုင်ရမည်။

အမိပတိလမ်းသည် ခါတိုင်းထက် လူများနေသည်။

ပဒုမ္မာ ကျောင်းထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လူများသည် ပဒုမ္မာထံ အာရုံစိုက်လာကြသည်။ ပဒုမ္မာသည် ခြေလှမ်းများပင် မှားချင်လာသည်။ အရေးထဲ ဒီနေ့မှ မီးနီးက ဘယ်ပျောက်နေမှန်းမသိချေ။

စွယ်တော်ပင်လေးများသည် လှုပ်ရမ်းနေသည်။ ဩော် ... သူနဲ့ဆုံခဲ့တုန်းကလည်း ဒီအချိန် ဒီနေရာမှာပါလား။ သူ ဘာတွေကြုံစည်နေတာလဲ။ သူများပြောနေကြသလို တကယ်ပဲ သူ ဒီနေ့ ပဒုမ္မာ့ကို ပရိပို့စ်လုပ်မှာလား။ သတင်းကြီးကတော့ ကြီးနေသည်။ လူတွေကလည်း အာရုံစိုက်နေသည်။ အကယ်၍သာ သူ ပရိပို့စ်မလုပ်ခဲ့ပါက အရှက်တော့ ကွဲပါပြီ။ ပဒုမ္မာ့ရင်ထဲ အသံတိတ် ဆုတောင်းနေမိသည်။ သူ ပရိပို့စ်လုပ်လာပါစေ။ သတင်းတွေက အမှန်ဖြစ်ပါစေ။

“ဝိုး ... ဝိုး ... ဝိုး”

နီးကပ်လာပြီဖြစ်သောအသံတစ်ခုကို ကြောက်မက်ဖွယ် ကြားရသည်။ ပဒုမ္မာ့ရင်တွေ ထိတ်ကုန်သည်။ ကားများလား။ ပဒုမ္မာ့ကိုလည်း ချွတ်ဆစ်က အမြင်ကပ်ပြီး ကားနဲ့ဝင်တိုက်တာလား။

“ဝိုး ... ဝိုး ... ဝိုး”

— ဓမ္မဿာ —

အသံသည် ပိုပြီးနီးကပ်လာသည်။ ပဒုမ္မာ စိတ်လှုပ်ရှားကုန်၏။ လှည့်မကြည့်ဖြစ်သော်လည်း နားစွင့်နေမိသည်။ ကားသံနှင့်မတူချေ၊ ဒါဆို ဘာလဲ။

“ဟို ... မှာ ... ဟိုမှာ”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အသံများကို ကြားနေရသည်။ ဖြတ်သွား၊ ဖြတ်လာရော၊ ရပ်နေသူများပါ ပဒုမ္မာ့ကို သိသိသာသာ တစ်ပြိုင်တည်း ကြည့်နေကြသည်။ ပဒုမ္မာ ခြေလှမ်းများပင် မှားချင်လာသည်။ ဧကန္တသူများရောက်နေပြီလား။ သူ ရောက်နေတာလား။

“ဝိုး ... ဝိုး ... ဝိုး”

အသံသည် ပဒုမ္မာနားအနီးတွင်ရှိသည်။ ပြီးနောက် ပဒုမ္မာ့မျက်နှာရှေ့သို့ ...

“ဟင်”

ပဒုမ္မာ မှတ်တက်သွားသည်။ မှန်ပါ၏။ ရီမစ်နှင့်ထိန်းချုပ်ရသေးလေယာဉ်အငယ်စားလေးဖြစ်သည်။ ထိုလေယာဉ်တွင် စာရွက်လေချိတ်ဆွဲထား၏။ “လမ်းညွှန်” ဟု ရေးထွင်းထားသည်။ လေယာဉ်ငယ်လေးသည် ပဒုမ္မာ ရပ်နေလျှင် ရပ်သည်။ ပဒုမ္မာ ဆက်သွားလျှင် သွားသည်။ ပဒုမ္မာ့ရင်ထဲ ကြည်နူးလာ၏။ အဝေးမှ ထိန်းချုပ်နေတယ်ဆိုသော်ငြား ဒီအနီးနားဝန်းကျင်တွင် ဇောင်း ရှိနေမည်မှာ သေချာသည်။ ရှိရုံတင်မက ပဒုမ္မာ့ကို အရေးတစိုက်ကြည့်နေဦးမည် ဖြစ်၍ အနေကျသည်။ သို့သော် ကျေနပ်သည်။ တကယ်ပဲ ဒီနေ့ ဇောင်းက ပရိပို့စ်လုပ်တော့မှာပါလား ဆိုတဲ့အသိကြောင့် ကျေနပ်သည်။ နာမည်

— ဓမ္မဿာ —

ကြီး ထမင်းဝတ်ဖြစ်မှာကို စိတ်ပူခဲ့၍ ရင်ထဲ အလုံးကြီးကျသွားသလို ရှင်းလင်းသွားသည်။

ပဒုမ္မာသည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာပင် ထိုလေယာဉ်ငယ်လေးခေါ် ဆောင်ရာနေရာကသို့ လိုက်လာခဲ့သည်။ ထိုလေယာဉ်ငယ်လေးသည် ဂျက်ဆင်လမ်းထဲ ချိုးဝင်လာသည်။ ဪ... ဒီနေရာက သူနဲ့ဆိုခဲ့တဲ့ နေရာလေးပဲ။ နှစ်ချို့အုတ်ခုံဘေးရောက်သောအခါ သူ့အား 'သတိရမိပါသေးသည်။

လေယာဉ်လေးသည် ဂျက်ဆင်လမ်းအဝင်တွင် ရုတ်တရက် ပျောက်သွားခဲ့သည်။ ဘယ်ရောက်လို့ ရောက်သွားမှန်းပင် မသိတော့ချေ။ သို့သော် လေယာဉ်မလိုတော့ပါချေ။ သူ့ကို မြင်နေရသည်။ သူသည် ရုပ်အင်္ကျီအစိမ်းနုရောင်၊ ပုဆိုးကွက်စိပ် စိမ်းပုတ်ရောင်နှင့် ကားဘေးတွင် မားမားကြီး ရပ်ကာ ပဒုမ္မာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပဒုမ္မာ ရင်တုန်သွားသည်။ ခြေလှမ်းများ တုံ့ဆိုင်းကုန်သည်။

ပဒုမ္မာ သူ့ထံသို့ သွားသင့်ရဲ့လား။ ယောက်ျားတစ်ယောက်က ပရိုပိုစ်လုပ်ပါမယ်လို့ တရားဝင် အသိပေးထားပြီးမှတော့ ပဒုမ္မာက သူ့ထံသို့ သွားသင့်ရဲ့လား။ ချစ်ကြောင်းပြောဆိုမည့်သူစကားသံကို သိသိ ချည်းနဲ့ တကူးတက သွားနားထောင်ပေးသင့်ရဲ့လား။ ဒါဆို ပဒုမ္မာက သိက္ခာရှိရဲ့လား။ မဆွတ်ခင်က ကြွေချင်နေပါတယ်ဟု အသိပေးနေသလို များ ဖြစ်သွားမလား။ ကြွေနေတာ မှန်သော်လည်း ကြွေနေသည့် အကြောင်းကိုတော့ သူ အပါအဝင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြေညာမောင်း မခတ်သင့်မှန်း သိသည်။

— ဂျာနယ် —

လျှောက်လှမ်းနေသော ပဒုမ္မာခြေလှမ်းများသည် လမ်းခုလဲ ဌ် ရပ်တန့်သွားသည်။ သူ့ကို ရဲရဲမကြည့်ဝံ့တော့ချေ။ သူကတော့ ပိုမို ခေါ်နေသယောင် ပြုံး၍ စိုက်ကြည့်နေသည်။

ပဒုမ္မာ လိပ်ပြာမလုံသလို ခံစားရ၏။ မသွားပြန်လျှင်လည်း သူက ပဒုမ္မာ မချစ်နိုင်ဘူးထင်သွားမည်။ ထိုအခါ သူ ပဒုမ္မာကို ချစ်ဆုံး ဆိုဖို့ ထပ်ပြီးမကြိုးစားတော့မည်ကို စိုးရိမ်သည်။ သွားပြန်လျှင်လည်း ပဒုမ္မာကို အများက အတင်းပိုင်းပြောကြလိမ့်မည်။ “သူကကို ရည်းစား စကား အပြောခံချင်နေတာလေ” ထိုသို့ပြောကြားခြင်းကို ပဒုမ္မာ ခံနိုင်ရည် ရှိပါ့မလား။ ပဒုမ္မာသည် မလှုပ်မယှက်ပင် ရပ်နေမိသည်။ အဝေး များကြား ငြိမ်သက်နေမိသည်။ ဘာလုပ်၍ လုပ်ရမှန်းမသိ။ ဇောင်းရု ဘာကြောင့် အဲဒီလိုလုပ်ရတာလဲ။ ဘာကြောင့် လူသိရှင်ကြားဖြစ်ရတာလဲ။ ပဒုမ္မာသည် မလုံမလဲပင် ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်လိုက်သောအမျက်လုံးပေါင်းများစွာတို့၏ ကြည့်ရှုခြင်းကို ခံနေရသည်။

ပဒုမ္မာ တွန့်ဆုတ်သွားသည်။ ညာခြေကို နောက်ပြန်ဆုတ်သည်။ သို့သော် ဘယ်ခြေကိုတော့ မရွှေ့မိချေ။ သူ့အကြောင်း လာ၍ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ သူ့ထံသို့ ပဒုမ္မာ မသွားလိုက်လျှင် သိက္ခာကျပေလိမ့်မည်။ သူ အရှက်ကွဲလိမ့်မည်။ ပဒုမ္မာ ဘာလုပ်ရမလဲ

နောက်လည်းမဆုတ်ဝံ့၊ ရှေ့လည်း မတိုးဝံ့ဖြစ်နေချိန်တွင် သည် ကားထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကို နှိုက်ယူသည်။ ပြီးနောက် ပဒုမ္မာထံ လျှောက်လာသည်။ ပဒုမ္မာ၏ ရင်ခွန်သံသည် ဆူညံကုန်သည်။ တစ်လှည့် ချင်း လျှောက်လာသော သူ့ခြေလှမ်းများသည် ပဒုမ္မာနှင့်နီးကပ်စေ

— ဂျာနယ် —

ပစ် ဒက်ခနဲထိမှီက အဓိကပဲ”

“ပဒုမ္မာ ... နင်တော့ သနားစရာပဲ။ သူက နင့်ကို အသုံး
နေတာ။ နင် ညံ့လှချည်လား”

ဇောင်း အံ့သြသွားသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မလုံမလဲဖြစ်မိသည်။
အမှန်တကယ်လည်း ပဒုမ္မာကို ပစ်မှားအဖြစ် သုံးနေခြင်းဖြစ်သည်။
ရွက်ဆစ် ဒါကို ဘယ်လိုသိတာလဲ။ ဘယ်က ဘယ်လိုသိသွားတာလဲ။
ဖြစ်နိုင်ရဲ့လား။ သော်ဇော်ကိုတောင် ပြောမပြုဖြစ်တဲ့သူအစီအစဉ်ကို
ရွက်ဆစ်က ဘယ်က ဘယ်လိုသိနိုင်မှာလဲ။

“ဒါ မင်းအကန့်မဟုတ်ဘူးထင်တယ် ရွက်ဆစ်”

“ကျွန်မကလည်း ရှင့်ကို မပြောပါဘူး။ ပဒုမ္မာကိုပဲ စေတနာနဲ့
အသိပေးနေတာ။ ရှင့်ညွတ်ကွင်းမှာ မလူးသာ မလွန်သာ ဖြစ်သွားမှာ
စိုးလို့”

“လူတစ်ယောက်ကို နောက်ကျောဝင်ခုတ်တာ မင်းရဲ့ အကျင့်
လား”

“ငါ ယောက်ျားဆိုပြီး မာန်တက်အနိုင်ယူတာရော ရှင့် အကျင့်
လား”

“ငါ နိုင်လိုက်တယ်လို့ ပြောချင်တာလား”

“ပွဲက မစသေးပါဘူး”

“ကိုယ်တော့ ပြီးသွားပြီထင်တာပဲ”

“တက်မလာရဲတော့ဘူးလား”

“မင်းကို သနားလို့ မင်းလုပ်တတ်တာက ငါ့ရဲ့အသက် အန္တရာယ်

— ထွေးသော —

ခြင်းခြောက်မို့ပဲ။ ငါက တုံ့ပြန်လိုက်ရင် မင်း ထမင်းကြမ်းနဲ့ ကုလားပဲ
နေရမှာစိုးလို့”

“မလိုပါဘူး။ ကျွန်မကို သနားနေဖို့ မလိုဘူး။ ဘယ်သူသနား
တာမှလည်း မခံချင်ဘူး။ ဒီစကားကို ရှင်မှတ်ထားပါ။ တစ်နေ့ကျရင်
ဒီဒီလိုစကားမျိုး ရှင် အပြောခံရစေမယ်”

ရွက်ဆစ်သည် ပြောပြောဆိုဆို ပဒုမ္မာကို စွေကြည့်ပြီး ကား
ဆီတက်ကာ ကားမောင်းထွက်သွားသည်။ ဇောင်း၏နဖူးပြင်မှ ဆွေးစ
ညို့ကို ကြည့်ပြီး ဇေဝဇေဝဖြစ်သွားသည်။ ဇောင်းနှင့်ရွက်ဆစ်ကို နား
မလည်ပါ။ ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ။ နင့်ကို အသုံးချနေတာ ဟူသော
စွပ်စွဲချက်ကို ဇောင်းက ဘာလို့ မဟုတ်ဘူး မငြင်းတာလဲ။ ဇောင်းက
ပဒုမ္မာနားကပ်နေတာ ရွက်ဆစ်ကြောင့်လား။ ရွက်ဆစ်ပြောတာ မှန်
နေသလား။ တကယ်ပဲ ရွက်ဆစ်က စေတနာအရင်းခံနဲ့လား။ နောက်
ကျော ဝင်ခုတ်တယ်ဆိုတဲ့ နောက်ဆက်တွဲအဓိပ္ပာယ်က ဘာတွေလဲ။

ဇောင်းကို သဘောကျမိပေမယ့် သံသယရှိသည်။ ပရိပို့စ်
သုပ်ပါမယ်လို့ သတင်းတွေ ပျံ့နေပြီးကာမှ ခင်ရအောင်တဲ့လေ။ ဘာ
သဘောလဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျေနပ်ပါသည်။ အကယ်၍သာ ဇောင်းသည်
ဤသို့မလုပ်ခဲ့ပါက ပဒုမ္မာ အရှက်ရလိမ့်မည်။ အားလုံးသောလူများ
သည် ဇောင်းက ပဒုမ္မာကို ပရိပို့စ်လုပ်နေသည်ဟု ထင်စရာရှိသည်။
ဆိုသို့ထင်လို့လည်း ရွက်ဆစ်က ခုလိုပြောသွားတာ မဟုတ်ပါလား။

ဇောင်းကို နားမလည်ပါ။ ကြည့်လောအကြည့်၊ ပြောသော
ကားတွင် လျှို့ဝှက်မှုရှိနေသည်။ ဇောင်းကို နားလည်ချင်သည်။ မိမိ

— ထွေးသော —

က ဇောင်းအပေါ် ရိုးသားသလို ဇောင်းကလည်း မိမိအပေါ် ရိုးသားနေချင်သည်။ သို့သော် မရိုးသားလည်း ကိစ္စတော့ မရှိပါ။ ပဒုမ္မာစိတ်သည် အချစ်ကို ရယူပိုင်ဆိုင်ခြင်းမျိုး မကြိုက်ပေ။ ချစ်သူကို ပေးဆပ်ချင်သည်။

ဝတ္ထုထဲမှာဆိုလျှင်လည်း ပေးဆပ်တတ်သော ဇာတ်ကောင်ကို မှ အထင်ကြီးလေးစားချင်သည်။ ရွက်ဆစ်အမြင်ကို ဂရုမစိုက်နိုင်စေမိမိသည် မိမိအထင်ကြီးသော ဇာတ်ကောင်တော့ ဖြစ်လိုက်ချင်သည်။ ချစ်သော ခံစားချက်က ဘယ်လိုလဲဟု သိချင်ခဲ့သည်။ ယခု ဇောင်းနှင့် ပတ်သက်သော ပဒုမ္မာခံစားချက်သည် ချစ်သောခံစားချက်များ ဖြစ်နေမလားဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝေဖန်ပိုင်းခြားနေမိသည်။ မရေရာသောသော်လည်း သေချာနေသည်။ ထိုအခါ ပဒုမ္မာသည် ...

“ဟင် ... ဖေဖေ အစောကြီးပါလား”

ပဒုမ္မာ၏နှုတ်ဆက်စကားကြောင့် သတင်းစာဖတ်နေသော ဦးဇေယျတုသည် လှည့်ကြည့်လာသည်။ ညနေ ငါးနာရီထိုးသော အချိန်သည် ဦးဇေယျတုအိမ်တွင် ရှိတတ်သောအချိန်မဟုတ်ပေ။ ဦးဇေယျတုကြည့်ရှုရသည် ပဒုမ္မာမျက်နှာသို့မဟုတ်ဘဲ ပဒုမ္မာလက်ထဲ ပွေ့ထားသော နှင်းဆီပန်းစည်းကြီးသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ဦးဇေယျတုရင်ထဲ ဆိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဒီနှင်းဆီပန်း ...။

ဦးဇေယျတု အာရုံထဲတွင် ဇောင်းအခန်းထဲမှ နှင်းဆီပန်းပုံကြီးရောက်ရှိ၍လာသည်။ နှင်းဆီပန်းများသည် နီလိုက်၊ ဝါလိုက်၊ စိမ်းဖိုက်နှင့် ဦးဇေယျတုကို လှောင်ပြောင်နေ၏။

“ဟီး ... ဟီး ... ဟဲ ... ဟဲ ... ဟို ... သမီး ဆက်ဆောင်ရလာတာပါ”

ပဒုမ္မာက မလုံမလဲပြောလိုက်ချိန်တွင် ဦးဇေယျတုခေါင်းထဲ ခိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“လက်ဆောင် ... ဟုတ်လား။ ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်သူပေးတာလဲ”

“အဲ ... သယ် ... သူငယ်ချင်းပါ။ ဟို ... မီးနီး ...

မီးနီးပေးတာပါ ဖေဖေ”

မီးကိုရေနှင့်ငြိမ်းလိုက်သည်ပမာ အပူလုံးကြီး ဟုန်းခနဲ ငြိမ်လျသွားသည်။

“နင်လည်း လိမ်ပြောတတ်သားပဲ”

ခပ်စူးစူးထွက်ပေါ်လာသောအသံဖြစ်သည်။ အသံသည် လှေကားဆီမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။ ပဒုမ္မာ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ရွက်ဆစ်ကို တွေ့ရသည်။

“ဘာလို့အမှန်အတိုင်းမပြောတာလဲ”

ပဒုမ္မာသည် ကြောက်ဖွပ်စွာ တုန်ချင်လာသည်။ မဖြစ်ပါ။ ဖေဖေ သိ၍မဖြစ်ပါ။ အခုမှ ကျောင်းတက်တယ်။ အခုမှ ရည်းစားရနေတယ် ဆိုရင် ဖေဖေ ပဒုမ္မာကို စိတ်ပျက်သွားပေလိမ့်မည်။ မဖြစ်ပါ။ ရွက်ဆစ်ရယ် တောင်းပန်ပါတယ်။ မပြောပါနဲ့နော်။

သို့သော် ရွက်ဆစ်သည် လှေကားပေါ်မှ တစ်လှမ်းချင်း ဆင်းလာသည်။ ဦးဇေယျတု၏အကြည့်များသည်လည်း ရွက်ဆစ်ထံမှမခွာတော့။

“ဘာလဲ ... သမီး။ ဖေဖေကို အမှန်ပြောစမ်း”

“သူ ကောင်တစ်ယောက်နဲ့ ငြိနေတယ်”

“ဘာ”

“အဲဒီပန်းစည်းက အဲဒီကောင် သူ့ကိုပေးလိုက်တယ်ဆိုတာ တစ်ကျောင်းလုံး သိတယ်”

ကြာကလွန်း၍ မျက်ရည်ပင် ဝေ့သီလာသည်။ ဖေဖေအဖေမျက်နှာပင် မထားတတ်တော့ပေ။

•—•—•—•—•

“ဟုတ်လား ... သမီးငယ်”

“ဘာလဲ ... ဖေဖေက သမီးစကားကို မယုံလို့လား”

ရွက်ဆစ်သည် ပြောဆိုရင်း ဖေဖေအနီးတွင် ရပ်သည်။ ငြိနောက် ဖုန်းကို ဖွင့်သည်။

“ဖေဖေသမီးအလိမ္မာတုံးက ဘယ်အထိ သောင်းကျန်းနေတယ် ဆိုတာ ဖေဖေမျက်လုံးနဲ့ ကိုယ်တိုင်ကြည့်ပါ”

ဖေဖေသည် ရွက်ဆစ်လက်ထဲမှ ဖုန်းကို ယူကြည့်သည်။ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ပဒုမ္မာအထက် မလွဲဘူးဆိုလျှင် အွန်လိုင်းတွင် ချွံ့ခဲ့သည်ပုံဖြစ်ရမည်။

“ဟင်”

ဦးဇေယျတုသည် တံတွေးပင် မျိုမချတတ်တော့ပေ။ မဖြစ်ပါ စေနဲ့ဟု ကျိတ်၍ ဆုတောင်းနေခဲ့မိသည်။ သို့သော် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဘာလုပ်သင့်သလဲ။

“ဖေဖေ ... ဖေဖေ”

မိုက်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ယိုင်နဲ့သွားသည်တွင် ရွက်ဆစ်ရော ပဒုမ္မာပါ ဦးဇေယျတုကို ဖမ်းဆွဲထားကြသည်။

“ဖယ်စမ်း”

ရွက်ဆစ်သည် ပဒုမ္မာလက်ကို ဖေဖေအသားပေါ်မှ ဖြုတ်ပြီး ဆွန်းသည်။

“အဲဒါ နင့်ကြောင့်။ နင့်ကမြင်းလို ခုလိုဖြစ်ရတာ။ ဖေဖေ... ဖေဖေ နေသာရဲ့လား”

•—•—•—•—•

ဖေဖေသည် လေးပင်စွာပင် လက်ကာပြနေသည်။ ရွက်ဆန်
အံ့သြသည်။ အဲဒီလောက်ထိ ဖြစ်သွားလိမ့်မည်ဟု မထင်ပေ။ ခံပြင်း၏။
ဖေဖေက ပဒုမ္မာကို ဘယ်လောက်ထိများ မျှော်လင့်ထားလို့လဲ။ ဘယ်
လောက်ထိကြီး မျှော်လင့်နေလို့ ခုလိုရှောခံရသွားရတာလဲ။ ဖေဖေက
လွန်လွန်းနေပါပြီ။ တော်သင့်ရုံပေါ့။

“အစ်ကို ... အစ်ကို”

ဒေါ်ငွေနှင်းမူန်သည် ပြူးတူးဖျာတာပင် အပေါ်ထပ်မှ ခြေ
ဆင်းလာ၏။ ပြီးနောက် ဦးဇေယျတုကို ပွေ့ထူသည်။

“ကိုမော်ဦး ... ကိုမော်ဦး”

ဒေါ်ငွေနှင်းမူန်၏အော်သံစူးစူးကြောင့် ဦးမော်ဦးသည် အိမ်ထဲ
ပြေးဝင်လာ၏။

“ဒေါက်တာအောင်ရွှေကို ဖုန်းဆက်ပါ။ ထွေးပု ... ဟဲ့ ...
ထွေးပု ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ပဒုမ္မာကို ရှေ့တွင် မတ်တတ်ကြီးထားပြီး ဒေါ်ငွေနှင်းမူန်သည်
ဆူညံစွာ အော်နေ၏။ ပဒုမ္မာသည် ဖေဖေကို တတ်စွမ်းသလောက်
ကူညီချင်သော်လည်း ကပ်၍မရပေ။ ပဒုမ္မာ ကပ်မရအောင် ဒေါ်ငွေ
နှင်းမူန်နှင့် ရွက်ဆန်တို့က လမ်းကြောင်းကို ကာထားကြသည်။

“တွဲပါ ... ဟဲ့ ... တွဲ”

ဖေဖေကို ရွက်ဆန်နှင့် ဒေါ်ငွေနှင်းမူန်တို့က တစ်ဖက်စီတွဲပြီး
အပေါ်ထပ်သို့ တင်ကြသည်။ ပဒုမ္မာသည် စိုးရိမ်စွာပင် ငေးမျှော်ကြည့်
နေသည်။ ဖေဖေသည် စကားပြောနိုင်သော်ငြား ပဒုမ္မာကို မျက်လုံးစွေကာ

— လူသေ —

ကြည့်နေသည်။ ပဒုမ္မာရင်ထဲ နာသည်။ မိမိကြောင့် ရှောခံရသွားသည့်
အတွက် ခံစားရသည်။

ဖေဖေ ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့။

ဟု ရင်ထဲ အကြိမ်ကြိမ်ဆုတောင်းမိသည်။ မိမိအမှားပါ။ ဒါတွေ
မိမိအမှားတွေပါ။ မိမိသာ ဇောင်းနဲ့မပတ်သက်ခဲ့ပါလျှင် ဖေဖေ
အဲဒီ ရှောခံရလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသောအသံကြောင့် ထိန်းထားသော
မျက်ရည်များသည် သွန်ချလိုက်သလို ဝေါခနဲ ပြုတ်ကျလာသည်။

“မေမေ”

မေမေ့ကို ဖက်ကာ ချုံးပွဲချင်ကြွေးမိသည်။

“မထိတ်သာ မလန့်သာရှိလိုက်တာ။ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဖေဖေ ... ဖေဖေ မူးလဲလို့”

“ဟင်”

“မသွားနဲ့တော့ မေမေ။ အန်တီအငွေနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့လိမ့်
မယ်။ ဖေဖေ ရောဂါပိုဆိုးလာလိမ့်မယ်။ သမီးကြောင့်ပါ ... သမီး
ကြောင့် ဖြစ်ရတာ”

“သမီးကြောင့် ... ဟုတ်လား။ သမီးက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မေမေ့မေးခွန်းကို ပြန်မဖြေနိုင်တော့ချေ။ မေမေပါ ထိတ်လန့်
ကုန်မှာစိုးသည်။ စိတ်ချပါမေမေရယ်။ သမီး သူနဲ့ထပ်မပတ်သက်တော့
ဘူး။ စိတ်ချပါ။ သမီး လိမ္မာပါ့မယ်။

— လူသေ —

“သူနာမည်က သော်ဇင်တဲ့။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်မက စန်းသင်းပါ။ ရင်းနှီးသူတွေက မီးနှီးလို့
ခေါ်ကြတယ်”

ဇောင်းက ပြုံးသည်။ ကြည်ရွှင်လှ၏။ ထိုလေးယောက်တို့
တွင် ငူငူကြီးငိုင်းနေသူမှာ ပဒုမ္မာသာ ဖြစ်တော့၏။

“ဟဲ့ ... ပဒုမ္မာ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ပဒုမ္မာ ... ရှင်နဲ့မခင်တော့ဘူး ဇောင်း”

“ဟမ်”

အကြည့်များသည် ပဒုမ္မာထံ စုပြုံသွားသည်။

“မနွေက ဖေဖေ မူးလဲတယ်”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“အွန်လိုင်းပေါ်ကပုံကို ဖေဖေ တွေ့သွားတယ်”

ပဒုမ္မာ စကားက တုံးတံတိုင်းလှသော်လည်း နားလည်ရ
လွယ်သည်။

“နင် မရှင်းပြလိုက်ဘူးလား”

“ရှင်းပြချိန်တောင် မရလိုက်ပါဘူး။ ရှင်းပြတယ်ပဲ ထားပါဦး”

•—•—•—•—•

သယ်က ဘယ်လိုစရိုင်းရမှာလဲ”

ပဒုမ္မာသည် စိတ်ရှုပ်လွန်း၍ နဖူးကြော်လေးများပင် တွန့်ချိုး
ထားကုန်သည်။

“အဲတော့ ... ကိုယ့်ကို မင်းချစ်သူလို့ထင်သွားမှာပေါ့”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်ထင်တယ်။ မနွေက ဇောင်းပေးလိုက်

တဲ့ ပန်းစည်းလည်း ပွေဝင်သွားတာကိုး”

ဇောင်းသည် ပြုံး၏။ ဇောင်း၏အပြုံးသည် ကျေနပ်စွာ၊ နာကြည်း
နေသည်။ ထိုအပြုံးကို ပဒုမ္မာသည် ကြောက်မိသည်။

“အဲဒီတော့ ကိုယ့်နဲ့မတွဲဖို့ တားမြစ်တာပေါ့။ ဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း ... ဖေဖေနဲ့ ပဒုမ္မာ ခုချိန်ထိ စကားမပြောရ
သေးဘူး”

“မင်းတို့ဟာကလည်းကွာ ရှေ့တောင် မဆက်ရသေးဘူး။
ဌာနက အရင်”

သော်ဇင်သည် စိတ်မရှည်စွာ ဝင်ပြောသည်။

“အေးဟယ် ... ဘယ်လိုသိသွားတာလဲ။ မြန်လိုက်တာ။ အိုင်တီ
ခေတ်ကြီးထဲ ဘယ်အရာမှ ကြာကြာဖုံးလို့ မရပါလား။ ခင်ရုံလေးခင်တာ
တောင် မရဘူးလား”

“ဖေဖေက ငယ်သေးလို့ စိတ်ပူတာနဲ့တူတယ်”

“တို့တစ်တွေက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတွေပါ။ အသက်ပြည့်
ပြီးသားတွေလေ။ နင့်အဖေက ခါတိုင်းတော့ အဲဒီလိုဝင်မစွက်ဖက်တတ်
ပါဘူး”

•—•—•—•—•

ဇောင်းသည် လျှို့ဝှက်စွာပြုံးနေသည်။ ပြီးနောက် ထရပ်၏။

“သွားတော့မလို့လား”

မီးနီးအသံဖြစ်သည်။

“သွားစို့ သော်ဇင်”

“စိတ်ဆိုးသွားတာလား”

ပဒုမ္မာ၏အသံသည် ညှိုးငယ်နေသည်။

“ရပါတယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့ကမ်းလှမ်းမှုကို ပယ်ချလိုက်မှတော့ ကိုယ်က မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ထိုင်နေရင် ငပေါ်ဖြစ်သွားတော့မှာပေါ့”

“မဟုတ်သေးဘူး။ ပဒုမ္မာက အယ် ... ဇောင်း ... ဇောင်း”

ပြောပြပြီးချင်း ချာခနဲလှည့်ထွက်ခဲ့သောအခါ သော်ဇင်သည် နောက်မှ ကသောကမျော ပြေးလိုက်ရပြန်သည်။

“ဟေ့ကောင် ... ဇောင်း ... ဇောင်း ... ခဏနေပါဦး။ ခဏ”

သော်ဇင်သည် နောက်မှနေ၍ ဇောင်းလက်ကို ပြေးဆွဲသည်။ ဇောင်းသည် သော်ဇင်လက်ထဲမှ ရုန်းပြီး ပလက်ဖောင်းဘေးရှိ အုတ်ခုံကျိုးပေါ်တွင် ထိုင်သည်။

“ဇာတ်လမ်းက စမယ်တောင် မကြုံရသေးဘူး။ The End လို့ စာတန်းထိုးလိုက်ပြီပဲ”

“ခြေတစ်လှမ်းနောက်ကျသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လမ်းက သွားသွား ခရီးရောက်ဖို့ အဓိကပါ”

•—•—•—•—•

“ဟမ် ... မင်းမျက်နှာက ဘယ်လိုဖြစ်သွားပြန်တာလဲ။ အကယ်ဒမီရှောင်ပဲ။ ခဏတုန်းကပဲ မျက်နှာက ပြိုတော့မယ့်မိုးလိုလို၊ တွဲတော့မြေလိုလို။ တတ်လည်းတတ်နိုင်လွန်းတယ်။ ဒါလည်း ဗျူဟာလေး”

“ဗျူဟာဖြစ်နေသလားတော့ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ့စိတ်ထဲမှာတော့ ဗျူဟာလို့ မသတ်မှတ်ဘူး ... ဟား ... ဟား ... ပွဲက အခုတော့ စပြီပေါ့”

“ပြီးသွားတာလေ။ ပြီးတာ ... ဟေ့ကောင်ရ”

“လောကကြီးလို့ ဘာလို့ခေါ်သလဲ သိလား။ လူတွေအားလုံး လောအောင် ကနေကြရလို့ပဲ။ ငါတို့ရဲ့ကွဲက အခုမှ စမှာ”

“ဘာတွေလဲကွာ”

“စောင့်ကြည့်ရင်းနဲ့ သိလာရမှာပါကွာ”

“ထားလိုက်ပါတော့ကွာ။ ဆက်မေးရင် ပိုဆိုးကုန်မှာပဲရှိတော့တယ်။ မမေးတော့ပါဘူး။ သိတာကိုပဲ ပြောပြရတာပေါ့”

“မင်းက ဘာတွေသိထားလို့လဲ”

“ရွက်ဆစ်နဲ့ ပဒုမ္မာက ငယ်သူငယ်ချင်းလို့ ကြားတယ်”

“ဘယ်ကကြားတာလဲ”

“ချယ်ရီနိုင်ပြောနေတယ်။ ငယ်တည်းက တစ်ကျောင်းတည်းမှာနေတာ။ ရင်းနှီးကြတယ်ထင်တယ်”

“အဲတော့”

“မင်းချင့်ချိန်လို့ ရတာပေါ့ကွာ”

•—•—•—•—•

“ဘာမှချိန်စရာမလိုဘူး။ ရွက်ဆစ်ကို ငါ လုံးဝ ရင်မခုန်ဘူး။ အဲဒီလောက် မာန်တက်ပြီး အငြိုးကြီးတဲ့မိန်းမက မိဖုရားမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘုရင်ဖြစ်တဲ့လူက ဘယ်တော့မှ ဧကရိကိုမရွေးဘူး။ မိဖုရားကိုပဲ ရှာတယ်”

“ပဒုမ္မာက မင်းရဲမိဖုရားပေါ့ ... ဟုတ်လား”

ဇောင်းသည် လေးပင်စွာ ခေါင်းခါရမ်းသည်။

“မဟုတ်သေးဘူး။ ပဒုမ္မာလည်း ငါ့မိဖုရားဖြစ်လို့မရဘူး”

ဇောင်း၏အဖြေစကားကြောင့် သော်ဇင်သည် နားမလည်သော်လည်း ဘာမှဆက်မမေးဖြစ်။ သို့သော် ဆက်ပြောလာမည့် ဇောင်း၏ အသံကိုတော့ နားစွင့်၍နေသည်။

“သေချာတွေးကြည့်တော့ ပဒုမ္မာက မိန်းမကောင်းလေးပါ။ ဒီခေတ်မှာ ဒါမျိုးက ရှားတယ်။ မလုပ်သင့်မှန်းသိပေမယ့် သိသိချည်းနဲ့ မိုက်ချင်နေတယ်”

“ဘာမလုပ်သင့်ရမှာလဲ။ မင်းနဲ့ပဒုမ္မာက ဘာကြောင့်မဖြစ်သင့်ရမှာလဲ။ မင်းပဲ ကံတက်သလား၊ ငါပဲ ကံညံ့တာသလား မသိဘူး။ အားကျရမလို့၊ အပြစ်တင်ရမလို့ ဖြစ်နေပြီ။ ရွက်ဆစ်ဆိုလည်း ဘယ်လောက် လှထားသလဲ”

“တော်စမ်းပါကွာ။ အဲဒီရွက်ဆစ်အကြောင်း တော်စမ်းပါ”

“ချစ်ခြင်းဆိုတာ မုန်းခြင်းရဲနောက်မှာ အားပြင်းစွာရှိနေတတ်တယ် ဇောင်း။ ရွက်ဆစ်ဆို ဘယ်လောက်ထိ လှထားသလဲ။ ကိုယ်လုံး မျက်နှာ၊ ထက်မြက်မှု။ ကဲ ပြော ... မင်း ဘာငြင်းမလဲ။ ရွက်ဆစ်ရဲ့ ဆတ်ဆတ်ကျုံ့ပုံလေးက ဘယ်လောက်ထိ ချစ်စရာကောင်းထားသလဲ။

ဇောင်းစမ်းပါနဲ့ ဇောင်းရာ။ မင်းဘက်ကသာ အလံဖြူပြလိုက်ရင် ဟိုက ငြိမ်းချမ်းရေးယူလိုက်မှာပါ”

“အဲဒီလိုမိန်းမမျိုးလို့ ထင်သလား”

“မင်းကို ငါက ဆရာကြီးလို့ ထင်နေတာ။ တကယ်တော့ မင်းက တပည့်လေးပဲ။ မှတ်ထား ဇောင်း။ ခက်ထန်မာကျောတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့အတွင်းစိတ် တစ်နေရာမှာ နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ အားငယ်နေတတ်တယ်။ အထူးသဖြင့် ရွက်ဆစ်လို လှပတဲ့မိန်းမလေးမျိုးပေါ့”

“သူ့အလှကို ငါ မကြိုက်ဘူး။ ပူလောင်တယ်”

“မင်းဟာက ဘာလဲကွာ။ ပဒုမ္မာလို အေးဆေးမှုကျပြန်တော့လည်း လက်ခါတယ်။ လက်ခါတာ ပြတ်ပြတ်လားသားမဟုတ်ဘူး။ ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ လှန်ထားသလိုပဲ။ ရွက်ဆစ်လိုအလှမျိုးကျတော့ မင်းက သရောတယ်။ မင်း ယောက်ျားအစစ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဤအေးသူအမေရိုက် မုန့်လုံးစက္ကူကပ် ဖြစ်နေပြီ။ ဟိုး ... ဒီကိစ္စကို ရပ်မယ်။ အခု လောလောဆယ် ငါ ခေါင်းအေးအေးနဲ့ နားချင်ပြီ”

“ဟား ... ဟား ... နားလို့ရလိမ့်မယ် မထင်နဲ့။ ဟိုးမှာ မင်းရဲရန်သူလေး လာနေတယ်”

ဇောင်း လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ရွက်ဆစ်ကို တွေ့ရသည်။ အဝေးမြင်ကွင်းမို့ မသိကွဲသော်လည်း ရွက်ဆစ်ဆိုတာ သေချာ၏။ ရွက်ဆစ် အနောက်တွင် ယောက်ျားလေး သုံးယောက် ကပ်ပါလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုယောက်ျားလေးများသည် ရွက်ဆစ်ကို လိုက်ရံနေ

၁၅၈

မယ်နိုင်

မှန်း သိသာသည်။ လက်ထဲမှ အဝါရောင် နှင်းဆီတစ်ပွင့်ကို ခေယံယံ လိုက်ပေးနေသည်။ ဇောင်း နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံ ပြုံးသည်။

“ဒီလိုကောင်မျိုးတွေရှိနေလို့ ယောက်ျားလေးတွေကို မိန်းကလေးတွေ အထင်သေးနေကြတာ”

“ကြိုက်လို့လိုက်တာပဲကွာ ဘာဖြစ်လဲ”

“မိန်းမဆိုတဲ့သတ္တဝါမျိုးက လိုက်ရင် ပြေးတယ်၊ ရပ်နေရင် အခြေအနေစောင့်ကြည့်တယ်။ နောက်ပြန်လှည့်လိုက်မှ လိုက်ကြတာ မျိုးကွဲ။ မယုံရင်ကြည့်ထား။ အဲဒီနှင်းဆီပန်းကို ရွက်ဆစ်ယူပြီး နင်းချေ လိမ့်မယ်”

ဇောင်း၏အယူအဆသည် ဆရာတင်လောက်ပါပေသည်။ ဇောင်း ခန့်မှန်းပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပင် ရွက်ဆစ်သည် နှင်းဆီပန်းကို ဆွဲယူပြီး နင်းချေလိုက်သည်။

“အဲဒီဘဲက ဒေါသထွက်သွားမယ်၊ ရှက်မယ်၊ ရှက်သွားရင်တော့ ရွက်ဆစ်က ထပ်ပြီးပြဿနာဖြစ်ပြန်ဦးမှာပဲ”

“ဘယ်လိုပြဿနာမျိုးလဲ”

“အဲဒါတော့ ငါမပြောတတ်ဘူး”

“ရွက်ဆစ်ကလည်းကွာ။ လွန်ပါတယ်”

“သူ့ မလွန်ဘူး။ ဟိုကောင်တွေ တုံးတာ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်က အဲဒီလို ကူနွေယှက်လောက်အောင် နှောင့်ယှက်နေရင် ဘယ်မိန်းကလေးမဆို တင်းမှာပဲ။ အထူးသဖြင့် ရွက်ဆစ်လို မိန်းကလေးမျိုးကိုဆို ပိုပြီးမလုပ်သင့်ဘူး။ အဲဒီလိုလုပ်ရပ်က အပေါ်စားဆန်လွန်း

•—•—•—•—•

ခွေ့ထွက်စွာပွင့်သောပန်း

၁၅၉

တယ်။ တကယ်ကြိုက်ရင် အတည်လိုက်ပေါ့ကွာ။ အလကားသက်သက် နောက်နေသလိုပဲ”

“ခပ်တည်တည်နေပါ။ ငါတို့ကို သူ မြင်သွားပြီ”

ဇောင်းသည် လိမ္မာပါးနပ်စွာဆိုပြီး မသိလိုက်မသိဘာသာပင် ကံ့ကော်ပင်များကို ငေးကြည့်နေသည်။ ခြေသံသည် နီးကပ်လာ၏။ ငြီးနော် သုံးပေမျှအကွာတွင် ရပ်တန့်သွားသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ... အဖြေရလိုက်ပြီလား”

“စောပါသေးတယ်”

“တို့တော့ ရှင် အငြင်းခံလိုက်ရပြီထင်တာပဲ”

ရွက်ဆစ်အပြုံးက ပိုင်နိုင်လွန်းလှသည်။ ရွက်ဆစ်သည် တစ်ခုခုကို ကြိုသိနေပုံရ၏။

“ငါ့အကြောင်းကို အဲဒီလောက်ထိ မင်း စိတ်ဝင်စားလိမ့်မယ်လို့ မထင်တာ အမှန်ပဲ”

“အခြောက်တိုက် ဘဝင်မြင့်နေတတ်တာက ရှင့်ရောဂါထင်တယ်”

“ဘယ်လိုလဲ။ မင်းရဲ့တိုက်စစ်တွေက မလာသေးပါလား”

“ရှင် သိပ်အရသာတွေ့နေတယ် ထင်တယ်”

“မလွမ်းလောက်ပါဘူး”

“မလွမ်းလောက်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ရှေ့မှာ တစ်နေ့ ရှင် ဒူးထောက်စေရမယ်”

“မှားနေပြီ။ ငါ ကြိုက်တာ မင်းမဟုတ်ဘူး။ ပဒုမ္မာ။ ပဒုမ္မာကိုပဲ ကြိုက်တာ”

•—•—•—•—•

ရွက်ဆစ် နှုတ်ခမ်းတွန့်ကာ ပြုံးသည်။ ထိုအပြုံးသည် နာကြည်းမှုများနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ နေနှင့်ဦးပေါ် ဇောင်းရယ်။ ရှင် ဘယ်လောက်ထိ ခံနိုင်ရည်ရှိမှာမို့လဲ။ ရှင်အချစ်ကို ရအောင်ယူပြီးမှ ရှင်နုလုံးသားကို ဓားနဲ့ခွဲပြမယ်။ ရှင်မျက်ရည်တွေကို ခြေဆေးပြမယ်။ ရှင် သိပ်မှားသွားပြီ ဇောင်း။ ကျွန်မကို မထင်ခဲ့မြင် ဆက်ဆံခဲ့တဲ့တွက် ရှင် နောင်တရစေမယ်။ ရွက်ဆစ်ဘဝမှာ ရွက်ဆစ်ကို လာကြောလို့မရဘူး။ လာပိတ်ပင်လို့မရဘူး။ ပိတ်ထားတာ အားလုံးကိုလည်း တိုက်ခွဲပစ်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး။ မတုံ့ဆိုင်းဘူး။ ကြည့်ထားပါ ဇောင်း။ ရွက်ဆစ်ဆိုတဲ့မိန်းမကို လာမစမ်းနဲ့။ ခဲတစ်လုံးတည်းနဲ့ ငှက်နှစ်ကောင် သေအောင်ပစ်ပြမယ်။

ရှင်က ဘာသားနဲ့ထုထားတာမို့လဲ။ ရှင်ကလည်း ယောက်ျားတွေထဲက ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။ စောင့်ကြည့်နေ ဇောင်း။ ရှင်အဲဒီလို အမြဲတမ်းပြုံးနိုင်ပါစေလို့ ကျွန်မ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်။ အမြင်ရောက်မှ အထိနာတာ သဘာဝပဲလေ။ ရှင်ကို အထိနာအောင် ကျွန်မကိုယ်တိုင် အမြင်ကိုတင်ပြမယ်။ ရှင်ကြောင့် ကျခဲ့တဲ့သိက္ခာကို ရှင်ကိုယ်တိုင် ပြန်ပြီး အဖတ်ဆယ်ပေးရမယ်။ ရှင်ကိုသာမတိုက်ခိုက်နိုင်ဘူးဆိုရင် ဒီလောကမှာ ကျွန်မ လူမလုပ်တော့ဘူး ဇောင်း။ ရှင် ပြုံးနှင့်ဦးပေါ့။

“ပုဂ္ဂမ္မာက ရှင်ကို ဘယ်တော့မှ ကြိုက်လာမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟား ... ဟ ... သေချာလှချည်လား”

“ရှင် စောင့်ကြည့်လိုက်လေ”

“ဘာလဲ ... မင်းက ဝေဒင်ဆရာလား။ နတ်ဆရာမလား”

—ရွှေသီတာ—

“နတ်ဆရာမ မဟုတ်ပေမယ့် ရှင်ကို သေသေချာချာ ဟောတိန်းထုတ်နိုင်တယ်။ ရှင်ကို ပုဂ္ဂမ္မာ ဘယ်တော့မှ ပြန်ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ရှင် သိထားပါ။ ရှင်တစ်နေ့ ပက်ပက်စက်စက် အသည်းကွဲစေရမယ်”

“ဘာ ... ငါက ... ဟား ... ဟား”

ရွက်ဆစ်သည် ပြောချင်ရာပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသည်။ ဇောင်းသည် ရွက်ဆစ်၏ ကျောပြင်ကို ကြည့်ပြီး လှောင်ပြောင်ရယ်မောသည်။ သို့သော် သော်ဇင်ကတော့ တစ်ခုခုကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ချဉ်းစား၍နေသည်။

“ဒီလိုစကားကို ရွက်ဆစ်က အလကားသက်သက် လေကြီးပြီး ပြောသွားတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ”

“သွားစမ်းပါ။ ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်။ မိန်းမတွေက ရှုံးမဲမဲတတ်တယ်။ သူ ဒီလိုခြိမ်းခြောက်သွားပုံက ရှုံးနေပြီလို့ လက်ခံနေတဲ့ သဘောပဲ”

ဇောင်းသည် လိုရာကို ဆွဲပြောနေသူငြား သော်ဇင်သည် ထောက်ခံခြင်း အလျဉ်းမရှိပဲ ကံကော်ပင်ကိုသာ ပေါက်ထွက်နှုတ်တတ်ကြည့်နေတော့၏။

—ရွှေသီတာ—

“မင်းရည်းစားရနေပြီလား ဇောင်း”

ညီသည်အတွက် ကော်ဖီဖျော်ပေးနေသော ဇောင်းသည် ရုတ်တရက် ပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ယုံကြည်မှုနည်းစွာ ထိုင်သော ဦးဇေယျာတုကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။

“တက္ကသိုလ်ရဲ့အရသာတွေထဲမှာ အဲဒါတွေပါမယ်ထင်တယ်”

“အရသာကို သိချင်ရုံလောက်နဲ့တော့ ရည်းစားမထားပါနဲ့ကွာ ကျေနပ်သလိုလိုဖြစ်လာ၏။ ပခုပ္ပာကို မင်းချစ်သူတော်”

မရဘူးလို့ ဘာကြောင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မပြောလိုက်တာလဲ။

“ဒါက ကျွန်တော်ရဲ့ လွတ်လပ်ပိုင်ခွင့်လို့ ထင်ပါတယ်”

“ငါ မင်းကို မချုပ်ချယ်ဘူး ဇောင်း”

“ကျွန်တော်လည်း ဘောင်ထဲမှာ မနေတတ်တဲ့လူပါ”

“အဲဒါကြောင့် ဘောင်ထဲမဝင်ပါနဲ့လို့ ငါက ပြောနေတာမို့ မချစ်ဘဲနဲ့ ချစ်ချင်ယောင်ဆောင်တာက ကိုယ့်သေတွင်းကို ကိုယ်တူနေသလိုပဲ။ ချစ်ရဲ့သားနဲ့ မချစ်ချင်ယောင်ဆောင်တာကလည်း ကိုယ့်လည်ပင်းကို ကိုယ် ကြိုးကွင်းစွပ်နေတာ။ ဘယ်အရာမှ မကောင်းဘူး အကောင်းဆုံးကတော့ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ် သိပြီး သတ္တိရှိဖို့ပဲ”

— ဂျွန်သွင် —

“လူတစ်ယောက်ကောင်းကောင်းရှေ့ဆက်ဖို့ဆိုတာ စံပြ တစ်ယောက်ရှိမှ ပြောင်မြူးတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။ ကျွန်တော်အတွက် စံပြက ဘယ်သူလဲ။ ဘယ်သူလမ်းကြောင်းကို လိုက်ရမှာလဲ”

“လူငယ်တွေ သမိုင်းကို သင်နေတာ ဘာကြောင့်လို့ ထင်သလဲ။ ဂြာန်းစာအုပ်ထဲမှာ သမိုင်းကို ထည့်သွင်းထားတာ ဘာကြောင့်လို့ ထင်သလဲ။ မသိရင်မှတ်ထား ဇောင်း။ သမိုင်းဆိုတာ လူကြီးတွေ မှားခဲ့တာကို လူငယ်တွေက လိုက်မမှားအောင် ရှောင်တိမ်းတတ်ဖို့ပဲ။ လူကြီးတွေရဲ့အမှားကြီးအတိုင်း လိုက်မှားပြီးရင် မှားနေကြတာက မျိုးဆက်သစ်တဲ့လား။ အဲဒါကို မျိုးဆက်သစ်လို့ ခေါ်သလား”

“လူကြီးတွေတော့ မှားလို့ရတယ်။ စိတ်ကြိုက် မိုက်လို့ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကျတော့ ခြောက်ပစ်ကင်းရမယ်ဆိုရင် အတ္တ သိပ်ကြီးလွန်းနေပြီထင်တယ်”

“စေတနာကို အတ္တလို့ ခေါင်းစဉ်တပ်လိုက်မယ်ဆိုရင်လည်း မပြောလိုဘူး။ ပေးတဲ့လူက မခြွင်းမချန် အပြည့်ပေးခဲ့ရင်လည်း ယူတဲ့လူရဲ့ ခံယူချက်ဆိုတာက ရှိနေသေးတယ်။ ဟိုဟာလုပ်ပါ။ ဒီဟာလုပ်ပါလို့ မင်းကို အမိန့်မပေးချင်ဘူး။ ဖေဖေဆိုတဲ့ဝေါဟာရ မင်းမခေါ်တော့ ပေမယ့် မင်းကို မတောင်းဆိုခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ တောင်းဆိုချင်တယ်။ မချစ်တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုတော့ ချစ်တယ်လို့ ဘယ်တော့မှ မပြောမိစေနဲ့”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“မင်း နောင်တရနေမှာစိုးလို့၊ စကားကျွံပြီးရင် ဘယ်တော့မှ

— ဂျွန်သွင် —

နတ်မရဘူး။ နှလုံးသားဆိုတာမျိုးက ဘယ်သောအခါမှ အစိုးမရဘူး။ ကိုယ့်နှလုံးသားကိုတောင် ကိုယ့်စိတ်က မပိုင်တဲ့ဟာ။ တစ်ပါးသူနဲ့ နှလုံးသားကို ဘယ်လိုကန့်သတ်နိုင်မှာလဲ။ အကျဉ်းကျသူတစ်ယောက် မဖြစ်ချင်ရင် ဘယ်တော့မှ အဖျော်မချစ်နဲ့”

“ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုပြောနေတာ ဘာလို့လဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ။ အကြောင်းပြချက်မပေးနိုင်ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်လည်း နောက်ပြန်လှည့် ပို့ စိတ်ကူးမရှိဘူး”

“မိဘက သားသမီးကို ဆုံးမတာ အကြောင်းပြချက်လိုလိုလား။ စေတနာ၊ စေတနာတွေပဲရှိတာကွ”

“စေတနာ ဟုတ်လား။ အဲဒီစေတနာတွေက လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်က ဘယ်ရောက်နေသလဲ။ ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ”

“မင်းအပေါ် ဘယ်တုန်းကမှ စေတနာမပျက်ခဲ့ဘူး၊ ဇောင်းတစ်ခါမှ စေတနာမယုတ်ညံ့ခဲ့ဖူးဘူး”

“ဂရုတော့ မစိုက်ခဲ့ဘူး၊ မဟုတ်လား”

“မင်း ဘာတွေအထင်လွှဲနေတာလဲ၊ ဇောင်း”

“ထားပါ။ ဒါတွေ ငြင်းခုံနေလို့လည်း အလကားပဲ”

“တခြားတစ်ယောက်အကြောင်းကို ကာယကံရှင်ထက် ပိုပြီး ကျွန်တော်က မသိပါဘူး”

ဦးဇေယျတု နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။ ဇောင်း တစ်ခုခု သိနေတာမှန်သည်။ ဘာကိုသိနေတာလဲ။ အမှားကို သိနေတာလား။ အမှန်ကို မြင်သွားတာလား။

ဇောင်းသည် အနည်းငယ်ကျွတ်ဆတ်ဆတ်နိုင်သည်။ ကိုးတန်းတန်းက စ၍ ဖေဖေဟုလည်း မခေါ်တော့ပေ။ သူ ထင်တာမလွဲဘူး။ ဇောင်းသည် သူ့အိမ်ထောင်ဆက်များခြင်းကို သိပေလိမ့်မည်။ “ဆက်ပိုပြီး ဘာသိထားသေးသလဲ။” မေးရင်လည်း ဖြေမည့်လူမဟုတ်နဲ့ သိသည်။

အရင်းအမြစ်ကို သိမှ ဖြေရှင်းလို့ရနိုင်ပေသည်။ ဇောင်းဆိုတဲ့ အမည်လေးကို လွယ်လွယ်ကူကူတွယ်၍ မရမှန်းသိသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အခြေအတင်စကားစစ်ထိုးမနေတော့ဘဲ လှည့်ပြန်ခဲ့သည်။

“ဘယ်မောင်းရမလဲ”

“ကိုမော်ဦး ... အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ”

“သူ ပုံမှန်ပဲကျောင်းတက်နေပါတယ်။ ကောင်မလေး တစ်ယောက်နဲ့ ကြိုက်နေတယ်ထင်တယ်။ ဟိုနေ့က နှင်းဆီပန်းပွေ့ပြီး ဆင်းသွားတယ်”

“အဲဒီပန်းစည်းကို ပဒုမ္မာလက်ထဲမှာ တွေ့လိုက်တယ်”

ဦးမော်ဦးသည် ကားမောင်းနေရာမှ ကြောင်နသွားသည်။

အောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် သူဌေးကြီး ဦးဇေယျတု မျက်နှာကို ချောင်းကြည့်သည်။

“ထင်တောင်ထင်မထားဘူး”

“စိတ်ရှုပ်နေသလား”

“ဘာလုပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

“တမာချိုကို အကြောင်းကြားမှဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ ဒီကိစ္စတာ

တမာချိုနဲ့တိုင်ပင်မှဖြစ်မယ်”

“ကိုမော်ဦးပဲ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ။ အရမ်းလည်း မပြောလိုက်နဲ့ဦး။ စိတ်ထိခိုက်သွားဦးမယ်”

သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ရှိတ်တင်လိုက်မိသည်။ ဘာလုပ်ရသလဲ။ ဘာလုပ်သင့်သလဲ။ နော်ရယ် ... မင်းဆို ဘာလုပ်မှာလဲ။ ငါ့နေရာမှာ မင်းဆို ဘယ်လိုစီစဉ်မှာလဲ။ သူ့အတွေးများသည်သာ အတိတ်ဆီသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ နော်သည် သူ့ကို ပြုံးပြခဲ့သည်။ နော်အပြုံးသည် လျော့ရဲနေ၏။ ထိုအပြုံးကို သူ ယနေ့ထက်တိုင် နားမလည်ခဲ့ပါ။ သူ့မျက်လုံးကို ပိတ်ချလိုက်၏။ ယခုချိန်ထိ နာနေသေးသော ဘယ်ဘက်ရင်အုံကို စမ်းမိသည်။ ညှိုးငယ်နေသော တမာချိုမျက်လုံးတွေနှင့် ရဲ့ စူးရှတဲ့အကြည့်များသည် သူ့ကမ္ဘာကို လွှမ်းမိုးသွားသောအခါ

“အိမ်က သဘောတူတဲ့မိန်းမနဲ့ လက်ထပ်ရတော့မယ်”

ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျ ပြောလိုက်သောအခါ တမာချိုသည် သိကုံးသော စံပယ်ပွင့်လေးကို ဖျစ်ညစ်လိုက်မိသည်။ တမာချိုသည် သူ့တုကို ခင်သည်။

“နင် နော်ကို အဖြေပေးလိုက်ပြီဆို”

နော်ဆိုသည်မှာ ဇေယျတုတို့အိမ်၌ ကပ်နေသူဖြစ်သည်။ သူတို့၏ အဖေ ဦးရာဇာသည် ဇေယျတုအဖော်ရစေရန် နော်ကို အားထားသည်။ နော်သည် အလုပ်သမားပီပီ ပညာကို ဆုံးခန်းတိုင် ဆင် မသင်ရပေ။ ထို့ကြောင့် တမာချိုသည် နော်အပေါ် အသနားသည်။ ဒါကို သူသိ၏။

“အင်း”

“နင် နော်ကို တကယ်ရောချစ်ရဲ့လား”

“ဘာလဲ နင်က ငါ နင့်ကိုချစ်နေတယ်လို့ ဆိုလိုချင်တာလား”

“ငါ နင့်ကိုချစ်နေတယ်ဆိုတာ နင် သိပါတယ်နော်”

“ငါ နော်ကိုပဲ ချစ်တယ် ဇေယျတု”

ဇေယျတုရင်ထဲ ထိခိုက်သွားသည်။ ဆက်ပြောစရာ စကားလုံးလည်း မရှိတော့ချေ။

“ငါ မနက်ဖြန် ရန်ကုန်ပြန်တော့မယ်”

မော်လမြိုင်သည် မွေးရပ်မြေဖြစ်သော်ငြား အနေမကြာခဏ အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝတည်းက ရန်ကုန်သို့ မိသားစုလိုက် ပြောင်းနေကြသည်။ သို့သော် နေ့ကို ခြံစောင့်အဖြစ် ချန်ထားခဲ့၏။ ဇေယျတုသာလျှင် သံယောဇဉ်လက်ကျန်တို့ကြောင့် လစ်လျှင် လစ်သလို မော်လမြိုင်သို့ ပြန်ဖြစ်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ပြန်ပေါ့။ နင်က ရန်ကုန်သွားဖြစ်သွားပြီပဲ”

“ငါ့ကို ဘာမှပြောစရာမရှိတော့ဘူးလား”

“ဘာကြားချင်လို့လဲ”

“ငါ ကြားချင်တာ နင်သိပါတယ်”

“ဘယ်တော့မှကြားရမှာ မဟုတ်ဘူး ဇေယျတု။ ဘဝနစ်နာပေါင်းစပ်ဖို့ဆိုတာ အလွှာတူဖို့လိုတယ်။ တစ်ရွက်က ကြီး၊ တစ်ရွက်က သေးနေရင် ညီမျှခြင်းဆိုတာ ဖြစ်နိုင်တော့မလား။ မညီမျှဘဲ ပျော်ရွှင်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်တော့မှမဖြစ်နိုင်ဘူး။ နေ့ကို လက်ထပ်ဖို့ ငါ ခေါင်းညိတ်ပြီးနေပြီ”

“ဘာကြောင့်လဲ တမာချို”

“အချစ်မှာ အကြောင်းပြချက်ရှိလို့လား”

“နင် ဘာလို့ နင့်စိတ်ကို လိမ်ချင်ရတာလဲ တမာချို။ ဘာလဲ ငါက ချမ်းသာနေလို့လား”

•—•—•—•—•

“ဟင့်အင်း ... ချမ်းသာရုံလေး မဟုတ်ဘူး။ နင်က ပညာလည်း တတ်ပါတယ်။ ရုပ်လည်း ချောတယ်။ ငါက နင့်အဝတ်တွေ ခလွှာရတဲ့ ခဝါသည်ရဲ့သမီးပါ”

“တော်တော့ တမာချို။ နင် ဆက်မပြောနဲ့တော့။ ဒီတစ်ခါ ငါ ပြန်လာတာ ငါ ဘယ်တော့မှ နောင်တမရချင်လို့ပဲ”

“အမှန်က နင် ပြန်မလာသင့်ဘူး။ ဒီမြို့မှာ နင့်ကို ကြည့်တဲ့ လူက ရှားတယ်။ အောင်ခင်တို့အုပ်စုက နင့်ကို ကြည့်ရတာမဟုတ်ဘူး”

မှန်ပါသည်။ အောင်ခင်သည် ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်၏။ သို့သော် စာမကြိုးစား၍ ခြောက်တန်းကို သုံးနှစ်ကျပြီး ကျောင်းထွက်ထားရသူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ချမ်းသာပြီး စာတော်သော သူ့အား ကြည့်မရကြပေ။ ထို့ကြောင့် မကြာခဏ ရန်စသည်။ ရန်ကုန်သို့ မိသားစုလိုက် ပြောင်းရွှေ့သွားခြင်းသည် အောင်ခင်ကြောင့်လည်း တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ပါဝင်သည်ကို ငြင်းမရချေ။ သူနှင့်အဆင်မပြေသော အောင်ခင်သည် နော်နှင့်တော့ အဆင်ပြေသည်။ နော်သည် အရက်မကြိုက်၊ ဖဲမကြိုက်သော လူဖြစ်သည်။ မိဘမရှိ ဆင်းရဲသည်မှလွဲ၍ ရိုးသားသည်။ စကားများများပြောလေ့မရှိဘဲ တစ်ဖက်သားကို ကူညီသည်။ ခေါင်းငုံ့မခံတတ်ပေမယ့်၊ သည်းခံတတ်သည်။ အရွယ်ရောက်သည်မှစ၍ ကျောင်းမှ နုတ်ထွက်ပြီး သူ့မိဘများအပိုင် ယာခင်းတွင် သွားနေသောကြောင့် သူနှင့် နော်သည် ခင်သော်ငြား အနော်ရစ်၏။ သူကတော့ နော်ကို ခင်သည်။ နော်ကတော့ သူနှင့်ခပ်ရှင်းရှင်းနေတတ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း နော်ကို သူ အောက်ကျခံကာ ပေါင်းဖြစ်သည်။ ရှစ်တန်းကို

•—•—•—•—•

သုံးဘာသာဂုဏ်ထူးဖြင့် အောင်သော နေ့ပညာရေးကို နှမြောသည်။
နော်ကို သူ ကျောင်းဆက်နေဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့သော်လည်း နော်က
နတ်ထွက်ခဲ့သည်။

“ငါက အလုပ်သမားပါ။ အလိုက်သိရမှာပေါ့”

နော်ပြောသောစကားမှာ တစ်မျိုးတည်းကို တစ်ခါပဲ ပြောခဲ့
သည်။ သူ နာကျင်ခံစားခဲ့ရသည်။ နော်ကို ကျောင်းဆက်ထားရန်
မေမေ့ကို ပူဆာခဲ့သည်။ သို့သော် ရန်ကုန်ပြောင်းမှာမို့ ခြံစောင့်ထားခဲ့
ရမယ်ဟုသာ မေမေက တယူသန်စွာပြော၍ နောက်ဆုံးတွင် အလျှော့
ပေးခဲ့ရသည်။ သို့သော် တစ်နှစ်ကို သုံးလေးကြိမ် ပြန်လာဖြစ်၏။
နော်နှင့် တမာချိုရဲ့ ဆက်ဆံရေးကို သံသယဝင်ခဲ့သော်လည်း တစ်နေ့
ချစ်သွားကြလိမ့်မယ်ဟု မထင်ခဲ့ချေ။

တမာချိုကို ချစ်သည်။ အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုနေမှန်းမသိတတ်
ခင်တည်းက ချစ်တဲ့အချစ်မို့ ခိုင်မြဲသည်။ တမာချိုသည် ရက်စက်လှ
သည်။ သူ ချစ်နေသည်ကို သိသိချည်းနှင့် နော်ကို ချစ်တယ်တဲ့လေ။
သို့သော် သူ မနှောင့်ယှက်လိုက်ပါ။ အနိုင်ယူလိုသော်လည်း အရှုံးပေးနေ
သော နော်အပေါ် အနိုင်မယူရက်ပေ။ ထို့ကြောင့်ပင် မကျေမလည်
နောက်လှည့်ပြန်ခဲ့သည်။

ရန်ကုန်ရောက်ရောက်ချင်းပင် မိဘများ၏ တိုက်တွန်းမှုကြောင့်
ငွေနှင်းမှုန်နှင့် လက်ထပ်ရသည်။ ငွေနှင်းမှုန်သည် စိန်သွဋ်ဌေးမကြီး
ဒေါ်နှင်းဆီ၏ တစ်ဦးတည်းသော မြေးမလေးဖြစ်သည်။ သူ၏အဖေသည်
ဒေါ်နှင်းဆီ၏ အရိပ်ကို မလွန်ဆန်နိုင်ပေ။ နယ်မှ ရန်ကုန်သို့တက်လာ

သော ဖေဖေသည် ဒေါ်နှင်းဆီ၏အကူအညီများစွာ ယူခဲ့ရသည်။
ဒေါ်နှင်းဆီ ရှာပေးသော အဆက်အသွယ်များနှင့်ပင် စီးပွားရေး ဖြစ်
ထွန်းလာသည်။ ဒေါ်နှင်းဆီသည် တစ်ဦးတည်းသော မြေးမလေးကို
စိတ်မချနိုင်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ငွေနှင်းမှုန်နှင့် သူသည် မင်္ဂလာပွဲ၌ ပထမဆုံး ဆုံဖူးခြင်း
ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်ထောင်ရေးမသာယာခဲ့ပေ။ ပါတီနှင့် မွေးနေ့
ပွဲများတွင် ပျော်သော ငွေနှင်းမှုန်ကို သူ စိတ်ပျက်သည်။ ထို့ကြောင့်
မင်္ဂလာသိုလ်မှ သူငယ်ချင်းများနှင့် ဆုံပြီး စိတ်ဖြေခဲ့သည်။ ထိုအခါ
ကေသာဝံနှင့် စတွေ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကေသာဝံသည် ကျောင်းပြီးသော်
ထည်း မိတ္တီလာသို့ မပြန်ဖြစ်တော့ဘဲ အပြင်ဆောင်တွင် ဆက်နေ
သည်။ ရန်ကုန်၌ အလုပ်ရှာပြီးနေထိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

သူကလည်း လက်ရှိလုပ်ကိုင်နေသော အထည်ချုပ်စက်ရုံတွင်
အလုပ်နေရာပေးခဲ့သည်။ အိမ်ထောင်ရေး မသာယာသောသူသည် ကေ
သာဝံနှင့် အနေနီးစပ်ခဲ့သည်။ ကေသာဝံသည် သူ့အား များစွာ စိတ်
ချမ်းသာမှုကို ဖြစ်ပေါ်စေ၏။ ကိုယ်တိုင် ဟင်းချက်ကျွေးသည်။ သူ
အလုပ်သွား၍ အင်္ကျီကုန်ခဲ့လျှင်ပင် အင်္ကျီကို သေချာလျှော်ပြီး မီးပူ
ကော့နေအောင် တိုက်ပေးသည်။ ငွေနှင်းမှုန်လို အိမ်အကူများနှင့်
ပြီးစလွယ်လုပ်မပေးချေ။

စက်ရုံမှ ပြန်လိုက် ကေသာဝံဆီဝင်လိုက်၊ ညနက်သန်းခေါင်
အိမ်ပြန်ပြီး ငွေနှင်းမှုန်နှင့် ပျော်လိုက်ဖြင့် ချစ်ရသော တမာချိုကို မေ့
လျော့၍ နေခဲ့သည်။ သို့သော် တစ်နေ့၌ တမာချိုနှင့်နော်တို့ လက်ထပ်

တော့မည်ဆိုသော သတင်းကို ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရသည်။

ထိုအခါ အိပ်မက်ထဲမှ လန့်နိုးလာသူတစ်ယောက်ပမာ လန့်ဖုတ်သွားရသည်။ ရှိသမျှအလုပ်များကို ပစ်ပြီး မော်လမြိုင်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ သတို့သမီးဝတ်စုံကို စမ်းဝတ်နေသော တမာချိုကို တွေ့ခဲ့သည်။ သူ့ရင်ထဲ နာကျင်ခဲ့ရသည်။ တမာချိုကို သူ မဟုတ်သော အခြားတစ်ယောက်က ပိုင်ဆိုင်သွားတော့မှာပါလားဆိုသည့် အတွေးက သူ့ရင်ထဲ မီးတောက်စေသည်။ သူ ခံနိုင်ရည်မရှိခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် ဦးမြအရက် ဆိုင်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ဘယ်တုန်းကမှ မတည့်ခဲ့သော အောင်ခင်နှင့် တစ်ဝိုင်းတည်းထိုင်သောက်ခဲ့သည်။ စိတ်နှုတ်ယ မကပ်နိုင်အောင် လူမုန်းမသိ သူမုန်းမသိ မူးခဲ့သည်။

သူ အမူးပြေသောအခါ သူ့အား နော်ရဲ့အသက်မဲ့ခန္ဓာက ဆီးကြိုနေသည်။ သူ အံ့သြခဲ့ရသည်။ ယုံလည်း မယုံနိုင်ပေ။ နော်၏ အလောင်းဘေးတွင် ချုံးပွဲချုပ်ကြွေးနေသော တမာချိုကြောင့် သူ့ရင်တွေ ကွဲခဲ့ရသည်။ သူ့ကြောင့် တမာချိုသည် ဝိုနေရသည်။ သူ့ကြောင့် နော်သည် အချိန်မတန်ခင် ကြွေခဲ့ရသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ တမာချို၏အပြုံးကိုလည်း မမြင်ရတော့သလို အရက်ကိုလည်း သူ မုန်းခဲ့သည်။ တမာချိုရဲ့မျက်ရည်များကြောင့် သူ သဘောပေါက်ခဲ့သည်။ သူသည် တမာချိုအချစ်ကို ဒီတစ်သက် မရနိုင်တော့ဘူးဆိုတာကိုပေါ့။

ညစဉ်ညတိုင်း ကိုမော်ဦးကို ရင်ဖွင့်ပြောခဲ့ပေ မယ် ဝေဒနာတွေတော့ ရင်ထဲပေါ်မသွားခဲ့ပါချေ။ နင့်နဲ့စွာ ခံစားနေ ရဆဲ။

နာကျင်နေရဆဲဖြစ်သည်။ တမာချိုသည် သူ့ကို မုန်းနေသလား။ အကြည်းနေသလား။ နှစ်ခုစလုံး အလိုမရှိခဲ့ပေ။ အလိုမရှိသည်ချည်းသာ လက်ခံနေရတာက သူ့ဘဝလား။ အလိုဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်မလာ ဆတ်တာက သူ့ကံတရားလား။

သူ စိတ်ပျက်အားငယ်စပြုလာပါပြီ။ သို့သော် ...

“ကိုသော်ဇင် ... ကိုသော်ဇင်”

ခေါ်သံကြောင့် သော်ဇင် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာတွင် ပဒုမ္မာက

မီးနီးကို ပြုံးတူးဖျာတာတွေ့ရသည်။

“ဪ ... မီးနီးနဲ့ပဒုမ္မာပါလား”

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်သည် အချင်းချင်း တံတောင်နှင့်တွဲ

နေကြသည်။

“ဘာပြောမလို့လဲ”

“ဟိုလေ ... ပ ... ပဒုမ္မာက ပြောစရာရှိလို့တဲ့”

“အင်း ... ပြောလေ”

“ဇောင်း ... အဲ ... ဇောင်းက”

“ကျွန်တော်လည်း သူ့ကိုရှာနေတာပဲ။ ကျွန်တော့်အထင်မတူ
ဘူးဆိုရင် သူ ကန်တင်းမှာရှိလိမ့်မယ်”

ထို့ကြောင့် ပဒုမ္မာရော မီးနီးပါ သော်ဇင်နောက်မှ ခပ်ကုပ်ကုပ်
လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ကန်တင်းရောက်သောအခါ ဇောင်းကို ကော်
သောက်ရင်း တွေ့ရသည်။ ဇောင်းက ပဒုမ္မာတို့ကို အသိအမှတ်ပြု

လှမ်းကြည့်ပြီး ပုသောကော်ဖီကို ငုံ့သောက်နေသည်။ ပဒုမ္မာကသာ
အနေအထိုင်ခက်နေကုန်သည်။ ဇောင်းကိုလည်း ရဲရဲမကြည့်ဝံ့ချေ။

“ပဒုမ္မာက မင်းကို ပြောစရာရှိလို့တဲ့”

“ပြောပါ”

ဇောင်းက မှင်သေသေနှင့်ပြောသည်။

“ဟိုလေ ... ဟို ... ဟိုနေ့က”

“ဪ ... ကိုယ့်ကိုမခင်ချင်ဘူးပြောတဲ့ကိစ္စလား။ ရပါတယ်။

မိသားစုနဲ့ အဆင်မပြေလည်း မခင်ပါနဲ့။ ပြဿနာမရှိဘူး။ ကိုယ့်ကြောင့်
တော့ ပဒုမ္မာ အခက်မဖြစ်စေချင်ဘူး”

“ဟိုလေ ... အဲဒါ ... ပဒုမ္မာ ... အဲ ... လော ...

လောသွားမိတယ်။ တကယ်တော့ ... ”

“ကောင်းပါတယ်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတာ၊ သိရတာပေါ့။
အားနာစရာ သိပ်မလိုဘူးလေ။ ပဒုမ္မာ ထိုင်မလို့လား။ ကိုယ် အခြား
ပိုင်း ... ”

“မလုပ်ပါနဲ့ ... မလုပ်ပါနဲ့။ အဲဒီကိစ္စကိုပဲ ပြောမလို့ပါ။ အဲဒီ
နေ့က ပဒုမ္မာ ပြောလိုက်တာကို ဗွေမယူပါနဲ့”

“မယူပါဘူး။ မယူပါဘူး။ ကိုယ် ခင်ရင် ခင်၊ မခင်ချင်ရင်
ငြင်းလို့ရပါတယ်”

“ခင်ချင်ပါတယ်။ ပဒုမ္မာကလေ ... ”

ပဒုမ္မာသည် ပြောလက်စစကားကိုပဲ ဆုံးဆောင်မပြောရတော့
ချေ။ ဝင်လာသော ရွက်ဆစ်ကြောင့် ရပ်တန့်သွားသည်။ ရွက်ဆစ်

သည် ဗုံးစံအတိုင်း တစ်ကိုယ်တော်တွင် နှစ်ဝိုင်းခြားပြီး ထိုင်သည်။ ကန်တင်းတွင် လူကျနေသည်။ ရှိသမျှ လူစုလေးသည် ရွက်ဆစ်နှင့် ဇောင်းကို တချိပ်တစောင်း အကဲခတ်နေ၏။

ရွက်ဆစ်သည် ကော်ဖီပလိန်းသာ မှာပြီး ပဒုမ္မာ၏မြင်ကွင်းထဲတွင် ကျောကျောလေးထိုင်နေသည်။ တက်ပလက်ကိုကိုင်ထားပြီး ဝမ်းဆော့နေသည်။ သို့သော် အာရုံများသည် ပဒုမ္မာတို့စားပွဲဝိုင်း၌သာ ရှိနေ၏။

“ဆက်ပြောပါ ပဒုမ္မာ”

ဇောင်းသည် စကားဝင်ထောက်သည်။ ရွက်ဆစ်ကိုမြင်မှ ဆွဲသွားသော ပဒုမ္မာကြောင့် ဇောင်းရင်ထဲ ခေါင်းလောင်းမြည်ကုန်သည် ဘာလဲ။ ပဒုမ္မာနဲ့ရွက်ဆစ်က ဘာလဲ။ ရိုးရိုး ငယ်သူငယ်ချင်း မှ ဟုတ်ရဲ့လား။ ပြိုင်ဘက်လား။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ရွက်ဆစ်နှင့်ပဒုမ္မာသည် ဆက်စပ်လို့မရအောင် ကွာဟနေသည်။ ရွက်ဆစ်ကပဲ ပဒုမ္မာကို လိုက်ပြိုင်နေတာလား။ ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ ပဒုမ္မာသည် ပြိုင်စရာလောက်အောင်ပင် ရိုးရှင်းသူဖြစ်သည်။ ဇောင်းရင်ထဲ သိပ်မကျေနပ်။ အသားလွတ်ကြီး ပဒုမ္မာကို မုန်းတီးနေသော ရွက်ဆစ်၏မျက်လုံးများ မကြိုက်ပေ။ ပဒုမ္မာကို မကျေနပ်သော်လည်း မိမိနှင့်မောင်နှမတော်တို့ ဆိုသောအသိကြောင့် ပဒုမ္မာဘက်မှ ခံပြင်းသည်။

“ပြောလေ”

သူ အကြိမ်ကြိမ်ဝင်ထောက်နေပါသော်လည်း ပဒုမ္မာသည် လွယ်အိတ်ကြီးစကိုသာ လုံးချေ၍နေသည်။ ပြီးနော် ရွက်ဆစ်ကို

ကြည့်နေသည်။ ရွက်ဆစ်က ပဒုမ္မာကို စိုက်ကြည့်နေတာလား။ ကျောပေးထား၍ သူ မသိပေ။ ရွက်ဆစ်နှင့်ပဒုမ္မာက တစ်ခုခု တစ်ခုခုမှန်း ရိပ်မိသည်။ ပဒုမ္မာကို အသည်းယားလှသည်။ ရွက်ဆစ်ယောက်က မှင်သေသေနှင့် မိုက်နေသလောက်၊ ပဒုမ္မာက ဘာကို ကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မယုံကြည်ရတာလဲ။ ငုံ့နေသော ခေါင်းကို ဆွဲချော့ပစ်ချင်သည်။

“ဟင်အင်း ... ဘာမှမဟုတ်တော့ပါဘူး။ ပဒုမ္မာ သွားတော့မယ်”

ပဒုမ္မာသည် ရုတ်တရက်ဆိုသလို ထရပ်သည်။ သူ အားမလိုအားမရဖြစ်မိသည်။ သူသာ ရပ်နေပါက ပဒုမ္မာက လိုက်လာမည်ဟု ဆိုကြည်ခဲ့သည်။ သူ ယုံကြည်မှုက မှန်ကန်ခဲ့သည်။ ရှင့်ကို ပဒုမ္မာ သယ်တော့မှ ကြိုက်လာမှာမဟုတ်ဘူးဆိုသော ရွက်ဆစ်စကားကို နာသည်။ ထို့ကြောင့် ရွက်ဆစ်ရှေ့တွင် ပဒုမ္မာနှင့်တွဲပြချင်သည်။ ရွက်ဆစ် ရောက်လာခင်ကပင် ရှေ့တိုးနေသော ပဒုမ္မာသည် ရုတ်တရက် နောက်ပြန်လှည့်သွားခြင်းကို မကျေနပ်ပေ။ ထို့ကြောင့် ပဒုမ္မာလက်ကို ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။

“အား”

အားများသွားခဲ့သည်။ ပဒုမ္မာသည် ဟန်ချက်ပျက်သွားပြီး စားပွဲနှင့် ခါး ဆောင်မိကာ ညည်းတွားနေသည်။

“ဟင် ... ပဒုမ္မာ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။ ပဒုမ္မာ”

မီးနီးက ကြင်နာစွာမေးနေ၏။ သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား

သည်။ သို့သော် အများအပြားတင်အောင် မကြင်နာမိပေ။ မောင်နှမ
ဆိုသောအသိကြောင့် ပဒုမ္မာကို ကြင်ကြင်နာနာ မဆက်ဆံနိုင်ပေ။ သူ
မှန်းသောမိသားစုဝင်မို့ ယုယချင်သော်လည်း သူ့စိတ်ကို မဖွင့်ချနိုင်ပေ။

“ရှင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ။ ပဒုမ္မာ ခါးနာသွားပြီထင်တယ်”

“ဟုတ်သားပဲ ... ဇောင်းကလည်း။ ရရဲလား ပဒုမ္မာ”

“ဟုတ် ... ရ ... ရပါတယ်”

“ဘာရရမှာလဲ။ ကျောက်ပတ်တီးဖြေထားတာပဲ သုံးရက် မပြည့်
သေးဘူး။ သူ့ကြောင့် ဒဏ်ရာရခဲ့တာကို တစ်ခွန်း ကြင်နာဖော်မရဘဲ”

“ဟာ ... မီးနီးကလည်း ဖြစ်ချိန်တန်လို့ဖြစ်တာကိုး။ ရပါတယ်
လာ ... သွားကြစို့။ နည်းနည်းနောင်ယုက်ပေးမိတဲ့အတွက် စိတ်
မကောင်းပါဘူး။ နောက် ဒီလိုမဖြစ်စေရဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်
ပဒုမ္မာတို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ပဒုမ္မာသည် ခါးနာသွား၍ထင်သည် ကိုယ် တစ်ဖက်စောင်
နေသည်။ သူ စိတ်မကောင်းချေ။ စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်းဆို လက်ဆွဲပြီး
ဆေးခန်းကို ခေါ်သွားချင်သည်။ သို့သော် မဝံ့မရဲဖြစ်သည်။ သူ့စိတ်
တွေ နယ်ကျော်ကုန်မှာကို စိုးရိမ်သည်။

ဖေဖေကို စိတ်ထိခိုက်စေချင်၍ ဟန်ဆောင်ခဲ့ရသော်လည်း
ဒီလိုကြီးမလုပ်သင့်မှန်း သိသည်။ လူ့ကျင့်ဝတ်သိက္ခာကို ချိုးဖောက်နေ
၍ သူ့ကိုယ်သူ လိပ်ပြာမသန့်ပေ။ သူ့ခြေလှမ်းတွေက ဇဝေဇဝါဖြစ်နေ
သည်။ ပဒုမ္မာ့အနားပဲ ပြေးကပ်ရမလား။ ခပ်ခွာခွာပဲနေရမလား မသိ
နိုင်တော့ပါ။ ကပ်ပြန်လျှင် ဖေဖေကို စိတ်ထိခိုက်စေခြင်းမှာ ထိထိ

ရောက်ရောက်ရှိနိုင်ပေမယ့် ထိုအမှားကို သူ့အသိဉာဏ်က ခွင့်မပြုချေ။
မကပ်လျှင်လည်း ဖေဖေကို စိတ်ဒုက္ခပေးနိုင်သည့် အခွင့်အရေးကြီး
ဆုံးရှုံးရနိုင်သည်။ ပြီးတော့ ပဒုမ္မာနှင့် ရင်းနှီးချင်သည်။ ခင်ချင်သည်။
ထိုစိတ်နှစ်ခုကြားတွင် ဒွိဟဖြစ်နေသော သူသည် ကံကိုသာ ရိုးမယ်ဖွဲ့
မိ၏။ ကံ၏ လေသင့်ရာနောက်သို့ ကောင်းသလို ကနေမိသည်။ လက်ရှိ
အခြေအနေကို သူ သဘောကျသည်။

ဖေဖေသည် ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိဖြစ်နေသည်။ ထိုအခြေ
အနေသည် သူလိုချင်သောအရာဖြစ်သည်။ ဖေဖေ နှုတ်မှ ဖေဖေပေးစပ်
မှ ပဒုမ္မာက ငါသမီး။ မင်း ကြိုက်လို့မရဘူး။ မင်းတို့မောင်နှမပါဆိုပြီး
ဖွင့်ပြောလာမည့်နေ့ကို မျှော်လင့်သည်။ ထိုအချိန်ရောက်ပါက သူ
ပြောချင်သောစကားလုံးများက အဆင်သင့် ဖြစ်နေသည်။

“မသိဘူး။ ကျွန်တော် ပဒုမ္မာကို ချစ်တယ်။ သိတဲ့အမှား
မဟုတ်လို့ အမှားလို့ လာမစွပ်စွဲနဲ့။ ဒါတွေအားလုံး ဖေဖေပဲ ဖန်တီးခဲ့
တာ။ ပဒုမ္မာကိုရွေးမှာလား။ ကျွန်တော့်ကို ရွေးမှာလား” ဟု ခပ်ပြတ်
ပြတ် မေးရုံသာရှိတော့သည်။ ထိုအခါ ဖြစ်ပျက်သွားမည့် ဖေဖေမျက်နှာ
ကို အရသာခံကာ ကြည့်ချင်သည်။ ဘာတွေဆင်ခြေတက်ဦးမလဲ ဆို
တာ နားထောင်ကြည့်ချင်သည်။

“မင်း လွန်တယ် ဇောင်း။ ဟိုက လာပြောတော့လည်း မင်းက
ဂရုမစိုက်ချင်သလိုနဲ့ မထင်မဲ့မြင် ကော်ဖီသောက်နေပြီးမှ။ မင်းကို ငါ
နားမလည်တော့ဘူး”

“မင်းပဲ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကိုယ်ငါလည်း နားမလည်တော့ဘူး”

“ပုဗ္ဗမှာ သနားပါတယ်ကွာ။ သူက မင်းရဲ့အသက်သခင်ကွ”

“ငါ အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တော့မလိုဖြစ်ခဲ့တာကို မင်းက သွေးနီ
သားရိုးထင်နေသလား”

သော်ဇင် ငြိမ်သွားသည်။

“ဘယ်သူက မင်းကို ကြံစည်နေတာလဲ”

ဇောင်းသည် မေးခွန်းကို မဖြေဘဲ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်
လိုက်သည်။ ရွက်ဆစ်သည် အေးဆေးစွာပင် ကော်ဖီသောက်နေ၏။

“ရွက်ဆစ်လား”

“သူ အသိဆုံးဖြစ်မှာပေါ့”

“မိုက်ရိုင်းလိုက်တာကွာ။ သူ တမင်ကြံစည်တာလား။ ဘယ်လို
မိန်းမလဲ”

သော်ဇင်သည် ပြောဆိုနေရင်းပင် ရှုရှုရဲ့ရဲ့ဖြစ်လာသည်။ သူ
အံ့သြသွား၏။ သော်ဇင်သည် မိုက်ရူးရဲဆန်စွာပင် ရွက်ဆစ်ရှေ့သို့
ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

“မင်း ဘာလုပ်တာလဲ ရွက်ဆစ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့အသက်
က မင်းအတွက် လှောင်ပြောင်စရာလိုများ ထင်နေသလား”

“ဘာတွေလာကြောင်နေတာလဲ”

သူ ဝင်မတားချုပ်ပါ။ ဘာတွေဆက်ဖြစ်ကြမလဲဟု စောင့်ကြည့်
နေမိ၏။

“ငါ ကြောင်တာမဟုတ်ဘူး။ မင်းကြောင်နေတာ။ မင်းဟာ
တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းတာပဲ။ ရုပ်ကလေးလှသလောက် စိတ်

ဇာတ်က ပုပ်စော်နံ့တယ်”

ရွက်ဆစ်သည် ထိုင်နေရာမှ ထရပ်သည်။ သော်ဇင်သည်
ထန်သွား၏။ သူ ပြုံးမိသည်။ သော်ဇင်သည် ဒီလောက်သတ္တိရှိသူမဟုတ်
မှန်း သိ၏။

“ဘယ်သူရှေ့လာပြီး ရမ်းကားနေတာလဲ”

“သိပ်မြင့်မ ... မနေနဲ့။ တစ်နေ့ မင်းခြေထောက် ဆူးစူး
လိမ့်မယ်”

ရွက်ဆစ်သည် သော်ဇင်ကို မုန်းတီးစွာကြည့်သည်။ ပြီးနောက်
သောက်လက်စကော်ဖီနှင့် လှမ်းပက်၏။

“ဒါ မိုင်နာပဲရှိသေးတယ်။ နောက်တစ်ခါဆို ဒီထက်ဆိုးမယ်။
ခိုက်ရိုင်းတာက ရှင့်လူ။ ကျွန်မ မဟုတ်ဘူး။ လာမထိနဲ့။ မီးပွင့်သွားမယ်”
ပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်ဆောင့်ချပြီး ထွက်သွားသည်။ ဇောင်း
သည် ရုတ်ခြည်း ထရပ်ကာ ရွက်ဆစ်ရှေ့ပိတ်ရပ်၏။

“ဘာလုပ်တာလဲ”

“မင်း သူ့ကို တောင်းပန်ပါ”

“ရွက်ဆစ်က ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘယ်တော့မှ ခေါင်းငုံ့တဲ့မိန်းမ
မဟုတ်ဘူး”

“မင်း သူ့ကိုတောင်းပန်ပါ”

“မှားတယ်ဆိုရင်တောင် မတောင်းပန်နိုင်ဘူး။ မှားတယ်လို့
လည်း ခံယူမထားဘူး”

“မင်း သူ့ကိုတောင်းပန်လိုက်လို့ ပြောနေတယ်နော်”

“မတောင်းပန်ဘူးဆိုရင်ရော ရှင် ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

ရွက်ဆစ်သည် မခိုးမခန့်ကြည့်သည်။ ဇောင်းသည်လည်း ရွက်ဆစ်သည် ကျွတ်ထွက်လုမတတ် မျက်လုံးကြီးများနှင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

“မင်း တစ်နေ့နောင်တရစေရမယ် ရွက်ဆစ်”

ရွက်ဆစ်သည် နှုတ်ခမ်းတွန့်ကာ ပြုံးပြီး သူ့ကိုတိုက်ကာ ထွက်သွားသည်။

“တော်တော်မျက်နှာပြောင်တဲ့ မိန်းမ။ ငါ့အမေ ဝယ်ပေးတဲ့ အင်္ကျီလေးတော့ သွားပါပြီကွာ”

သော်ဇင်သည် အပြီးအမျက်နည်းသူပီပီ ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူကိုပင် နှမြောတမ်းတစွာ ဖုတ်ဖက်ခါနေသည်။

“လုပ်ပစ်လိုက်စမ်း ဇောင်း။ ဒီမိန်းကလေး ဦးကျိုးသွားအောင် ကို ချိုးပစ်လိုက်စမ်း”

“မခံချင်စိတ်နဲ့ စိန်သာခေါ်လိုက်ရတာ။ ငါကသာ လုပ်နိုင်မှာလဲ။ သူက မိန်းကလေး။ ငါတို့က ယောက်ျားလေး လက်သီးချင်းယှဉ် ထိုးလို့လည်း ရတာမဟုတ်ဘူး”

“ကားတင်ပြေးကွာ။ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းဖြစ်အောင်လုပ်ပစ်”

“သော်ဇင် ... မင်း မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့။ ငါက အဲဒီလို လူယုတ်မာတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး”

“ဟ ... ဘယ်သူမှလဲ သိတာမဟုတ်ဘူး။ လူသိရှင်ကြား ဖိတ်စာဝေပြီး နမ်းပစ်တဲ့ကိစ္စမျိုးတော့လုပ်ပြီး”

— သူ့ယောက်ျား —

“အဲဒါ သူ့ဘဝပျက်လောက်အောင် နစ်နာတာမှ မဟုတ်တာ။ တယ်တော့ ငါ အဲဒီနေ့က သူ့ကို ပါးရိုက်ပစ်မလို့။ ဒါပေမဲ့ ငါ နှိပ်အားသုံးပြီး အနိုင်မကျင့်ချင်ဘူး”

“ဒါကြောင့် နမ်းပစ်တာပေါ့”

“ပိုပြီးထိရောက်သွားတယ်လေ။ ကံကောင်းလို့ မသေတယ်”

“အဲဒါဆို မင်း ခုလို သူနဲ့စကားကြီး စကားကျယ် ရန်ဖြစ်နေတာက အပျော်တမ်းလား”

“အဲဒီလောက် မောက်မာတဲ့မိန်းမနဲ့ ငါက အပျော်တမ်း ဖြစ်ချောလား။ မာနကို ချိုးပစ်လိုက်ချင်တာတော့ အမှန်ပဲ”

“အဲဒါဆို မင်း သူ့ကို လိုက်ကွာ။ ပြီးရင် မင်းကိုကြွေပြီဆိုမှ အသည်းခွဲပစ်”

“မင်း ကြိုက်ပါလား။ ငါ့ကို ဆေးလာမထိုးနဲ့”

“မရလို့ပေါ့ကွာ။ ပြီးတော့ ငါက မင်းလောက်မဖြောင့်လို့၊ နို့မဟုတ်လို့ကတော့ ရွက်ဆစ်လောက်တော့ သနားတယ်”

“သနားမနေနဲ့။ မင်းပုံမင်းလည်း ပြန်ငုံကြည့်ဦး။ ကြွက်စုတ် ခြစ်နေပြီ။ လာ ... သွားမယ်”

ဇောင်းသည် သော်ဇင်လက်ကို ဆွဲပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟေ့ကောင် သွားတော့မလို့လား”

“ဪ ... ဇော်အောင်။ အေးကွ”

“ဘာလဲ ... သင်္ကြန်ကုသားတာလား”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့။ မြွေမက အစဝဲပြီး အန်ချထားတာ”

— သူ့ယောက်ျား —

သော်ဇင်သည် စိတ်ပျက်စရာကောင်းသော အခြေအနေပင် နောက်ပြောင်နိုင်သေးသည်။ သော်ဇင်နှင့် နှုတ်ဆက်နေသူများမှာ သုံးယောက် ဖြစ်သည်။

“မင်းနဲ့ဘယ်တုန်းက သိလိုက်တာလဲ”

“ဒီလိုပါပဲကွာ။ အဲဒီထဲကတစ်ယောက်က အဆောင်ကလေး ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်က ဒီရန်ကုန်က။ ဒီလိုပဲ ဆက်စပ်ပြီးသိတာပေါ့။ မှတ်မိသလား။ ဇော်အောင်ဆိုတဲ့တစ်ယောက်ကိုလေ”

“ငါ့ကို ဦးနှောက်မကောင်းဘူးများ ထင်နေသလား”

“ဟိုတစ်ခါ ရွက်ဆစ် ပန်းလုံးချေလိုက်တဲ့တစ်ယောက်လေ”

“သူတို့က ရွက်ဆစ်မုန်းတီးရေးအဖွဲ့ဖွဲ့ထားတယ်”

“ရှုံးပါကွာ”

“သူတို့က မင်းကို ခေါင်းဆောင်တင်ချင်နေကြတာ။ သူတို့ သုံးယောက်လုံးက ရွက်ဆစ်အခြေခံရတဲ့လူတွေလေ။ ဟိုအနက်နဲ့ ကောင်က ပုစွန်တဲ့။ ရွက်ဆစ်ကို စကားလိုက်ပြောတာ။ အားနေရင် စာဖတ်၊ စကားလုံးတွေက အဆင့်မရှိဘူးလို့ပြောခဲ့တယ်လေ။ ဟိုအဝါနဲ့ ကောင်က အောင်ကောင်းကျော်လေ။ သူက အွန်လိုင်းကနေ ချက်တာ။ သူ အင်တာနက်သုံးနေတာ ချက်ဖို့ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ဘလော့ခ်ခံလိုက်ရတယ်တဲ့။ တစ်ယောက်က ဇော်အောင်လေ။ အဖြစ်ကတော့ မင်းမြင်ခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ။ သူတို့က ရွက်ဆစ်ကို မြွေမတဲ့”

“ဪ ... ဒါကြောင့် မင်းက မြွေလိုသုံးလိုက်တာပေါ့”

“အင်း ... သူတို့ပေးတဲ့သတ္တိနဲ့ ချဲကြည့်တာ”

— ဟိုအောင် —

“ဒါကြောင့်ကိုး၊ ငါက မင်းကို သတ္တိကောင်းလှတယ်လို့ ခိုးကူးချင်နေတာ။ ပြန်ရှုပ်သိမ်းတယ်ကွာ”

“မင်း ... သူတို့နဲ့ ပူးပေါင်းလိုက်ပါကွာ”

“ရှူးကြောင်ကြောင်အတွေးတွေကွာ။ စိတ်မဝင်စားဘူး။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အဖွဲ့နဲ့ မိုက်ချင်တယ်ဆိုတာ သိကွာကျတယ်”

“အင်း ... မင်းအနေနဲ့တော့ ဒါတွေ ဘယ်လိုမလဲ။ ရွက်ဆစ် အံ့တွက်တော့ စိတ်မအေးစရာပဲ။ ဒီကောင်တွေက နည်းနည်းမိုက်စိတ်ရှိတယ်”

ဇောင်းသည် ထိုသုံးယောက်ကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုသုံးယောက်သည် ကွက်တိကွက်ကျား ဝတ်စုံများနှင့် ဆံပင်ထိုးထိုး ထောင်ထောင်များဖြစ်ကြသည်။

ဇောင်းစိတ်ထဲ ဘဝင်သိပ်မကျလှပါ။ သူတို့သုံးယောက်က သော်ဇင် မြောသလိုပဲ။ မိုက်သွေးရှိသူတွေလား။

— ဟိုအောင် —

ပဒုမ္မာကို ဒီနေ့ကျောင်းတွင် မတွေ့ချေ။ မြန်မာစာဘက်
မယောင်မလည် ရောက်ဖြစ်သော်လည်း အတန်းထဲတွင် မတွေ့ရချေ။
ဝန်းသင်းကိုသာ အခြားလူများနှင့် ရယ်ရယ်မောမော တွေ့ရသည်။
ရွက်ဆစ် ကျေနပ်သွားမိ၏။ ပဒုမ္မာ အသည်းကွဲနေပြီထင်ပါရဲ့။ ဖေဖေ
ကြောင့် ရှေ့တိုးချင်ပေမယ့် မတိုးရဲချေ။ ပဒုမ္မာ၏လျှို့ဝှက်ချက်သည်
ဖေဖေထံတွင် ရှိသည်။ ဖေဖေကို ပဒုမ္မာက လိုအပ်တာထက် ပို
ကြောက်သည်။ ဒါ ရွက်ဆစ် သိပ်ကျေနပ်သောအချက်ဖြစ်၏။ ပဒုမ္မာ
လို မိန်းမမျိုးသည် ရွက်ဆစ်အတွက် ပြိုင်ဘက်ဖြစ်မလာနိုင်ပေ။ ရွက်ဆစ်
ဘဝတွင် ရွက်ဆစ်ကို ကျော်တက်ဖို့ ကြိုးစားသူတိုင်းကို ရိုက်ချခဲ့ဖူးသည်။

ယခုချိန်ထိ ရွက်ဆစ် ရိုက်မချနိုင်သေးသောသူမှာ သင်္ချာမှ
ဇောင်းတစ်ယောက်သာ ရှိ၏။ ရုပ်ကလေးဗန်းပြပြီး ထောင်လွှားနေသူ
ဖြစ်သည်။ ပဒုမ္မာကြောင့်သာမဟုတ်ပါက ယခုချိန် အဲဒီဇောင်းဆိုတဲ့
တစ်ယောက် မာန်စွယ်ကျနေလောက်ပါပြီ။

ရွက်ဆစ် ဒေါသထွက်ခဲ့သည်။ သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင်
ဖုန်းခဲ့သည်။ မေမေက စောင့်ပါဦးဆိုသည်ကိုပင် မစောင့်နိုင်ချေ။ ဖေဖေ
ကို အပူတပြင်း ချွေးက ကားဝယ်ခိုင်းခဲ့သည်။ ရွက်ဆစ်၏ရည်ရွယ်ချက်

—လျှပ်သံ—

သည် သူ့ကို တိုက်သတ်ပစ်ဖို့ဖြစ်သည်။ ပါးတစ်ချက်ရိုက်ရုံနဲ့ မကျေနပ်
နိုင်ပါ။ ခြေကျိုး၊ လက်ကျိုးဖြစ်အောင် ကလဲစားချေရမှ ကျေနပ်ပေ
လိမ့်မည်။

သို့သော် ရွက်ဆစ်ထိတ်လန့်ခဲ့ရသည်။ လီဇာကို ဖိနင်းထား
သော ခြေချောင်းများ တုန်ယင်နေခဲ့သည်။ ကားကိုသာ ပုံမယူက်
မောင်းထွက်လာခဲ့ရသော်လည်း ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေခဲ့သည်။ နှစ်
ယောက်လုံး သေကုန်ပြီလား မသိဘူးဆိုသည့်အတွေးက မြေပြင်ပေါ်
တွင် မတ်မတ်မရပ်နိုင်ခဲ့ပါ။ အခြေအနေကို အကဲခတ်ချင်သော်လည်း
နောက်ပြန်လှည့်မမောင်းရဲတော့ချေ။

သေသွားရင် ... ဆိုသည့်အတွေးက ရွက်ဆစ်၏ကမ္ဘာကို
အနက်ရောင်ဖုံးစေသည်။ ဖေဖေကို ဘယ်လိုရှင်းပြရမှာလဲ။ ပဒုမ္မာကို
ဒေါသထွက်သည်။ လုပ်စရာလား။ ဝင်ခံစရာလား။ ပဒုမ္မာကို ဖုန်းသော်
လည်း မိမိကြောင့်တော့ မသေစေချင်ပါ။ တုံးအသော ပဒုမ္မာစိတ်ကို
အပြစ်တင်ခဲ့သည်။

ကျောင်းမတက်ဘဲ ပြန်သွားခဲ့သော်လည်း အိမ်၌ ရောက်တတ်
ရာရာဖြစ်ခဲ့သည်။ အိမ်ရောက်ရောက်ချင်းတွင် မထွေးပူအား ဖုန်းဝင်
သလားဟု မေးခဲ့သည်။ ခေါင်းခါပြခဲ့၍ ရင်ထဲ အလုံးကြီးကျသွားခဲ့
သည်။ အဲဒီတုန်းက ရွက်ဆစ်တွေ့တာက အကယ်၍ သေသွားခဲ့တယ်
ဆိုလျှင် အလောင်းပိုင်ရှင်ကို ဖုန်းဆက်လိမ့်မည်ဟု ဖြစ်သည်။ ဖုန်းဘေး
တွင် တစ်ချိန်လုံးထိုင်နေခဲ့သော်လည်း ဖုန်းသံက တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သည်။

မိမိဖုန်း Contacts ရှိ ပဒုမ္မာဟူသောအမည်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်

—လျှပ်သံ—

ပြန်ပိတ်လိုက်နှင့် ရောက်တတ်ရာရာဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် ညနေ
တောင်းတွင် ပတ်တီးအဖွေးသားနှင့် အိမ်ပြန်လာသော ပဒုမ္မာကို တွေ့မှ
ဟင်းခန့် သက်ပြင်းချနိုင်ခဲ့သည်။ ဒေါသထွက်သည်။ ပဒုမ္မာကြောင့်
အစီအစဉ်အထမမြောက်ခဲ့ပေ။ သို့သော် နောက်တစ်ကြိမ် ထိုသို့
မကြံစည်ဖြစ်တော့ပေ။ တစ်ခဏအတွင်း ငရဲကျသလို ခံစားရသည်။
ခံစားရသည့် ခံစားချက်ကို မုန်းမိသည်။

ဇောင်းဆိုသောကောင်ကို မကျေနပ်နိုင်သော်လည်း သည်းခံ
ကျေနပ်လိုက်ရတော့သည်။ ပဒုမ္မာနှင့်ပတ်သက်၍ သည်းခံလိုက်ရသည်
မှာ သိပ်ကိုများလွန်းနေပြီဖြစ်သည်။ ဇောင်းကိစ္စလည်း ပဒုမ္မာကြောင့်
လွဲခဲ့ရသည်။ လောကတွင် ပဒုမ္မာသာ မရှိခဲ့လျှင် ရွက်ဆစ်၏ ဖြစ်တည်
မှုသည် အဓိပ္ပာယ်ပြည့်စုံသွားမည်ဟု ထင်သည်။

ပဒုမ္မာသာမရှိပါက ဒေါ်ကေသာင့်ကို မျက်စိထဲတွင်ရှိသည်ဟု
ပင် ထင်စရာမလိုပေ။ ယခုတော့ ပဒုမ္မာက မလှုပ်တလှုပ် ပျော့အိအိ
ဖြင့် ဖေဖေစိတ်ကို အပိုင်သိမ်းထားသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ပဒုမ္မာ
ဟာ ပျော့ပျော့နဲ့ နံတဲ့ကြောင်ချေးပါဟု ဖေဖေသိအောင် သက်သေပြ
ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ပဒုမ္မာသည် အခုတော့ ခြေချုပ်မိနေပြီဖြစ်သည်။

ရွက်ဆစ်က မျက်စိဒေါင်ထောက်ကြည့်နေ၍ ကျောင်းတွင်
နည်းနည်းမျှ မလှုပ်ရဲပေ။ အိမ်၌လည်း ဖေဖေအရိပ်အခြေကြည့်နေရ၍
ဖေဖေရှိနေချိန်တွင် အခန်းထဲမှ အခန်းပြင် မထွက်ရဲချေ။

ရွက်ဆစ် ကျေနပ်သည်။ ဒီတစ်ခါ ပစ်လိုက်သောခဲသည်
အကြိုက်ဆုံးဖြစ်သည်။ ဇောင်း၏အသက်အန္တရာယ်ကိုလည်း ခြိမ်းခြောက်

နိုင်ခဲ့သလို၊ ပဒုမ္မာကိုလည်း ဖေဖေနားမှ ပထုတ်နိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော်
ရွက်ဆစ်သည် ဇောင်းကို မကျေနပ်နိုင်သေးပေ။ လူပုံအလယ်တွင်
အရှက်ခွဲထားသည့်နေ့ကို ဘယ်လိုမှ မမေ့နိုင်ပေ။ ရွက်ဆစ်သည် ဗမာ
ဘန်လှသော မိန်းကလေးမဟုတ်သော်ငြား ရှက်သည်။ မည်သည့်အနင်း
မျှ မခံရသေးခင် ရရှိလိုက်သော ပထမဆုံးအနမ်းသည် ချစ်၍မဟုတ်
ဘဲ မုန်း၍ဖြစ်နေသည်။

ရွက်ဆစ် စိတ်တိုသည်။ အသားတဆတ်ဆတ်တုန်ခဲ့သည်။
စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ပါးပေါ်တွင် ခေ့ခွေးထွက်သည်ထိ ရိုက်ရရင်
တောင် မကျေနပ်နိုင်ပေ။ သို့သော် ရွက်ဆစ် ဒေါသကို ထိန်းချုပ်ခဲ့
သည်။ အဲဒီတစ်နေရာထဲမှာ ချက်ချင်း တုံ့ပြန်ခဲ့ပါက မတန်ဘူးဟု
ခံစားမိ၍ ဖြစ်သည်။ သူလိုလူမျိုးကို ရှက်စိတ်နှင့် တုံ့ပြန်ခဲ့၍ မဖြစ်ပါ။
ထို့ကြောင့်ပင် သူ့ကို ကားနှင့် အသေတိုက်ရန် စိတ်ကူးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ရွက်ဆစ်ကို နမ်းထားသော သူသည် ပဒုမ္မာကို ကြိုက်ပါ
တယ်ဟု ပြောပြီး ရွက်ဆစ်ကို ထပ်ပြီး ဇော်ကားပြန်သည်။ ရွက်ဆစ်
ရင်ထဲ ကြုံးဝါးခဲ့သည်။ ပဒုမ္မာဘဝသည် ရွက်ဆစ်လက်ထဲတွင်ရှိသည်။
နှင့် တစ်သက်လုံး ပဒုမ္မာနဲ့ချစ်သူ မဖြစ်စေရဘူး။ မင်းအသည်းကွဲဝေ
ရမယ် ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချထားခဲ့သည်။ ယခုတော့ ထိရောက်သွားပြီ ထင်
ပါရဲ့။ ပဒုမ္မာကိုရော၊ သူ့ကိုပါ မျက်စိထဲ ရှုပ်အောင် မတွေ့ရတော့ပေ။

ရွက်ဆစ်သည် စိတ်အေးချမ်းသာစွာပင် စာကြည့်တိုက်ထဲ
ဝင်ပြီး စာဖတ်နေလိုက်သည်။ ညနေ ငါးနာရီခွဲချိန်မှ ထွက်လာခဲ့သည်။
ခေါင်းနောက်သောကြောင့် ကားထဲသို့ တန်းမဝင်ဘဲ စိမ်းစိုသော

သစ်ရွက်များကို ငေးကြည့်နေသည်။ နေဝင်စဉ် အရိပ်အာဝါသသည် အေးချမ်းစပြုနေသည်။ ဆောင်းအကုန် နွေအကူးပို အစိမ်းရောင် အရွက်လေးများသည် ဝါကျင်ကျင်ဖြစ်နေသည်။ လေသည်လည်း တစ်ကြောင်းတည်း မတိုက်ဘဲ ဟိုမှ ဒီသို့ လွင့်ချင်ရာ လွင့်နေသည်။

လူရှင်းနေသောကြောင့် သဘောကျသည်။ အခြားသော ကားများကို မတွေ့ရပေ။ ဝိတ်ဆိတ်လွန်းနေပြန်တော့လည်း တစ်ခုခု လိုနေသလို ခံစားရပြန်သည်။ ကြောက်လာသလို၊ အထီးကျန်လာသလို ရှိလာ၍ ပြိုင်ကား အနီလေးပေါ်တက်ပြီး စက်နှိုးသည်။ စက်သံသည် လိုက်မလာပါဘဲ တင်္ဂါရီအော်မြည်နေသည်။ အံ့ဩသွား၏။ ကား အသစ်ကြီးသည် ဒီလိုဖြစ်စရာအကြောင်းမရှိပေ။ ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဒုတိယ အကြိမ် ထပ်နှိုးသည်။

“ပြဿနာပဲ”

ရွက်ဆစ်သည် စိတ်ပျက်စွာ ညည်းတွားမိသည်။ အမှန်က ရွက်ဆစ်သည် ကားအကြောင်း မသိချေ။ စက်နှိုးပြီး မောင်းထွက်ရုံက လွဲရင် ကားပင် ဆိုင်မှာ ရေမဆေးဘူးပါ။ နှိုးမရသည့်အဆုံးတွင် ကား ကို မှန်တင်ကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ကားတစ်စီးသည် ဝိခနဲပင် ရွက်ဆစ်အနီးဆိုက်လာ၏။ ရွက်ဆစ် လန့်သွားသည်။ ထုံးစံအတိုင်း မျက်စောင်းလေးနှင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ရွက်ဆစ် နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံမျှသည်။ မကြာသေးခင်ကမှ ရွက်ဆစ် ပြော လွှတ်ခဲ့သည့် ငနဲသုံးကောင်ဖြစ်သည်။ အမှတ်မရှိသေးဘူး ထင်ပါရဲ့။

—ရွှေဃာ—

“ဘာကူညီပေးရမလဲ”

အကြည့်များကို ရွက်ဆစ် မှန်းမိသည်။ မျက်လုံးတွေက ရီဝေ ချမ်းစိုနေ၏။ တစ်လလောက် အသားမစားရသော ကျားနာများနှင့် ယူသည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲလို့”

မှန်းစရာကောင်းသော အသံများနှင့်ဆိုပြီး ရွက်ဆစ်၏ သွား လမ်းကို ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။ ရွက်ဆစ် ဒေါသထွက်သွား၏။ သုံးယောက် လုံးကို မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသောအကြည့်မျိုးနှင့် ကြည့်သည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ”

“ငါတို့ချစ်ကြရင်ရော”

“အဆင့်အတန်းမရှိတဲ့ကောင်တွေ။ ဖယ်စမ်း ... ငါ့ရှေ့က”

“မဖယ်ဘူးဆိုရင်ရော”

ရွက်ဆစ်သည် လက်ကိုလေပေါ်မြှောက်လိုက်သည်။ သို့သော် ရွက်ဆစ် သိပ်ကို နောက်ကျသွားပြီဖြစ်သည်။ အသားမည်းမည်း၊ ဆံပင် ထောင်ထောင်နှင့် တစ်ယောက်သည် ရွက်ဆစ်၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင် လိုက်သည်။ ညစ်အားကြောင့် ရွက်ဆစ်၏ လက်ကောက်ဝတ်သည် နာကျင်နေသည်။

“ဒီလက်တွေနဲ့ ငါ့ပန်းကို လုံးချေခဲ့တာလေ။ အခုတော့ မင်း ဘဝကို လုံးချေပစ်ဖို့ အချိန်တန်ပြီ”

“ဘာလုပ်တာလဲ။ ငါ့လက်ကို ခုချက်ချင်း လွှတ်စမ်း”

ရွက်ဆစ်သည် ဆောင့်ရုန်းပြီး တွန်းသည်။ သို့သော် အားမသန်

—ရွှေဃာ—

ပေ။ ဆံပင်နီကြောင်ကြောင်နှင့် တစ်ယောက်သည် ရွက်ဆစ်၏ အခြား
လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြန်သည်။ ရွက်ဆစ်၏လက်ကိုင်အိတ်
ကလေးသည် မြေပြင်ပေါ်သို့ ပိုင်ရှင်မဲ့စွာ လွတ်ကျသွားသည်။

“ဖယ်စမ်း ... လွတ်စမ်း။ ခွေးသားတွေ။ အယုတ်တမာ
ကောင်တွေ။ ငါ့ကို လွတ်စမ်း”

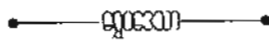
ရွက်ဆစ်သည် အားရှိအားကုန် ရုန်းသည်။ သို့သော် မရပေ။

“ဟား ... ဟား ... ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ။ ယောက်ျား
တွေကို အထင်သေးချင်တဲ့ မင်းက အခု ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ။
ယောက်ျားတွေက လက်သည်းဝှက်ထားတဲ့ ကြောင် မဟုတ်ဘူး။ ကျား
တွေကွ။ မင်းရဲ့ဘဝကို ကုတ်ခြစ်စားသောက်ပစ်နိုင်တဲ့ ကျားတွေ”

ရွက်ဆစ် ကြောက်လာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကူကယ်ရာ
မဲ့ ကြည့်မိသည်။ ရွက်ဆစ် ကံဆိုးလှ၏။ ယနေ့မှ အဖြတ်အသွားလည်း
ကင်း ရှင်းနေသည်။ ကြံရာမရသည့်အဆုံးတွင် အသံကုန်အော်ဟစ်ပစ်ရန်
စဉ်းစားမိ၏။ သို့သော် ရွက်ဆစ်၏အကြံကို ငနီကောင်က ဦးသွားသည်။
ရွက်ဆစ်၏ပါးစပ်ကို ပဝါဖြင့် ဖိထား၏။ ရွက်ဆစ် ရုန်းသည်။ သို့သော်
မရချေ။ ထိုငမိုက်သား သုံးယောက်သည် ရွက်ဆစ်ကို သူတို့ကားစုတ်
ပေါ် တွန်းတင်နေကြသည်။

“ကယ်ကြပါဦး ... ဖေဖေ သမီးကို ကယ်ပါဦး။ ဖေဖေ။

သို့သော် ဖေဖေက မကြားနိုင်ချေ။ ရွက်ဆစ်သည် ရုန်းသည်။
နှစ်သက်လှပါချည်ရဲ့ဆိုသော ဒေါက်ကို ချွတ်ပစ်ကာ ခြေချောင်းများနှင့်
မြေပြင်ကို ခြစ်ကုတ်ထားမိသည်။

“မင်းတို့ ဘာလုပ်တာလဲ။ ခွေးသားတွေ”

အသံတစ်ခုသည် အလုံးလိုက်ကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်။ ရွက်ဆစ်
အားတက်သွား၏။ ကယ်ပါဟု တောင်းခံချင်သော်လည်း ရွက်ဆစ်
နှုတ်ဖျားမှ အသံမထွက်ချေ။ ရွက်ဆစ်လက်များ တုန်ယင်နေသည်။
စိုက်နှက်သံများကို နားမှကြားနေရသော်လည်း လှည့်မကြည့်နိုင်ပေ။

“မင်းက ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ။ သူက မင်းကို ဘယ်လောက်
ထိ ကောင်းကျိုးပြုနေလို့လဲ”

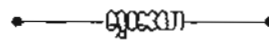
အသံများကို ကြားနေရသည်။ ရွက်ဆစ် တုန်ယင်စွာလှည့်ကြည့်
မိသည်။ ဇောင်း ... ရွက်ဆစ်၏ ရန်သူတော်ကြီး ဇောင်း။ ဇောင်း
သည် ဒေါသကြီးစွာပင် သစ်သားပြားကြီးနှင့် ထုရိုက်နေသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ လစ်မယ်”

ဇောင်း ခေါင်းမှသွေးများကို မြင်နေရသည်။ ရွက်ဆစ် ရင်တွေ
တဆစ်ဆစ်နာကျင်နေ၏။ လူသုံးယောက်သည်လည်း သွေးတို့နှင့် ပေကျံ
ကုန်သည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဆွဲကာ ရွက်ဆစ်ဘေးရှိ ကား
ပေါ် အလှအယက် တက်ပြီး စက်နှိုးကာ မောင်းထွက်သွားသည်။ ရွက်ဆစ်
မျက်ရည်ကျနေသည်။ ရွက်ဆစ်မထွက်ပါပဲ မျက်ရည်များသာ သွန်ချ
သလို စီးကျလာ၏။

“ဇောင်း”

ရွက်ဆစ်အသံသည် တီးတိုးလေးဖြစ်သည်။ ရွက်ဆစ်နားသို့
ဇောင်းက ယိမ်းယိုင်စွာ လျှောက်လာသည်။ ပြီးနောက် အင်္ကျီကို ချွတ်
ပြီး ရွက်ဆစ်ကို ခြုံပေးလိုက်သည်။ မခြုံပေးလိုလည်း ဖြစ်ပေး

ရွက်ဆစ်၏အင်္ကျီ ရင်ဘတ်သည် ပွင့်နေသည်။ အလှတပ်ထားသော ကြယ်သီးများလည်း တစ်လုံးမျှ မရှိတော့။ ပန်းစွန်းမှအင်္ကျီစသည်လည်း ပြဲနေသည်။ ဆံပင်များသည် စမတ်မကျနိုင်တော့ဘဲ ဖွာလန်ကျနေသည်။ ရွက်ဆစ်သည် ဇောင်းကိုသာ အားကိုးတကြီး ငေးမောနေမိသည်။ ဇောင်းသည် အနီရောင်လက်ကိုင်အိတ်လေးကို ဆွဲယူပြီး ရွက်ဆစ်ထံ လှမ်းပေး၏။

“ထနိုင်ရဲလား”

ရွက်ဆစ် ခေါင်းရမ်းပြသည်။ ဇောင်းသည် ရွက်ဆစ်ကို ငွေထူလိုက်၏။ ပြီးနောက် သူ၏ကားထဲထိုင်စေသည်။

“ဒီပုံစံအတိုင်း အိမ်ပြန်သွားလို့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

ရွက်ဆစ် ဝမ်းနည်းလာ၏။ ထိုအခါမှ ရွက်သံထွက်လာသည်။

“အီး ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... လူယုတ်မာတွေ ... အီး ... ဟီး ... ဟီး”

ရွက်ဆစ်သည် ချုံးပွဲချိုင့်ချိုမိတော့သည်။ ရွက်ဆစ်ရင်ထဲ ပူလောင်သည်။ ရှက်သည်။ မုန်းတီးသည်။ ဝမ်းနည်းသည်။ ကယ်တင်ရှင်သည် ဇောင်းဖြစ်နေ၍ ပိုပြီးခံစားရသည်။ အကယ်၍ ဇောင်းသာ ရောက်မလာခဲ့ဘူးဆိုရင် ဇောင်းသာ မကယ်ခဲ့ဘူးဆိုရင် ဆိုတာမျိုးကို ဆက်မတွေးရဲတော့ပေ။ နာကျင်သည်။ ခါးသက်သည်။ ငိုပါရစေ၊ အားရအောင် ငိုပါရစေ။ အော်ငိုလိုက်ပါရစေ။

ရွက်ဆစ် ပန်းပေါ်ရောက်လာသော နွေးထွေးသည့်လက်ကြောင့် လားမသိ ရွက်ဆစ်သည် အားရအောင် အော်ဟစ်ငိုကြွေးပစ်မိတော့သည်။

“တီးတောင် ... တီးတောင်”

တံခါးဘဲလ်မြည်သံကြောင့် သူ နိုးသွားသည်။ ညက အင်တာနက်သုံးတာ ညဉ့်နက်သွား၍ မနက်ရှစ်နာရီဆိုသောအချိန်သည် စောလွန်းနေသည်။

“တီးတောင်”

“ဘယ်သူလဲကွာ”

အိပ်ရာထက်မှ လူးလဲထပြီး အိပ်မုန်စုံဝါးတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟင်”

ထွက်ပေါ်လာသော လူကြောင့် မှေးနေသောမျက်လုံးကြီးသည် ပြေးကျယ်ဝိုင်းစက်သွား၏။

“ရွက်ဆစ်”

“ကျွန်မကို အိမ်ထဲဝင်ခွင့်ပြုပါ”

သူ့ကိုယ်လုံးကြီးနှင့်ပိတ်ထားသော ဝင်ပေါက်ကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ရွက်ဆစ်သည် အိမ်ထဲဝင်လာပြီး ဆက်တီပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ပြီးနောက် ကိုင်ထားသောအထုပ်ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။

“ရှင်ဖိနပ်လာဖို့တာပါ”

မှန်ပါသည်။ အဲဒီနေ့က ရွက်ဆစ်ကို သူ ဖိနပ်တစ်ရံပေးခဲ့သည်။ အဲဒီအချိန်က ရွက်ဆစ်သည် ကြောက်ပြီးတုန်နေသည်။ နာရည်တွေ ထွက်သည်ထိ ငိုနေခဲ့သည်။ ရွက်ဆစ်ကို မုန်းနေသောသူပင်လျှင် သနားစိတ်ဝင်ခဲ့သည်။ လှပခဲ့သော ခြေချောင်းလေးများသည် သိမ့်မှုန်မှုန်များနှင့် ပေပွနေသည်။ မြေပြင်ကို ကုပ်ထားခဲ့၍လား မသိရည်သော ခြေချောင်းလေးများသည် ကျိုးပဲ့ကုန်ပြီး သွေးလေးများပင် စိုနေသည်။ ဆံပင်များလည်း ဖွာလန်ကျနေသည်။ ထိုပုံအတိုင်း အိမ်ပြန်ခိုင်းမှီ မသင်တော်သောကြောင့် သူ့အခန်းသို့သာ ခေါ်ခဲ့သည်။

ပြီးနောက် သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် စတိုး၌ အကျိုး စကတ်တို့ကို ဖြစ်သလိုဝယ်ကာ လဲဝတ်ခိုင်းပြီးမှ ပြန်လွှတ်ခဲ့သည်။ ယခုပေါ်လာသော ရွက်ဆစ်သည် အဲဒီနေ့က ရွက်ဆစ်မဟုတ်တော့သလိုပင်။ စမတ်ကျစွာ လှနေသည်။ သို့သော် ရင်ဖုံးအကျိုး လုံ့လပြောပြမှုများနှင့်မဟုတ်ဘဲ စတိုင်လ်ပန်နှင့် ကုတ်ပါးလေးကို စတိုင်ကျကျ ဝတ်ဆင်ထား၏။

“အကျိုးတွေကတော့ ကျွန်မပဲ ယူထားလိုက်တယ်။ ဘယ်လောက်ကျသွားလဲ”

သနားကရုဏာစိတ်လက်ကျန်လေးများပင် ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်း မသိ။ အဲဒီလိုအကျိုးနဲ့လိုက်တယ်ဟု ပြောချင်စိတ်ပင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိ။

“စကားကို ဒီထက်စွာချိုးပြောအောင် မပြောတတ်ဘူးလား”

“အမြတ်လိုချင်သေးတဲ့ပုံတော့ မပေါက်ပါဘူး”

ရွက်ဆစ်သည် ကျော့ကျော့ကလေးပင် လက်ကိုင်ဖိတ်ကို ပွင့်ပြီး

ဘစ်သောင်းတန် ငါးရွက်ထုတ်ပေးသည်။ သူ ဂေါသထွက်သွား၏။ သို့ကြောင့်ပင် ထိုတစ်သောင်းတန် ငါးရွက်ကို ဆွဲယူကာ ရွက်ဆစ်ထက်ထဲ လုံးချေပြီးထည့်သည်။

“မင်း ပြန်တော့။ နောက်လည်း ဘယ်တော့မှထပ်မလာနဲ့”

“ဘာလို့လဲ”

“ငါက အကျိုးကုန်ကူးနေတဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူး။ ဝယ်ပေးလိုက်တယ်ဆိုတာကလည်း မြင်မကောင်းလို့၊ စေတနာသန့်သန့်နဲ့၊ ငါ့ကို အိမ်တိုင်ရာရောက် လာမစော်ကားနဲ့”

“မစော်ကားပါဘူး။ ရှင်ကို ကျေးဇူးတင်နေတာပါ”

“ဘာ ... ကျေးဇူးတင်တာ ... ဟုတ်လား။ မင်းတို့အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ကျေးဇူးတင်ရင် ဒီလိုပဲပေးကြတာလား”

“မသိဘူး။ ကျွန်မ ဘယ်အချိန်ကမှ ကျေးဇူးမတင်ဖူးဘူး။ ပြောပါ။ ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဘာလုပ်ပေးစေချင်လို့ ငါက ကူညီတယ်ထင်နေတာလဲ။ ဒီခေါင်းက ဒဏ်ရာက မပျောက်သေးဘူး။ မင်းက ငါ့စိတ်ကို လာဆွနေတာလား”

“ကျွန်မဆေးမထည့်တတ်ဘူး။ ဆရာဝန်ခေါ်ပေးမယ်”

“မလိုဘူး။ မင်းပြန်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးဆေးပဲ”

“ဘာလို့ ကျွန်မကို အလိုမရှိတာလဲ”

“စိတ်ရှုပ်လို့။ ဒီထက်ရင်းတဲ့စကား မရှိတော့ဘူး”

“ကျွန်မလည်း စိတ်ရှုပ်တယ်။ အဲဒီကောင်တွေကို ကျွန်မ ငါးဖုန်း

စွဲပစ်မယ်၊ ကျောင်းက မောင်းထုတ်ပစ်မယ်”

“မင်း ရူးနေသလား ရွက်ဆစ်”

ရွက်ဆစ်သည် သူ့ကို စိုက်ကြည့်လာသည်။

“ဘာလို့အဲဒီလိုပြောရတာလဲ”

“တစ်ရက်က နှစ်ရက်ဖြစ်သွားချင်တာလား”

“ဒါဆို ကျွန်မက သူတို့ကို ဒီအတိုင်းလွှတ်ပေးထားရမှာလား။

ခွင့်လွှတ်လိုက်ရမှာလား ဒီလူယုတ်မာတွေကို”

“ခွင့်လွှတ်တာ မလွှတ်တာက မင်းအပိုင်းပါ။ မင်းကို ငါက ပြောစရာရှိ ပြောရမှာပဲ။ အကယ်၍ မင်းက သူတို့ကို ပြဿနာလုပ်ပြီ ထားပါဦး။ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို မင်း မပြောရဘူးလား။ တရားခွင် မှာ ဒီအကြောင်းချည်း ထပ်ကာတလဲလဲ မင်းပြောနိုင်သလား။ ပြော နိုင်တယ်ပဲထားပါဦး မင်းကို ပတ်ဝန်းကျင်က ဘယ်လိုပြောကြမလဲ။ ဘယ်လိုကဲ့ရဲ့ကြမလဲ။ ဒါကို မင်း တွေးဦး။ ကန်တင်းမှာ ငါနဲ့ပြဿနာ တက်ခဲ့တာ ဘယ်လောက်မှ မကြာသေးဘူး။ အခု သူတို့နဲ့ထပ်ဖြစ်ရင် ဘယ်မှာလဲ မင်းရဲ့သိက္ခာ”

“အဲဒါဆို ဒီအတိုင်း ငြိမ်ခံနေရမှာလား”

“ခံသင့်ခံရမှာပေါ့ကွ။ လောကမှာ ဘယ်လောက်မဆို ခံပြင်း နေလည်း သွေးထွက်အောင် အကြိတ်ခံရတဲ့အချိန်မျိုးတွေလည်း ရှိနိုင် တာပဲ”

“ရှင်က ဘာလို့ အဲဒီလိုအကြိတ်မခံခဲ့သလဲ”

ရွက်ဆစ်စကားကြောင့် ဇောင်းသည် ရုတ်တရက် ငြိမ်ကျသွား

သည်။ ရွက်ဆစ်ကို နားမလည်နိုင်စွာ ငေးကြည့်နေသည်။

“အဲဒီတုန်းကသာ ရှင် အကြိတ်ပြီး သည်းခံခဲ့ရင် ရှင်ကို ကျွန်မ ကားနဲ့တိုက်ပစ်ဖို့ စဉ်းစားမိခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ဒီပြဿနာကို လည်း ပုံကြီးချဲ့ပစ်လို့ရတယ်”

“ငါ့အမှားလား”

“ရှင်အမှားမဟုတ်ဘူးလို့ရော ပြောနိုင်လို့လား”

“တော်ပြီ။ ငါ မင်းနဲ့ထပ်မပြောချင်တော့ဘူး။ ငါ ကူညီခဲ့တာ ကိုလည်း မေ့ပစ်လိုက်တော့။ အိုကေ ... နော်။ သွားလို့ရပြီ”

အမှန်တကယ် သူ ရွက်ဆစ်နှင့်ပြောလိုစိတ်မရှိတော့ချေ။

“တီးတောင်”

တံခါးဘဲလ်မြည်သံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ သူ စိတ်ဖျက် သွား၏။ ဒီအချိန်ကြီး ဦးဇေယျတု လာစရာ မရှိသည်မှို၊ သော်ဇင် လား။ သော်ဇင်လည်း ဒီအချိန် လာလေ့မရှိပါချေ။

“ဒီနေ့ ငါ့အိမ်က ဧည့်သည်တော်တော်စည်သားပဲ”

သူ ထရပ်ကာ တံခါးဘုကို ဒုတိယအကြိမ်ဆွဲပြန်သည်။

“ဟင် ... မေမေ”

သူခေါင်းတွေ ချာချာလည်ချင်သွားသည်။ လုံးဝထင်မှတ်မထား သူ ဖြစ်နေ၍ ဘာပြော၍ ပြောရမှန်းမသိချေ။ မေမေသည် အထုပ် ဆွဲ၍ အိမ်ထဲဝင်လာသည်။ သူ ထုပုသွားသည်။ စိုးရိမ်မိသည်။ မေမေ နှင့် ရွက်ဆစ်သည် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ကြ၏။ သူ့မျက်နှာသည် ဘယ်သွားထားရမှန်းမသိ ပူလောင်နေသော်လည်း အားတင်းလိုက်သည်။

“သူက ရွက်ဆစ်တဲ့ သားသုဇယ်ချင်း”

မလိမ်ချင်ပဲ လိမ်လိုက်ရသည်။ လိပ်ပြာတော့ သိပ်မသန့်ချင်ပါ။

မနက်စောစော ယောက်ျားယိုတစ်ယောက်ရဲ့ အခန်းမှာ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို တွေ့သောအခါ တွေးစရာတွေ အမျိုးမျိုးရှိလာနိုင်သည်။ သူ့ကိုက ရိုးသားသော်လည်း မေမေရှေ့မှာမို့ ရှက်သည်။ မေမေသည် ရွက်ဆစ်ကို မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေသည်။

“မင်းက ကိုယေယုတုရဲ့သမီးများလားကွယ်”

သူ ပါးစပ်အဟောင်းသား အံ့သြသွားသည်။ မေမေ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ။ ဧကန္တ မေမေက ရွက်ဆစ်ကို ပဒုဗ္ဗာနဲ့များ မှားနေတာလား။ မှားရအောင် မေမေက ပဒုဗ္ဗာကို ဘယ်တုန်းကသိနေတာလဲ။

“အန်တီက ရွက်ဆစ်ကို သိလို့လား”

“ဟဲ့ ... ကဲ ... ထိုင်ပါဦးကွယ်”

သူ အံ့သြသွားသည်။ စိတ်လည်း ပျက်သွားသည်။ ရွက်ဆစ်ကိုလည်း အားမလို အားမရကြည့်မိသည်။ ဘာတွေထွင်ပြန်ပြီလဲ။ မဟုတ်ဘူးဟု အမှန်အတိုင်း ရှင်းပြီး ပြန်သွားလျှင် ကောင်းမည်ဟု တွေးမိသည်။

“သမီးနဲ့သားက တစ်ကျောင်းတည်း အတူတက်တာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

“အေး ... အေး ... နောက်ဆိုလည်း ဒီအိမ်ကို ဝင်ပါ ထွက်ပါကွယ်။ ဒီမောင်နှမတွေ ရင်းရင်းနှီးနှီးပေါ့”

“ရှင် ... အန်တီ ... ဘယ်လို”

•—•—•—•—•

“သမီးက အခု ဒီမှာ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဖိနပ်လာပို့တာပါ။ သူ့ဖိနပ် ခဏငှားစီးသွားလို့။ ခုပဲ ပြန် တော့မလို့ အန်တီ”

“အေး ... အေး ... ပြန်ပါကွယ်။ နောက်တော့ အေးဆေး တွေ့ကြသေးတာပေါ့။ အန်တီက နည်းနည်းခရီးပန်းလာလို့ ခေါင်းက သိပ်မကြည်ချင်ဘူးကွယ်”

“ဒါဆို ... အန်တီ နားလိုက်ပါဦး။ သမီးပြန်တော့မယ်”

ရွက်ဆစ်သည် ကြောင်တောင်တောင် ထရပ်ပြီး သူနှင့်မေမေ ကို တစ်လှည့်စီကြည့်ကာ ပြန်သွားသည်။

“ထိုင်ပါဦး”

သူ ခပ်တည်တည်ပင် မေမေရှေ့ထိုင်သည်။

“ဘယ်က ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ မေမေ။ သားကိုလည်း မုန်းမဆက်ဘူး”

“သား ... သူ့ကို တကယ်သဘောကျနေတာလား”

“ဗျာ ... ဘာကိုလဲ မေမေ”

“လူတစ်ယောက်ကို တကယ်မချစ်ဘဲနဲ့ ချစ်ချင်ယောင် မဆောင် နဲ့သား။ တစ်သက်လုံး ကြေကွဲရလိမ့်မယ်”

“သားက ဘာလုပ်လို့လဲ မေမေ”

“သား သူ့ကို တကယ်ချစ်ရဲ့လား။ မေမေကို အမှန်အတိုင်း ပြောပါလား”

မေမေ ဘာကိုပြောနေတာလဲ။ သူ နားမလည်ပါ။ ရွက်ဆစ်

•—•—•—•—•

နဲ့ သူနဲ့ နေပုံက ရိုးရိုးသားသားပါ။ မေမေ အထင်လွဲလောက်စရာ သရုပ်ဖက်နေမှုမျိုး မရှိပါ။ သူပုံက နည်းနည်းအိပ်မုန်စုံဝါး နိုင်သော်လည်း ချွတ်ဆစ်ကတော့ အပြင်ကလာမှန်း သိသာလွန်းသည်။ မေမေ တစ်ခုကို မှားသိနေမှန်း သူ ရိပ်မိလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မေမေက အကြောင်းမဲ့ ရန်ကုန်ဆင်းလာမည့်လူမျိုး မဟုတ်ချေ။

“အမှန်ကို ရှင်းဖို့ လာခဲ့လို့ အမှန်ကိုပဲ သိချင်တယ် သား”

“တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီထင်တယ် မေမေ။ သားနဲ့ချွတ်ဆစ်က ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ရိုးရိုးသားသားပါ”

“သူက မင်းအဖေရဲ့သမီးမှန်း မင်း သိနေတာလား သား”

“ဖေဖေရဲ့သမီးက သူမဟုတ်ဘူး မေမေ။ ပဒုမ္မာပါ”

“ဒါဆို မင်းနဲ့ကြိုက်နေတာက ပဒုမ္မာပေါ့”

“အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး မေမေ။ သားက ဖေဖေကို ခြောက်လန့်ချင်ရုံပါ”

“မင်း သူ့ကို မကြိုက်။ အဲ ... မချစ်ဘူးပေါ့”

“ငဲ့ကြီးကုန်မှာပေါ့ မေမေရယ်။ ဒါ အဲဒီလောက် မခိုက်ပါဘူး”

“ငါ့သားလည်း အရွယ်ရောက်ပြီဆိုတော့ ငါ့သား သိသင့်တာကို မေမေက ပြောပြရတော့မှာပေါ့။ ဇေယျတုက မပြောနဲ့၊ မင်းစိတ်တစ်မျိုးဖြစ်သွားမယ်ဆိုလို့ ဖုံးကွယ်ထားခဲ့တာပါ။ တကယ်တော့ သား ဖေဖေမှာ သမီးနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ အဲဒါ စောစောက မိန်းကလေးနဲ့ ပဒုမ္မာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဈာ”

— ဂျွေသော —

“သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို မေမေက မမြင်ဘူးလို့ အတင်မခံနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ စောစောက မိန်းကလေးက ငြင်းမသွားဘူးလေ”

“ဟာ ... မဖြစ်နိုင်တာ။ သူတို့က အသက်အတူတူတွေ၊ အမွှာလည်း မဟုတ်ကြဘူး”

“သားဖေဖေမှာ မေမေအပြင် အခြားမိန်းမနှစ်ယောက်ရှိတယ် သား”

“ဈာ ... ဘယ်လို မေမေ”

“အဲဒီမိန်းမနှစ်ယောက်က အခု သားအဖေ အရိပ်အောက်မှာပဲ ရှိမယ်။ ဒီပုံကိုကြည့်ပါ သား”

သူ အံ့သြသည်။ အိပ်မက်များလားဟု သံသယ ဝင်မိသည်။ သို့သော် အိပ်မက်မဟုတ်မှန်း သေချာလှသည်။ နံရံမှ နာရီသည်လည်း လည်နေသည်။ သူ့ရှေ့မှ မေမေသည်လည်း မေမေ အစစ်ကြီးဖြစ်သည်။ မေမေ လှမ်းပေးသော ဓာတ်ပုံအဟောင်းလေးကို လှန်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

ထပ်မံ၍ အံ့သြသွားပြန်သည်။ မေမေရယ် အခြားယောက်ျားတစ်ယောက်ရယ်။ ဖေဖေရယ် တွဲရှိက်ထားသော ပုံဖြစ်သည်။

“နောက်တစ်ယောက်က နော်တဲ့။ သားရဲ့အမေရင်းပဲ”

“ဈာ”

“မေမေတို့ မင်္ဂလာဆောင်မို့ နှစ်ရက်အလိုမှာ သား ဖေဖေ ဆုံးသွားခဲ့တယ်။ မေမေ အရှက်တကွအကျိုးနည်းဖြစ်မှာ စိုးလို့ ဇေယျတုက မေမေကို လက်ထပ်ခဲ့တာ။ ဒါကြောင့် သားရဲ့ကျောင်းဝင်မှတ်တမ်း

— ဂျွေသော —

ဦးဇေယျတုတ်ဖြစ်နေခဲ့တာပါ။ ဇေယျတုတ် မေမေတို့ သားအမိ နှစ်ယောက်ကို စေတနာသန့်သန့်နဲ့ စောင့်ရှောက်ခဲ့သူပါ သားရယ်။ သားကိုလည်း သူ့သားအရင်းလေးလို ချစ်ရှာသူပါ။

“မေမေ ဒီအကြောင်းကို ရှင်းပြဖို့ ရောက်လာတာလား”

“သားကို ပြောပြဖို့ မေမေ အားယူခဲ့ပါတယ် သားရယ်။

ဒါပေမဲ့ ပြောမထွက်ခဲ့ဘူး။ အဖေ မရှိဘူးဆိုပြီး အားငယ်သွားမှာ ပူခဲ့တယ်”

“အခုမှ ဘာလို့ပြောတာလဲ။ သား ပခုမ္မာကို ကြိုက်နေလို့ မလွဲသာလို့လား။ ဦးဇေယျတုတ်က သူ့သမီး စိတ်ဆင်းရဲနေတာကို မကြည့်ရက်လို့ ပြောခိုင်းတာလား”

“အထင်မလွဲနဲ့ သား။ ဇေယျတုတ်က မေမေ့ကို ဘာမှမတောင်း ဆိုခဲ့ဘူး”

“မေမေက ဘာလို့ သူ့ဘက်ကို ကာကွယ်ပြီးပြောနေရတာလဲ”

“ပြောသင့်လို့ပေါ့ သားရယ်။ သူက မေမေတို့ သားအမိ နှစ် ယောက်အပေါ် မပြုငြင်ခဲ့ဘူး။ သားက ဖေဖေခေါ်တာနဲ့အညီ တာဝန် ကျခဲ့တယ်”

“တော်တော်စံတင်ဖို့ ကောင်းတာပဲ။ မိန်းမနှစ်ယောက် ယူ ဘားတာ မကဘူး”

“တော်တော့ သား။ မင်း ငရဲကြီးလိမ့်မယ်။ ထပ်မစော်ကားနဲ့”

“ပြောပါဦး မေမေ။ သူက သားတို့ကို ဘာကြောင့် ခုလို အသားလွတ်ကြီး ကောင်းပြနေရတာလဲ။ ဘယ်မူလုပ်ထားလို့လဲ”

“မင်းအဖေ နော်က ငါ့ကို ကယ်ရင်း သေသွားခဲ့လို့”

နောက်နားဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံဖြစ်သည်။ သူ့ဧရာ မေမေပါ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဦးဇေယျတုတ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဦးဇေ ယျတုတ်သည် ထုံးစံအတိုင်းပင် နားလည်ရခက်သော အကြည့်မျိုးနှင့် သူ နှင့် မေမေကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“မင်းအဖေနဲ့ ငါက တစ်ခြံတည်းမှာ ကြီးခဲ့ကြတာ။ ငါ့ကြောင့် သာ မဟုတ်ရင် မင်းအဖေ အကြွေစောခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါက အသက် လျော်ကြေးအနေနဲ့ ကောင်းခဲ့တာဆို။ မင်း ငါ့ကို ဘာပြောမလဲ။ ကြိုက် တာ ပြော ငါ ခံယူဖို့ အဆင်သင့်ပဲ။ မင်းပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ကို အပြစ်တင် လိုက်မှ ငါနေသာထိုင်သာရှိလိမ့်မယ်”

ဦးဇေယျတုတ်သည် ခန့်ခန့်ထည်ထည်ပင် ဝင်ထိုင်သည်။

သူ ဦးဇေယျတုတ်နှင့်အတူ မထိုင်လိုပေ။ မုန်းသည်။ မိန်းမ နှစ်ယောက်တင် မလုံလောက်သေးပါပဲ မေမေ့ကိုပါ အမည်ခံ သင့် မှိုက်ချင်၍ မုန်းသည်။ ဖေဖေက သူ့ကြောင့် သေခဲ့ရသည်ကိုလည်း မုန်းသည်။ စိတ်နာသည်။ သို့သော် သူ တယ်လိုလုပ် အပြစ်တင်မှာလဲ။ သူ့တစ်သက်လုံးကို သားအရင်းတမျှ စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ လူတကာ တို့ထက် မနိမ့်သော အဆင့်မှာ ထားခဲ့သည်။ စေတနာရှိလို့ မင်းကို ငါ့သားအရင်းလေးလို ချစ်လို့ပါ ဟု လိမ်ပြောခဲ့လျှင်ပင် သူ့ရင်ထဲက ဒဏ်ရာက သက်သာပေလိမ့်မည်။ အခုတော့ အသက်လျော်ကြေးတုံ လေ။ အဖေ အရင်ဆုံးပြီးမှ ရရှိတဲ့ ချမ်းသာစည်းစိမ်တဲ့လေး သူ

လည်းသည်။ ထိုဦးအသတ်စာတင်သော အထိအထိသား မုန်းသည်။ အထိ မုန်းသည်။ အဖီနားလည်ရခက်သော မျက်နှာကိုလည်း မုန်းသည်။

ပြီးမှလည်း မကြည့်ချင်ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် ထိုင်နေရာမှ ထရပ်ပြီး ထွက်ပြေးလာသည်။

“သား ... သား ... ဟေ့ ... သား”

“လွှတ်ထားလိုက်ပါ တမာချို။ ဒီကောင် မငယ်တော့ပါဘူး”

“ဘာလို့ အဲဒီလိုပြောလိုက်ရတာလဲ”

“သူ ကြိုက်သလောက် မုန်းနိုင်အောင်လို့ပါ”

“နင် ရရဲလား ဇေယျတုရယ်”

“ငါက ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မင်းတောင် အပြုံးကို ရာသက်ပန်စွန့် နိုင်သေးတာပဲ။ ငါ့ဘဝမှာ ဘာကိုအတောင့်တဆုံးလဲ သိလား တမာချို။ မင်းရဲ့အပြုံးပဲ”

ဒေါ်တမာချို ရင်ထဲ မကောင်းပါ။ သို့သော် ပြုံးကြည့်၍မရ တာက သူမ၏ အခက်အခဲဖြစ်သည်။

သားရယ် ... ဘယ်တွေများ သွားနေတာလဲကွယ်။

ကန်တင်းတွင် ငူငူကြီးမိုင်းနေသော ဇောင်းအနီးသို့ ပဒုမ္မာ ရောက်လာသည်။

“ဇောင်း”

ခေါ်သံကြောင့် ဇောင်းလှည့်ကြည့်သည်။ ပဒုမ္မာကို အခြယ် အသံ ကင်းစွာ တွေ့ရ၏။ ဇောင်း၏နှလုံးသားသည် နွေးခဲဖြစ်သွား သည်။ မောင်နှမမဟုတ်ပါဘူးဆိုသော အသံကြောင့် ပေါ့ပါးလန်းဆန်း နေသည်။

“ရှင် ပဒုမ္မာကို စိတ်ဆိုးနေတာလားဟင်။ ပဒုမ္မာက အဲဒီလို မရည်ရွယ်ခဲ့ပါဘူး။ ပဒုမ္မာက ဇောင်းကိုခင်ပါတယ်။ ဖေဖေကလေ အဲဒါ အထင်လွဲနေတာ။ ပဒုမ္မာ ဖေဖေကို သေချာရင်းပြမယ်။ ကြောက်ဦး ရှောင်မနေတော့ဘူး”

မျက်ရည်လေးဝဲကာ ပြောနေသော ပဒုမ္မာပုံသည် သူရင်ကို နာကျင်စေသည်။ ပဒုမ္မာသည် သူ့ကို ရိုးသားစွာ မော့ကြည့်နေသည်။ စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်းဆို ပဒုမ္မာကို ဆွဲပွေ့လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် သူ ဆင်ခြင်ရပေလိမ့်မည်။ သူဟာ ဖေဖေသားမဟုတ်ဘူးလို့ သိရင်

က သူ ပျော်ရွှင်ခဲ့သည်။ ကျေနပ်ခဲ့သည်။ ထိုကျေနပ်မှုသည် ပဒုမ္မာနှင့် ဆက်နေလိမ့်မည်ဟု သူ ရေရေရာရာမသိခဲ့ချေ။

“ဟောင်း”

ခေါ်သံသည် အခြားတစ်နေရာမှထွက်ပေါ်လာသည်။ ဇောင်း လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ရွက်ဆစ်ဖြစ်သည်။ ရွက်ဆစ်သည် လှပကျော့ရှင်းစွာ ရပ်ပြီး ဇောင်းကို ကြည့်နေသည်။ နီညိုရောင်အင်္ကျီ၊ လုံချည်များသည် ရွက်ဆစ်ကိုယ်ပေါ်တွင် မတွေ့ရတော့ချေ။ ရွက်ဆစ်သည် ထူးဆန်းစွာပင် မိုးပြာရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထား၏။

“ငါ့ နင့်ကိုပြောစရာရှိတယ် ဇောင်း။ ပဒုမ္မာ ... နင် ခဏ ရှောင်ပေးနိုင်မလား”

ရွက်ဆစ်၏စကားသည် ရဲရင့်ပြတ်သားလှသည်။ ပဒုမ္မာသည် ရွက်ဆစ်ကို မယုံနိုင်စွာ သံသယဖြင့်ကြည့်သည်။ သို့သော် ဘာမှ ဆက်မပြောဘဲ ထွက်သွားသည်။

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ငါ နင့်ကို လိုအပ်တယ် ဇောင်း။ နင်နဲ့ငါနဲ့တွေ့ရအောင်”

“ဟမ်း”

ဇောင်း စိတ်ထဲရှောင်ရသွားသည်။ ခြောင်ကျလွန်းနေသည်ဟု ထင်သည်။ နားမလည်နိုင်ပါ။ ဘာကြောင့် အဲဒီလိုပြောရတာလဲ။ ထိုစကားသည် နားထဲ ယဉ်ပါးမှုမရှိ၍ ကြားရဆိုးသည်။

“နင် ရူးသွားပြီလား ရွက်ဆစ်”

“ငါလည်း ရူးချင်နေတာပါ။ ငါ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ငါလည်း

— ဂျွန်ဆော့ —

ငါ့ကိုယ်ငါ အံ့ဩတယ်”

“ရပါတယ်။ စောစောက စကားကို ငါ မကြားလိုက်ဘူးလို့ မှတ်ယူလိုက်ပါမယ်”

“ငါ အတည်ပြောနေတာ ဇောင်း။ ငါလည်း ငါ့ကိုယ် ငါ အံ့ဩတယ်။ ဘယ်တုန်းကမှ မစဉ်းစားခဲ့ဖူးဘူး။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အဲဒီလိုပြောဖြစ်နေမိတဲ့ ငါ့ကိုယ်ငါလည်း နားမလည်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်တော့ ကိုယ် ငါလည်း နားမလည်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်တော့ဘူး ဇောင်း။ ငါက သိပ်သည်းခံတတ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ နင်က ငါ့အပေါ် ဘာကြောင့်ကောင်းခဲ့သလဲ။ အဲဒီနေ့ကသာ နင် မကျညီခဲ့ဘူး ဆိုရင် ငါလည်း အဲဒီလိုဖြစ်မိမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ငါ့အဖြစ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“နင့်ကိုငါ အဖြစ်တင်ဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့တွဲမှာလား မတွဲဘူးလား”

“ငါ ချစ်တာက နင်မဟုတ်ဘူး ရွက်ဆစ်”

“ပဒုမ္မာလို့ ပြောချင်တာလား”

“သိနေပြီသားမေးခွန်းကို ဘာလို့ ဆက်မေးနေတာလဲ”

“ငါ့ကို ဝေလည်ကြောင်ပတ်လုပ်မနေနဲ့ ဇောင်း။ ငါ နင့်ကို သဘောကျတယ်။ နင် ငါနဲ့တွဲပါ။ လူပုံအလယ်မှာ ငါ့ကို နမ်းခဲ့တဲ့ အတွက် ငါ့သိက္ခာကို နင် တာဝန်ယူပါ”

ဇောင်း မှတ်တက်သွားသည်။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ လူကို ရှောင်ရအောင် လုပ်တတ်သည်မှာ ရွက်ဆစ်ရဲ့ အကျင့်လား။ သွက်သွက်

— ဂျွန်ဆော့ —

ခါ ဆန့်ကျင်တုန်းကလည်း နှစ်ယောက်မရှိဘူး။ ယခုကျတော့လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ လိမ့်ဝင်လာပြန်သည်။ ဇောင်းသည် ရွက်ဆစ် အား ပြောစရာစကားလုံးပင် ရှာမရနိုင်တော့ပေ။

“ဘာလဲ ရွက်ဆစ်။ ဟိုငနာသုံးကောင်ကြောင့် ငါ့ကို ခုတ် လုပ်နေတာလား။”

“ငါ သူတို့ကိုကြောက်လိမ့်မယ်လို့ နင်ထင်ရင် မှားသွားမှာပေါ့။ ငါ့ဘဝမှာ ပထမဆုံးကျခဲ့ဖူးတဲ့ မျက်ရည်ပဲ။ ငါ ငယ်တုန်းက စဉ်းစား ဖူးတယ်။ ငါ့ကို မျက်ရည်ကျအောင်လုပ်နိုင်တဲ့ယောက်ျားလေးကိုမှ ငါ က ချစ်သူတော်မယ်လို့ အဲဒါ နင်ပဲ ဇောင်း။”

“မဟုတ်သေးဘူး ရွက်ဆစ်။ တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီ။”

“ပခုမ္မာဘဝနောက်ကြောင်းကို နင် မသိလို့ပါ။ သိရင် နင် ပခုမ္မာကို သဘောကျမှာမဟုတ်ပါဘူး။”

“ရွက်ဆစ် အမှန်က ငါ နှင့်ကိုအလံဖြူလိုက်ဖို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ နင်က အလံနီကိုင်ပြီးဝင်လာတယ်။ နင်နဲ့ငါနဲ့ စကားဆက်မပြောတော့ ရင် ကောင်းမယ်။”

“ကောင်းပြီလေ။ ဒီနေ့ကတော့ ငါလည်း ဒီလောက်ပဲ ပြန် သွားမယ်။ ငါက စကားကိုချို့ချို့သာသာ မျက်ရည်ခံထိုးပြီး မပြောတတ် တဲ့အတွက် နှင့်နားထဲ ရှိုင်းချင်ရိုင်းနေလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ နင်နဲ့ပတ်သက် ရင် ငါ ဟန်ဆောင်ထားတာ တစ်ခုမှ မရှိဘူး။”

ရွက်ဆစ်သည် ပြောချင်ရာပြောကာ ချာခနဲလှည့်ထွက်လာခဲ့ သည်။ ပြောချင်ရာပြောပစ်ခဲ့ရသည့်အတွက် ရင်ထဲ ပေါ့ပြီး ကျေနပ်

သွားသည်။ ရွက်ဆစ်လုပ်ဖို့က နောက်တစ်ခုကျန်သေးသည်။ ပခုမ္မာ ဖြစ်သည်။ ရွက်ဆစ်၏လမ်းတွင် ပခုမ္မာသည် ကန့်လန့်ဖြတ်နေသည်။ ရှင်းပစ်ရလိမ့်မည်။ ရွက်ဆစ် ဇောင်းကို သဘောကျသည်။ လိုအပ်သည်။ ထိုနေ့က ဇောင်းရဲရင့်ခန့်သံကို ကြားခဲ့ရသည်။ ဇောင်းသည် နွေးထွေး သော ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ဒါကို ရွက်ဆစ် ဘာကြောင့် အစောထဲက မသိခဲ့ပါလိမ့်။

ကြင်နာသော ဇောင်း၏အပြုအမူကို သာယာမိသည်။ ခေါင်းကြီး ပေါက်ကာ သွေးတွေကျနေပါလျက်နှင့် ဆေးခန်းသို့ အရင်မသွားဘဲ ရွက်ဆစ်၏တုန်ယင်ချောက်ချားမှုကို ကုစားပေးခဲ့သည်။ နွေးထွေးသော လက်အဖုံနှင့် ဆုပ်ကိုင်ပေးခဲ့သည်။ အပေါ်ဝတ်ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် လွှမ်းမိုး ပေးခဲ့သည်။ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီလေးနှင့် ဇောင်း၏ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကို ပထမဆုံး မြင်ဖူးခဲ့သည်။

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ဘေးနားရှိလျှင် ဤမျှနွေးထွေး လုံခြုံလိမ့်မယ်ဟု ရွက်ဆစ် တစ်ခါမှ မတွေးခဲ့ဘူးချေ။ ဇောင်း ဝယ် ပေးခဲ့သော ဝါရွှေရောင်ဂါဝန်လေးကို ရွက်ဆစ် သိပ်ကြိုက်သည်။ အဝါ ရောင်ကို မုန်းခဲ့သော်လည်း ဇောင်းကြောင့် သဘောကျသွားသည်။ တကယ်တမ်း ပြန်စဉ်းစားကြည့်လျှင် ဇောင်းနှင့် ရွက်ဆစ်သည် သိပ်ကို ရင်းနှီးခဲ့ပါပြီ။ ထို့ကြောင့် ရွက်ဆစ်သည် ချစ်သူထားမည်ဆိုလျှင်တောင် ထိုလူသည် ဇောင်းပဲဖြစ်သင့်နေပါပြီ။ ပြီးတော့ ဇောင်းနှင့်ပဲ တွဲရပေလိမ့် မည်။ ထိုမှသာ ပခုမ္မာကို ချိုးနိုင်မည် ထင်သည်။

ရွက်ဆစ် ခြေတစ်လှမ်းနောက်ကျသွား၍ မဖြစ်ပါ။ ဇောင်းရဲ့

ခြေထောက်တွေက ပဒုမ္မာထဲ ကျုံ့သွား၍ မဖြစ်ပါ။ ပဒုမ္မာကို အညံ့မခံချင်ပါ။ အမြဲအနိုင်ယူခဲ့သောကြောင့် ရာသက်ပန် အနိုင်လိုချင်သည်။ ထို့ကြောင့် အနိုင်ရမည့်နည်းလမ်းကိုသာ စဉ်းစားနေမိသည်။ ထို့ကြောင့် ပဒုမ္မာရှိမည် ထင်မည့်နေရာသို့ စမ်းတဝါးရှာဖွေမိသည်။ သိပ်ကြာကြာ မရှာလိုက်ရချေ။ ပဒုမ္မာကို ထုံးစံအတိုင်း ကံ့ကော်ပင်အောက်၌ တွေ့ရသည်။ ရွက်ဆစ်သည် ပဒုမ္မာထဲ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွား၏။

“ဪ ... ရွက်ဆစ်”

“နင် သူ့ကို ဘာသွားပြောတာလဲ”

“ငါ သူနဲ့ခင်တော့မယ်။ ဖေဖေကို ငါက ကြောက်လို့ရှောင်နေခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ငါ သူ့ကိုခင်တယ်”

“ငါက ဖေဖေကို တစ်ခုခုပြောမှာကို နင် မစိုးရိမ်ဘူးလား”

“ဖေဖေ ဆူသမျှခံဖို့အတွက် ငါ အားမွေးထားပြီ”

“ခင်ပြီးရင် ဘာလုပ်မလဲ။ နင်ပဲ စိတ်ဆင်းရဲရမှာနော်။ စောစောကတည်းက နောက်ဆုတ်လိုက်တော့။ ဖေဖေလည်း နင့်ကို ဆူစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့”

“ဟင့်အင်း ... ငါ သူ့ကို ခင်တယ် ရွက်ဆစ်”

“ငါ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“သူက ငါ့ချစ်သူဖြစ်နေလို့ပဲ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်။ နင် ငါ့ချစ်သူနဲ့ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေပါ။ သူ့ကို

ချီခွက်စွာပွင့်သောပန်း

ငါ စောစောကလေးတင် အဖြေပေးခဲ့တယ်။ သူနဲ့ငါနဲ့ တရားဝင်အစ်သူ ဖြစ်သွားပြီ။ နင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ။ အဲဒီလိုလုပ်တယ်ဆိုကတည်းက ငါ့ကိုချစ်နေလို့ပေါ့။ နင့်ကို သူ့ချစ်တယ်လို့ ပြောတာက လိမ်တာပါ။ အပျော်နေမှာပါ”

“နင် အထင်လွဲနေပြီ ရွက်ဆစ်။ သူက ငါ့ကို ဘယ်တုန်းကမှ ချစ်တယ်လို့ မပြောဖူးဘူး”

ရွက်ဆစ် နှုတ်ခမ်းသည် ပြုံးလာသည်။ ပဒုမ္မာကို ကျေနပ်စွာ ကြည့်မိသည်။ သို့သော် ရွက်ဆစ်မျက်လုံးကို ပဒုမ္မာ မမြင်ချေ။ ပဒုမ္မာသည် မျက်လွှာချထားသူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

“နင် အထင်မလွဲပါနဲ့။ ဇောင်းက ငါ့အပေါ် ရိုးရိုးသားသားပါ။ ငါ့ကြောင့်တော့ နင် ဇောင်းကို အထင်မလွဲပါနဲ့”

ပဒုမ္မာသည် ပြောရင်းပင် ငိုသံပါလာသည်။ ရွက်ဆစ်ကျေနပ်၏။ ပြုံးနေသည်။ ဒါနဲ့များ ဇောင်းရယ် ငါ့ကို အသည်းယားအောင် ဘာလို့ လိမ်ပြောရတာလဲ။ ငါ သိပါတယ်။ နင် ငါ့ကို တမင်မခံချင်အောင် ပြောတာ မဟုတ်လား။ သိပ်လည်တဲ့ ဇောင်း။ နင်က ငါပြောလာမယ့် တစ်နေ့ကို အရသာခံပြီး စောင့်နေတာပေါ့လေ။ ဟုတ်လား။

“နင်ပြောသလိုပဲ ... ဇောင်းက နင့်ကိုပဲချစ်မှာပါ။ ငါနဲ့ဇောင်းက သူငယ်ချင်းပါပဲ”

ရွက်ဆစ်ရှေ့ ကြာကြာမရပ်နိုင်တော့ပါချေ။ အောင်နိုင်သူ ရှေ့တွင် ချိုးပွဲချီကြွေးမိလိမ့်မည်။ ရှုံးမုန်းသိသော်လည်း ထိုအရုံးကို ကြေညာမောင်းခတ်မလုပ်နိုင်ပါချေ။

“ငါ အတန်းတက်စရာရှိလို့ သွားဦးမယ်”

ရုတ်တရက်ပင် လွယ်အိတ်ကို ပိုက်ပြီးလျှောက်လာခဲ့သည်။ ရွက်ဆစ်က ဘယ်လိုဖြစ်ကျန်ခဲ့မည် မသိသော်လည်း ပဒုမ္မာရင်ထဲ ဝမ်းနည်းနေသည်။ မျက်ရည်တွေက အလိုလိုကျလာသည်။ အာခေါင်ခြစ် ကာ ငိုကြွေးပစ်ချင်မိသည်။

“ဟဲ့ ... ပဒုမ္မာ ငါ့ကိုတောင်မမြင်ရအောင် ဘာတွေတွေ့လာတာလဲ”

မီးနိုးကို ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရသောအခါ ထိန်းထားသော မျက်ရည်များသည် သွန်ချလိုက်သလို စီးကျလာ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ်သူက နင့်ကို ဘာလုပ်လိုက်သလဲ”

ပဒုမ္မာ ခေါင်းခါရမ်းသည်။ ဇောင်းကလေး ရွက်ဆစ်ကို ချစ်နေတာတဲ့ ဟဲ့ မီးနိုးကို ဖွင့်ပြောကာ အားပါးတရငိုပစ်ချင်သော်လည်း နှုတ်ဖျားက ပြောမထွက်ချေ။ မိမိကတော့ မျှော်လင့်လိုက်ရတာ။ နောက်ဆုံးတော့ ခင်ရအောင်နဲ့ အဆုံးသတ်ခဲ့တာလား ဇောင်းရယ်။ ပဒုမ္မာကတော့ ဇောင်းကို ...။ မတွေ့သင့်ပါ။ အဲဒီလို ထူးဆန်းတဲ့ အတွေးမျိုးမတွေ့သင့်တော့ပါချေ။

အားရအောင် ငိုပါရစေ။ မီးနိုးရယ် ... ငါ့ကို ဘာမှမမေးပါနဲ့။ ငါ ငိုပါရစေနော်။

“ဇောင်း ... နင် မနေ့က ပဒုမ္မာ့ကို ဘာလုပ်လိုက်သလဲ”

ကော်ဖီသောက်နေသော ဇောင်းသည် အံ့သြသွားသည်။ သူ ဘာမှမလုပ်လိုက်ပါ။ မနေ့က အတန်းပြီးချိန်တွင် ပဒုမ္မာ့ကို လိုက်ရှာခဲ့ပါသေးသည်။ သို့သော် အရိပ်ပင်မတွေ့ခဲ့ချေ။ သူ ဘာမှမပြောခဲ့ပါ။ ဘာမှမလုပ်ခဲ့ပါ။ ဒါ သေချာလှ၏။

“ခုမှ ကြောင်တောင်တောင်လုပ်မနေနဲ့။ ငါ သေချာတွေ့ကြည့်ပြီးပြီ။ ပဒုမ္မာ့ကို ငိုအောင်လုပ်မယ့်လူ တစ်ကျောင်းလုံးမှာ နင် တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်”

သူရင်ထဲ ထိတ်သွားသည်။ ပဒုမ္မာ ငိုတယ်ဆိုပါလား။ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘယ်သူကများ လုပ်လိုက်တာလဲ။

“ငါက ဘာလို့ပဒုမ္မာ့ကို ငိုအောင်လုပ်ရမှာလဲ”

“အဲဒါ နင်အသိဆုံးဖြစ်မှာပေါ့။ တစ်ကျောင်းလုံးကို ပရိပိုင်လုပ်မယ်လို့ ကြေညာ၊ ပြီးတော့ ပန်းစည်းလေးပေး ခင်ကြရအောင် ဟုတ်လား။ နင်က ဘာအထာလဲ။ ပဒုမ္မာ့ကို ကစားနေတာလား။ လာမလုပ်နဲ့ ဇောင်း။ နင် ကစားချင်ရင် တခြားမိန်းကလေးကို သွားကစား။”

ပဒုမ္မာက ရိုးတယ်၊ အသည်းနုတယ်။ ငါတို့ပဒုမ္မာကိုတော့ ချမ်းသာ ပေးပါဟယ်။ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်”

“နင် အထင်လွဲနေပြီ မီးနီး။ ငါ ပဒုမ္မာကို ဘယ်တုန်းကမှ မကစားခဲ့ဖူးဘူး။ သူ ဘယ်မှာလဲ။ စာကြည့်တိုက်မှာလား”

“မလာဘူး။ ဒီနေ့ သူ့ကျောင်းမလာဘူး”

“ဒါဆို အိမ်မှာပေါ့”

“ကျောင်းမှာမရှိမှတော့ အိမ်မှာပေါ့ဟဲ့။ ငါတို့ ပဒုမ္မာကို အလေလိုက်နေတယ်များ ထင်နေသလား”

“ငါ့ကို သူ့အိမ်လိပ်စာပေးပါလား”

“တော်ပါတော့ဟယ်။ အိမ်တိုင်ရာရောက်တော့ မနှောင့်ယှက် ပါနဲ့။ သူ့ဘာသာသူ အေးအေးလူလူနေပါစေ။ သူ့ဖားသားကြီး ဆူလိမ့် မယ်”

“ငါက သူ့ကိုနှောင့်ယှက်တယ်လို့ ဘာကြောင့် နင်က ပြော နေရတာလဲ။ ငါ သူ့ကို ဘယ်တုန်းကမှ မနှောင့်ယှက်ခဲ့ပါဘူး”

“နင့်ဟာက ဘာတွေလဲဟယ်။ နားကို မလည်နိုင်တော့ဘူး။ တကယ် စိတ်ညစ်တယ်။ ငါ့သူငယ်ချင်းကို ယောင်တောင်တောင်တော့ မလုပ်နဲ့နော်”

“မလုပ်တော့ပါဘူး။ လုပ်ခဲ့မိတာကိုလည်း ငါ ခုချိန်ထိ စိတ် မကောင်းဖြစ်နေပါတယ်”

ရိုးသားစွာ ဝန်ခံမိခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့အကျိုးကြယ်သီးတွင် ဆံနွယ်ရှည်များ ငြိမတည်းက သူ့ရင်ထဲကို ပဒုမ္မာက ရောက်ရှိလာခဲ့

သည်။ ပဒုမ္မာသည် ဖေဖေသမီးပါဟု သိလိုက်ရတဲ့အချိန်တွင် သူ့ရင် တွေ နာခဲ့သည်။ မောင်နှမချင်း ချစ်မိသည့်အတွက် သူ ရှက်မိခဲ့သည်။ ပဒုမ္မာသည် သူ့အသက်ကို ကယ်ခဲ့သည်။ ပဒုမ္မာကို ကျေးဇူးတင်ခဲ့ပေ မယ့် ကျေးဇူးတင်ကြောင့်ကို ပြောမထွက်ခဲ့ပေ။ ပြောစရာမလိုဘူးဟု လည်း ထင်သည်။ ကျေးဇူးတင်စကားပြောရလောက်သည်ထိ ပဒုမ္မာနှင့် သူက အလွမ်းမဝေးဘူးဟု ထင်သည်။ သူသည် ဖေဖေသား မဟုတ်ဘူး ဟု သိရစဉ်က ဝမ်းနည်းဝမ်းသာဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သာမန်အချိန်မျိုးတွင် စိတ်ထိခိုက်သွားနိုင်သော်လည်း ပဒုမ္မာနှင့် နီးစပ်လို့ရပြီဆိုတဲ့ အတွေး ကြောင့် လန်းဆန်းခဲ့ရသည်။ မခံချင်လွန်း၍ ဖေဖေကို စကားဖြင့် အနိုင် တိုက်ခဲ့သော်လည်း ကျေးဇူးတင်မိသည်။

မေမေ့ကို စောင့်ရှောက်ပေး၍ရော၊ သားအရင်းမဟုတ်ဘဲ အရင်းလို ဂရုစိုက်ပေးခဲ့၍ရော ပေါင်းကာ ကျေးဇူးတင်မိသည်။

သို့သော် ဖေဖေ့ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်စကားမပြောဖြစ်ခဲ့ချေ၊ ထိုသို့ပြောလိုက်ပါက ဖေဖေနှင့် ဝေးသွားမည်ကို စိုးရိမ်သည်။ ဖေဖေ နှင့် မဝေးချင်ပါ။ အဖေအရင်းမဟုတ်တဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းမိသော်လည်း ပဒုမ္မာအဖေဖြစ်နေ၍ ကျေနပ်မိသည်။ ပဒုမ္မာနှင့်သူ့အကြောင်း သိခဲ့စဉ်က ဖေဖေ လာတားမြစ်သည့် စကားများကို ကြားယောင်မိသည်။

ပဒုမ္မာသည် ဖေဖေသိပ်ချစ်ရသော လူလား။ လောကတွင် ဖေဖေအချစ်ဆုံးလူသည် မည်သူနည်း။

သူ သိချင်လာသည်။ သို့ဖြစ်၍ သူ့ကိုယ်သူလည်း မေးခွန်း ထုတ်လိုက်မိသည်။ လောက၌ သူ အချစ်ဆုံးလူသည် ...

ပဒုမ္မာသည် သိပ်ကိုပျော်ရွှင်ရသည်။ ဖေဖေသည် ထူးထူးခြားခြားပင် မေမေ့ကို ဆိုင်တွင်ဝင်ခေါ်ပြီး ပဒုမ္မာနှင့်အတူ မိသားစုသုံးယောက် အပြင်ထမင်းဆိုင်တွင် ထွက်စားဖြစ်သည်။ ပဒုမ္မာအိပ်မက်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ မမျှော်လင့်ရဲခဲ့ပါချေ။ ကိုယ်တိုင်ကားမောင်းလေ့မရှိသော ဖေဖေသည် ဦးမော်ဦးကိုပင် ချန်ခဲ့ကာ ကိုယ်တိုင် ကားမောင်းသည်။ မြန်မာထမင်းဟင်းကို မိသားစုသုံးယောက် အတူစားခဲ့သည်။ မေမေသည် ဖေဖေအတွက် ငါးအရိုး နှစ်ပေးနေပုံကို ပဒုမ္မာ ဖုန်းထဲ မှတ်တမ်းတင်ထားလိုက်သည်။ ကျေနပ်ပါပြီ။ နောင်များ ဒီလိုရက်မျိုးမရှိခဲ့ရင်တောင် ဒီတစ်ရက်တည်းနဲ့တင် ကျေနပ်ပါပြီ။ မေမေသည် ပြုံးရွှင်ရယ်မောနေသည်။

ပဒုမ္မာသည် မေမေအပြုံး ဒီလောက်ထိလှမုန်း မသိခဲ့ပါချေ။ ကြည့်စမ်း မေမေလည်း ဒီနေ့ကို ဘယ်လောက်ထိ မျှော်လင့်ခဲ့ပါလိမ့်။ အန်တီငွေ နိုင်ငံခြားသို့ ရှော့ပင်ထွက်ချိန်မှ ခုလို ထွက်စားဖြစ်သည့် အတွက် လိပ်ပြာတော့ သိပ်မလိုချင်လှပါ။

ဖေဖေ့ကို ဆိုင်သို့ပြန်အပြန်တွင် ဖေဖေသည် ပဒုမ္မာ့ကို စကားပြောချင်သည်ဟုဆို၍ ဖေဖေနှင့်အတူ နှစ်ယောက်တည်း ကော်ဖီ

—ရွှေဃာ—

သောက်ကြပြန်သည်။ ဖေဖေက ငယ်ဘဝအကြောင်းကို ပုံဖော်ပြောသည်။ ဖေဖေငယ်ဘဝတွင် တမာချိုဆိုသော အမျိုးသမီးက ကြီးစိုးနေခဲ့သည်။ ဖေဖေကြောင့် ဖေဖေခင်ရသော နော် ဆုံးခဲ့သည်။ ဖေဖေ့ကိုထိထားသော ဓားချက်ကို ဝင်ခံခဲ့၍ ဆုံးရသည်ဟု ဖေဖေက ပြောသည်။ ဖေဖေ့ မျက်ဝန်းတွင် တွဲခိုနေသော မျက်ရည်စများကို ပဒုမ္မာမြင်ရသည်။

ပဒုမ္မာရင်တွေ နာကျင်နေသည်။ ဖေဖေအပြုံးကို မြင်ရခဲ့သည်။ မျက်ရည်ဆို ဝေလာဝေးဖြစ်သည်။ ဖေဖေရင်ထဲ သိပ်ထိခိုက်ခဲ့သည် ထင်သည်။ ထိုအခါမှ ပဒုမ္မာသည် ဖေဖေအပေါ် နားလည်သွားသည်။ ဖေဖေချစ်ခဲ့သော အမျိုးသမီးမှာ မေမေ မဟုတ်ခဲ့သလို ဒေါ်ငွေနှင်းနှင့်လည်း မဟုတ်ခဲ့ပေ။ ဖေဖေတစ်သက်တွင် ဒေါ်တမာချိုကိုသာ ပွဲငြဲအောင် ချစ်ခဲ့သည်။ ဖေဖေစိတ်ဓာတ်ကို ချိုးကျူးလေးစားမိသည်။ မဆင်သော ဇနီးနှစ်ယောက်ကို တစ်မိုးအောက်တွင် လုံခြုံနွေးထွေးစွာ ထားသည်။ သမီးနှစ်ယောက်ကို ဖခင်ဝတ္တရားကျေပွန်အောင် စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ ချစ်သောသူနှင့် ကွေကွင်းရသော ဒုက္ခ၊ မချစ်မနှစ်သက်သော သူနှင့် အတူနေရသော ဒုက္ခ၊ ထိုသို့ကြီးမားသော ဒုက္ခနှစ်မျိုးလုံးကို ဖေဖေသည် ခါးစည်းခံခဲ့သည်။ မေမေအပေါ် အမှားပြုခဲ့ဖူးသော်လည်း ရဲရင့်စွာ အမှားကို တာဝန်ယူသည်။ အကယ်၍ ပဒုမ္မာသာဆိုလျှင် ဖေဖေနေရာရောက်ရင် ဘာလုပ်မလဲ။ မတွေးတတ်ပါ။ ဇောင်းတစ်ယောက်နှင့်ပင် ရင်တွေ ပေါက်ထွက်အောင် ခံစားနေရသည်။

“ဘယ်တော့မှ နှလုံးသားကို နောင်တမပေးနဲ့”

ဆိုသောစကားသည် ပဒုမ္မာ့ကို အားတက်စေသည်။ ဖေဖေ

—ရွှေဃာ—

သည် မေမေဘဝအတွေ့အကြုံနှင့် ယှဉ်ပြီးပြောခဲ့သည်။ သို့သော် ပဒုမ္မာ လုံးဝမထင်မှတ်ထားသည်က ဇောင်းသည် ဒေါ်တမာချိုသားဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာကြီးက အဲဒီလောက်တောင်ပဲ ကျဉ်းရသလား။ မေမေ နှုတ်မှ ပြော၍သာ ယုံလိုက်ရသော်လည်း သိပ်မယုံချင်ပါ။ သိပ်ကို ထူးဆန်းလွန်း၍မယုံနိုင်ပါ။

မေမေသည် ပဒုမ္မာထက် ဇောင်းကို ပိုသိသည်။ ဇောင်း ကြိုက်တတ်တာမျိုးကို ရေရွတ်ပြသည်။ မေမေက ဘာလို့ ပဒုမ္မာကို ဇောင်းအကြောင်းတွေ ပြောနေရတာလဲ။ ပဒုမ္မာ နားမလည်ပါ။ သို့သော် ချစ်သူအကြောင်းကို မခင်နှုတ်မှ ကြားနေရ၍ မျက်နှာပူသလို ဖြစ် မိသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ မေမေကို နားလည်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ဇောင်းနှင့် ပဒုမ္မာပုံမြင်ခဲ့စဉ်က မေမေ ရှောင် ရသွားတာကိုးဟု သဘောပေါက်မိသည်။ ပဒုမ္မာကတော့ တွေးချင်ရာ တွေးပြီး မဝံ့မရဲဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဒီအကြောင်းကို ရွက်ဆစ်သာ သိရင် မေမေကို ရွက်ဆစ် ဘာပြောမလဲ။ အပြစ်တင်မှာလား။ ဝေဖန်မှာလား။ ပဒုမ္မာတော့ ပျော်သည်။ အကယ်၍ ဇောင်း၏ချစ်သူဖြစ်ခွင့်မရခဲ့လျှင် တောင် ဇောင်းသည် မေမေနှင့် ရင်းနှီးနေ၍ ပျော်သည်။ ကျေနပ် သည်။ ပြီးတော့ ဇောင်းကိုအပြစ်တင်ချင်သည်။

ဇောင်းသည် သွေးအေးပြီး ရက်စက်လှသည်။ ပဒုမ္မာသည် မေမေသမီးမှန်းသိရုံနှင့် ပဒုမ္မာကို ရင်နာအောင် လုပ်ခဲ့သည်။ ခုလောက် ဆို ဇောင်းလည်း မေမေသားမဟုတ်မှန်း သိပြီးလောက်ရောပေါ့။ ဇောင်း ကို သတိရလိုက်တာ၊ တွေ့ချင်လိုက်တာဟု ရင်ထဲ တမ်းတနေဆဲမှာပင်

—ရွှေသော—

ရရှိစွက်စွာပွင့်သောပန်း

မြင်ကွင်း၌ ဇောင်းက ပေါ်လာသည်။ ဇောင်းသည် ပဒုမ္မာတို့အိမ်ရှေ့၌ ယောင်လည်လည်လုပ်နေသည်။ ဇောင်းသည် မေမေကားကို မြင်သော အခါ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပဒုမ္မာ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သောအခါ ဇောင်း သည် ပဒုမ္မာနားရောက်လာသည်။

“နေကောင်းရဲ့လား”

“အင်း ... ရွက်ဆစ်ဆီလာတာလား”

“ကိုယ့်ပုံက ရွက်ဆစ်ဆီလာတဲ့ပုံပေါက်နေလို့လား”

“ရွက်ဆစ် ကျောင်းသွားတယ်နဲ့တူတယ်။ မနက်က ထွက်သွား တယ်”

“မင်း ငါ့ကိုရွက်ဆစ်အကြောင်းပဲ ပြောနေတော့မှာလား”

ပဒုမ္မာသည် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားသည်။ ဇောင်း က ဘာလို့ ပဒုမ္မာကို စိတ်တိုနေတာလဲ။

“ဒါဆို ...”

“တော်ပြီ။ မင်းနဲ့ပြောနေလည်း ဘာမှထူးမှာမဟုတ်ဘူး။ မင်း နေကောင်းတာမြင်ပြီးပြီဆိုတော့ ငါ ပြန်မယ်။ ဒါပဲ”

ဇောင်းသည် ထုံးစံအတိုင်းပင် ပြောချင်ရာပြောပြီး ထွက်သွား ပြန်သည်။ ပဒုမ္မာ ကားပေါ်ပြန်တက်လိုက်သည်။

“သမီးက ဘာလို့ အဲဒီလိုသွားပြောလိုက်တာလဲ”

“သမီးဆီကို လာတယ်မထင်လို့ပါ”

“သမီးဆီလာမှန်း အခု သိသွားပြီလား”

“ဟုတ် ... သမီးဆီလာတာ ထင်တယ်”

—ရွှေသော—

“ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ်မချစ်ဘဲနဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆီ အချိန်ကုန်ခံပြီး မလာဘူး။ အထူးသဖြင့် ဇောင်းလို လူမျိုးပေါ့”

ဖေဖေစကားသည် ပဒုမ္မာကို ရင်ခုန်သွားစေတာ အမှန်ပါ။ ဒါဆို ဖေဖေက ပဒုမ္မာနှင့်ဇောင်းကို သဘောတူတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ ပဒုမ္မာရင်ထဲ ကြည်နူးသည်။ ဒီလိုနေ့မျိုးသာ အမြဲတမ်းကြုံပါက ပဒုမ္မာ နှလုံးရှောင်ရနိုင်သည်။ သို့သော် ကျေနပ်၏။ ထိုသို့ရှောင်မျိုးကို နေ့စဉ် ရက်ဆက်ရလိုက်ချင်ပါသည်။

“နော် ... ကိုယ့်ကြောင့်ဆုံးသွားတယ်ဆိုတာ သားကို ဘာလို့ အမှန်အတိုင်းမပြောတာလဲ တမာခို”

“နင့်အပေါ် ငါ တစ်သက်လုံးအနိုင်ယူခဲ့တာပါ ဇေယျာတုရယ်။ နင် ငါ့အပေါ်ကောင်းမွန်းသိတယ်။ ငါတို့တွေက အသက်လည်း ကြီးလဲ ပါပြီ။ နင်လည်း လိုအပ်တာထက် ပိုပြီးပေးဆပ်ခဲ့ပြီးပြီပဲ။ ထပ်ဆုံးနဲ့ စရာမှ မလိုတော့တာ”

“ဒါကြောင့် ငါ ပေးဆပ်ခဲ့လို့လား”

“လောကမှာ ငါ့အတွက် မျက်နှာကြည့်စရာဆိုလို့ နင်နဲ့သား ပဲ ရှိတာပါ။ ဒါကြောင့် သား နင့်ကိုမုန်းအောင် မဖန်တီးရက်ဘူး၊ သေတဲ့လူလည်း သေပြီးနေပြီပဲ။ ငါတို့ကျန်ရစ်တဲ့လူတွေက အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် နေကြရမယ်လေ။ ပြီးတော့ ငါတို့မိသားစုအဖြစ် နေကြပြီး ချစ်ခင်စွာ လမ်းခွဲချင်တယ်”

“ငါ စိတ်မကောင်းခဲ့ဘူး။ သား ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်ရင် ငါက မင်းတို့ရဲ့အိမ်ထောင်စုစာရင်းကနေ နုတ်ထွက်ပေးရမယ်လို့ သဘောတူခဲ့လို့။ သား ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်လာမယ့် ရက်ကို ငါ ကြောက်နေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ လောကကြီးက ငါ့ကို သက်ညှာခဲ့တယ်ထင်တယ်။ ငါ အခု

ထင်သလောက်ကြီး မခံစားရဘူး”

“ပုခမ္မာကြောင့်လား”

“အင်း ... အင်မတန် သနားစရာကောင်းတဲ့ကလေးပါ။ မွေးကတည်းက ဘယ်အရာကိုမှ မတောင်းဆိုခဲ့ဖူးဘူး။ ငါ သူ့အတွက် တစ်ခုခုလုပ်ပေးဖို့ အမြဲစဉ်းစားခဲ့တယ်။ သမီးရဲ့ချစ်သူဟာ သားပါလို့ သိလိုက်ရတဲ့အချိန် ငါ ဘာဖြစ်သွားမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

“ကျေးဇူးပဲ ဇေယျတုရယ်။ နင် အဲဒီလိုဖြစ်တာက ငါ့သားကို နင့်သားကို ရင်ထဲမှတ်ယူထားခဲ့လို့ပါ။ အမှန်က ကလေးအဖေ အမည် ခံခိုင်းစဉ်က ငါ နင့်ကို မယုံခဲ့ဘူး။ အချိန်တွေက အကုန်မြန်လိုက်တာ နော်။ ငါ့ကိုယ်ငါတော့ မသိပေမယ့် နင် တော်တော်ပြောင်းလဲသွားတယ်”

ငါ ကျေနပ်ပါပြီ တမာချီရယ်။ ဘယ်တုန်းကမှ မပြုံးခဲ့တဲ့ နင့် အပြုံးကို ငါ မြင်လိုက်ရပြီလေ။ အိမ်ဦးနတ်စာရင်းက ငါ နတ်ထွက် လိုက်တာကို နင် အဲဒီလောက်ထိပဲ ပျော်သလား။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ အချစ်ပန်းတစ်ကြိမ် ပွင့်ခဲ့တယ်ဆို ငါ့ရင်ထဲက လျှို့ဝှက်သော အချစ်ပန်းက နင်ပါ တမာချီရယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ ထာဝရသိမ်းဆည်းထားပါ့မယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ နင့်ရင်ထဲ ပွင့်တဲ့ ပန်းက ငါ့အတွက် မဟုတ်လို့ပါ။ စောင့်ရှောက်ခွင့်ပေးခဲ့တဲ့ ဒီဆယ်ရှစ်နှစ် တာမှာ ငါ ပျော်ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီလောက်ထိ စောင့်ရှောက်ခွင့်ရခဲ့တာ နဲ့တင် ကျေနပ်ပါပြီ။ ဒီလိုပဲ အမြဲတမ်းပြုံးနေပေးပါ တမာချီရယ်။ မင်းရဲ့ အပြုံးက သိပ်လှပါတယ်။

“သူ မနေ့က ငါ့ဆီလာတာ။ နင် ဘာလို့မပြောတာလဲ ပုခမ္မာ”
ပုခမ္မာသည် စိတ်အေးသက်သာစွာပင် ခုံတန်းပေါ်၌ ထိုင်ပြီး စာဖတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ရွက်ဆစ်သည် ပုခမ္မာကို ရန်လာတွေ့ခြင်း ဖြစ်၏။

“နင် ငါ့ကို မနာလိုနေတာလား။ သူက ငါ့ကိုချစ်တယ် ပြော လို့ မကျေနပ်တာလား ဟမ်”

“ဟင့်အင်း ... မဟုတ်ပါဘူး”

“နင် မှတ်ထား ပုခမ္မာ။ သူက နင့်အတွက် မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ အတွက်။ သူနဲ့ငါက ရင်းနှီးခဲ့ပြီးသား။ ငါ့လက်ထဲက လုယူမယ်လို့ နင် လုံးဝမစဉ်းစားနဲ့။ ငါသာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရရင် အဲဒီပစ္စည်း နင်လည်း မပိုင်ဆိုင်စေရဘူး”

“ပစ္စည်းဆိုတာ ငါ့ကို ပြောတာလား ရွက်ဆစ်”

ထွက်ပေါ်လာသောအသံတစ်ခုဖြစ်သည်။ ရွက်ဆစ် လန့်သွား သည်။ လှည့်ကြည့်စရာမလိုဘဲ ဇောင်း ဖြစ်မည်ကို သိနေ၏။

“ငါ့ကို မင်းက ပစ္စည်းတစ်ခုလို့ထင်နေတာလား”

ရွက်ဆစ် လန့်သွားသည်။ ပုခမ္မာရှေ့ အရှက်မကွဲချင်ပါ။

“ပြီးတော့ နင် တစ်ခုခု အထင်လွဲနေပုံရတယ်”

“တော်တော့ ... ဇောင်း၊ နင် သိပ်ဘဝင်မြင့်ချင်မနေနဲ့”

“မှားနေပြီး မြင့်နေတာက ငါ မဟုတ်ဘူး။ နင်၊ ပြီးတော့ နင်က အယူအဆမှားနေပုံရတယ်။ ကံနဲ့တင်က အဖြစ်အပျက်က နင်နဲ့ ငါ ရန်ဖြစ်နေကြတာ။ ဟိုနေ့ကကိစ္စက နင့်ကိုငါ ကူညီခဲ့တာ။ အဲဒါကို အထင်မလွဲစေချင်ဘူး။ ကူညီတာက ရည်းစားတော်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ငါက သက်ဗဲပစ္စည်းမဟုတ်ဘူး။ လူတယ်၊ မလူဘူး ပြောရအောင် ငါက ခပ်ညံ့ညံ့ငမ္မေတစ်ကောင်လည်း မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ငါ မင်းကို ချစ်တယ်လို့ နောက်ပြောင်ပြီးမှတောင် မပြောဖူးဘူး”

“နင် ငါ့ကို အရှက်ခွဲနေတာလား ဇောင်း”

“အမှန်ကိုပြောနေတာပါ။ မင်း မသိသေးဘူးနဲ့တူတယ်။ ငါက ပုဂ္ဂိုလ်ကို ပရိယိုက်လုပ်ထားပြီးသား။ ငါတို့နှစ်ယောက်က တွဲနေကြတာလေ”

ဇောင်းသည် ခပ်ပိုင်ပိုင်ပြောချပစ်သည်။ ပုဂ္ဂိုလ် အံ့ဩသွားသည်။ ဇောင်းနှင့် ရွက်ဆစ်တို့ရန်ပွဲတွင် မိမိသည် ကြားညှပ်သွားပြီလား။

“ကောင်းပြီလေ။ ဒီနေ့ကို နင် မမေ့ပါနဲ့ ဇောင်း။ ရွက်ဆစ် ဆိုတဲ့မိန်းမက ကိုယ်မပိုင်ဆိုင်ရတဲ့အရာကို ဘာလုပ်ပစ်တတ်တယ်ဆိုတာ စောင့်ကြည့်နေပါ။ နင်တို့ တစ်သက်လုံး မပေါင်းစေရဘူး။ မယုံရင် စောင့်ကြည့်။ ငါ့ဘဝကို ဖျက်ဆီးချင်တဲ့ကောင်မ ... မင်း ပျော်ရလိမ့်မယ် မထင်နဲ့”

ရွက်ဆစ်သည် ဒက်ခနဲပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသည်။

“ရွက်ဆစ် မျက်ရည်ကျပြန်သည်။ ထိုမျက်ရည်ကိုတော့ ဇောင်း သုတ်

လျှောက်စွာပွင့်သောပန်း

မပေးဖြစ်တော့ချေ။ ဇောင်းရင်ထဲလည်း မကောင်းချေ။ ဇောင်းသည် ရွက်ဆစ်ကို ဒီလောက်ထိကြီး ပြောပစ်ဖို့ မရည်ရွယ်ခဲ့ပါချေ။ မျက်ရည်ကို ပိုပြီးမလိုချင်ခဲ့ပါ။

“ဘာလို့အဲဒီလိုကြီး ပြောလိုက်ရတာလဲ”

“စိတ်မပူပါနဲ့။ သူ ဒေါသထွက်ပြီး ပြောသွားတာပါ။ မာနကြောင့်ပါ။ ပြီးရင် သူ နားလည်သွားမှာပါ”

“ဘယ်လိုလုပ် ဒီကိုရောက်လာတာလဲဟင်”

“ကိုယ် မင်းကို မတွေ့ရတာကြာလို့”

“ပုဂ္ဂိုလ်အထင်တော့ မကြာသေးဘူး ထင်တယ်”

“ကိုယ့်အတွက်တော့ ကြာနေသလိုပဲ”

နှစ်ယောက်ကြားတွင် တိတ်ဆိတ်သွားကြပြန်သည်။ ဇောင်းသည် ခန့်သောရှင်သွင်ကို ပေါ်လွင်စေသူဖြစ်သည်။ ရှည်စမြဲနေပြီဖြစ်သော ဆံပင်ကို နောက်ပြန်ဖိသင်ထားသည်။

“ဘာလို့ အဲဒီလောက်ကြည့်နေရတာလဲ”

“နားမလည်လို့ပါ”

“ဘာကိုလဲ”

“ရွက်ဆစ်ကို မခံချင်လို့ပြောလိုက်တာလား”

ပုဂ္ဂိုလ် ဘာကိုဆိုလိုချင်သည်ကို သူ သဘောပေါက်ပေလိမ့်မည်။ သူသည် ပြုံး၍ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ကြည့်လာသည်။

“ပုဂ္ဂိုလ် ... မျက်လုံးဖတ်တတ်သလား”

“ဟင်အင်း ... မတတ်ဘူး”

၂၂၈

မယ်ခိုင်

“အကယ်၍ ပဒုမ္မာသာ ကိုယ့်မျက်လုံးကို ဖတ်တတ်ခဲ့မယ် ဆိုရင် အချစ်တွေ တွေ့မှာပါ။ ကိုယ်ကတော့ ပဒုမ္မာမျက်ဝန်းကို ဖတ် တတ်တယ်”

“ဘာကိုတွေ့လို့လဲ”

“မညာပါနဲ့ ပဒုမ္မာရယ်။ ရိုးရိုးလေးနေတာက ချစ်ဖို့ကောင်း ပြီးသားပါ။ ကိုယ်တို့ ရိုးရိုးလေးပဲ ချစ်ကြရအောင်လား။ မင်းက ကိုယ့် ရင်ကို အမြဲအေးစေတဲ့ လမင်းလေးပါ။ ကိုယ့်ဘဝက လမင်းကိုပဲ တောင့်တမယ်။ ဒါကြောင့် မင်းလက်ခံပေးပါ ... နော်”

ပဒုမ္မာ ပြုံးလိုက်သည်။ မျက်လွှာကိုချထားသော ပဒုမ္မာပန်း လေးကို သူ ဆွဲမက်မိသည်။

သူ့လက်တွေက မြဲမြံစွာ။ ခိုင်မာစွာ၊ လုံခြုံနွေးထွေးစွာ။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ရင်ဘတ်က အချစ်ပန်းတစ်ကြိမ် ပွင့်ကြ စတမ်းဆိုရင် ဇောင်းရင်ထဲက အချစ်ပန်းသည် ...

ရသတို့နှင့် ပြည့်စုံပါစေ
မယ်ခိုင်

ရုပိုင် ၂၀၁၄ တွင် မွေးကံမည်...

မေသဒ္ဓါမောင်

မပြာဒီကာဝါ

ကြယ်စင်စူးစေ

ပင်လယ်များရဲ့ ဆုံမှတ်

မေသီခိုင်း

လျှိုဝှက်စွာ ပွင့်သောပန်း

စိုးစဝ်ပွင့်

မင်း မှ မင်း

အလင်းသစ်

တို့ချစ်တာကို ယုံပေးပါ

ခေတ်ပျိုခြံ

အရိပ်မိုးခွင့်မရှိတဲ့ သစ်ပင်

ရွှေပဒေသာစာပေ